

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

11

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII ~~OBcych~~

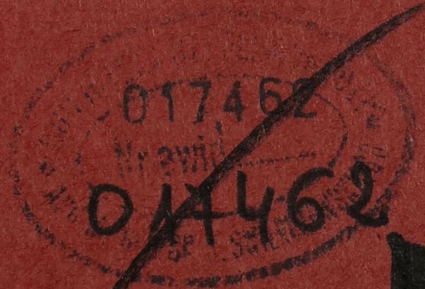
~~XXXXXXXXXX~~

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr. 1

plk dypl. Włodzimierz AUERBACH

CECHY CHARAKTERYSTYCZNE ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO
PODODZIAŁÓW, ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH NRF
JAKO OBIEKTÓW DO ZWALCZANIA

40441

WARSZAWA

GRUDZIEŃ

BIBLIOTEKA NAUKOWA APT 07
Archiwum Instytutu Zbiorów Specjalnych

40441

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

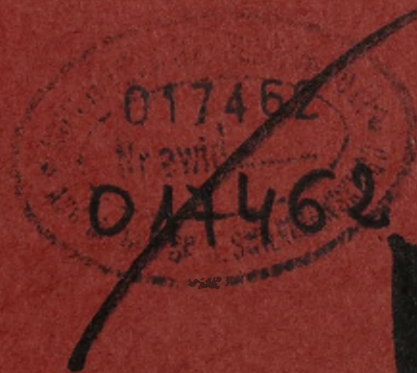
KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII ~~OBcych~~

Egz. Nr.

1

plk dypl. Włodzimierz AUERBACH

CECHY CHARAKTERYSTYCZNE ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO
PODODZIAŁÓW, ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH NRF
JAKO OBIEKTÓW DO ZWALCZANIA

40441

WARSZAWA

GRUDZIEN

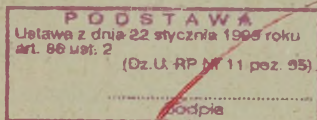
BIBLIOTEKA NAUKOWA 497 JPP
Archiwum Generalnego Zbiorów Specjalnych

40441

33

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im.gen.broni K.Swierczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

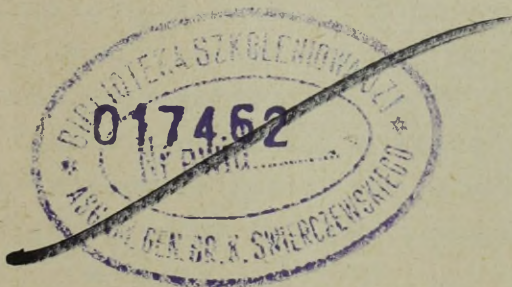
JAWNE

Grube. pot 12657j

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
egz.nr..... 1

płk dypl. Włodzimierz AUERBACH

CECHY CHARAKTERYSTYCZNE ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO
PODODZIAŁÓW, ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH NRF JAKO
OBIEKTÓW DO ZWALCZANIA

WARSZAWA

Grudzień

1970 r.

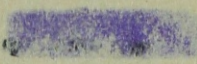
BIBLIOTEKA NAUKOWA AS& WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr wid. _____

40444

JAWNE

1951-1952
1953-1954

Handwritten text in red ink, possibly a signature or date, appearing as '1951-1952'.

OLIVES

S p i s t r e ś c i :

W s t ę p

I. OKREŚLENIE POWIERZCHNI ZAJMOWANEJ PRZEZ OBIEKTY I CELE ZWIĄZKOW TAKTYCZNYCH /DZ. DPanc/

1. plutonowe punkty oporu
2. kompanie zmechanizowane
3. bataliony piechoty /zmechanizowane, zmotoryzowane/
4. batalion czołgów
5. brygada zmechanizowana /pancerna/
6. dywizja zmechanizowana /pancerna/

II. OKREŚLENIE POWIERZCHNI ZAJMOWANEJ PRZEZ OBIEKTY I CELE KORPUSU ARMIJNEGO /WYŻSZEGO ZWIĄZKU TAKTYCZNEGO/

III. ORGANIZACJA. ZASADY DZIAŁANIA I SPOSOBY TWORZENIA ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO PODODDZIAŁÓW. ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKOW TAKTYCZNYCH W WALCE

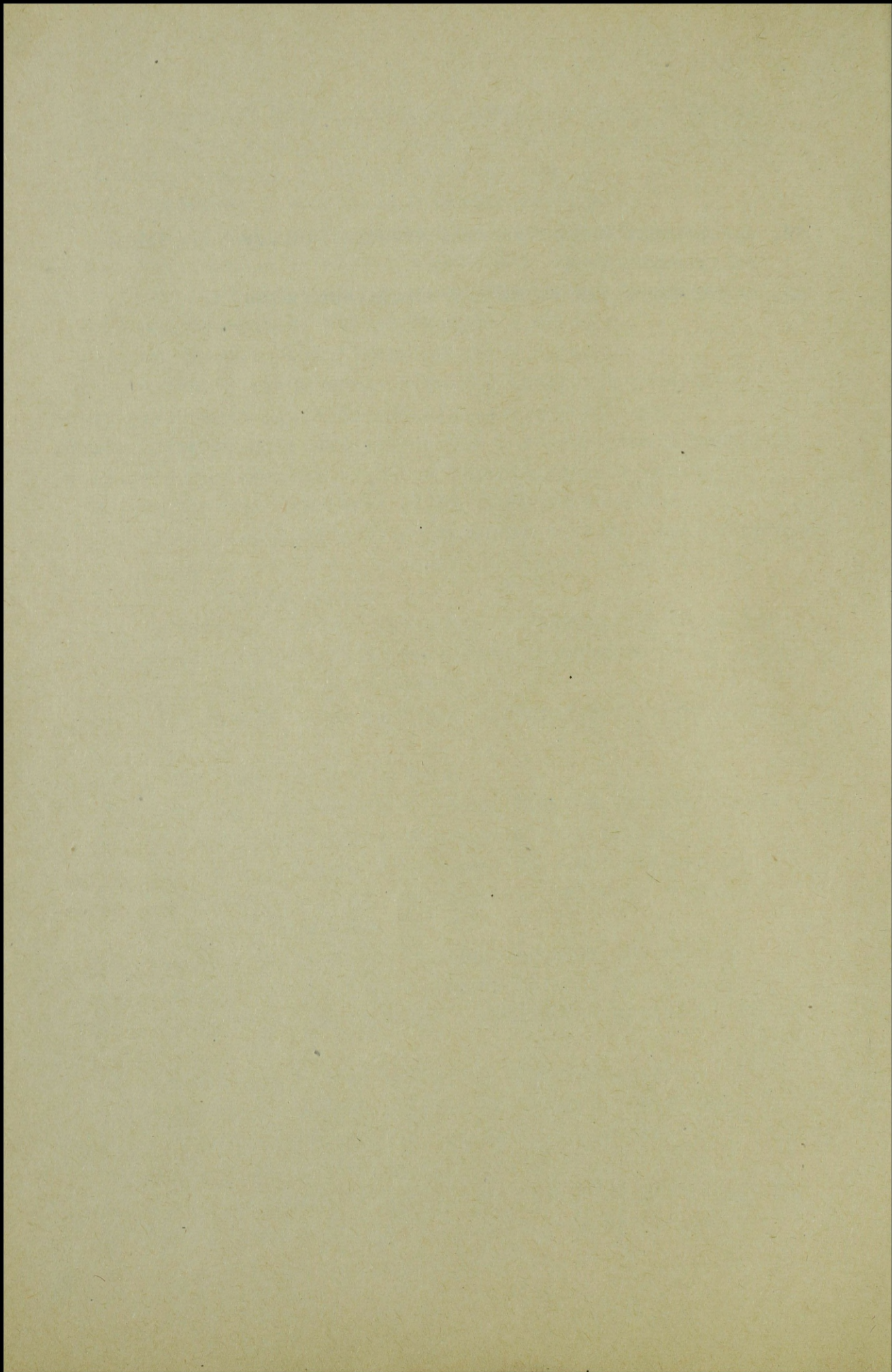
1. zasady użycia plutonu zmechanizowanego w walce
2. zasady użycia kompanii zmechanizowanej w walce
3. batalion zmechanizowany /zmotoryzowany/ - organizacja
4. batalion czołgów w walce
5. dowodzenie w batalionie /zmechanizowanym, czołgów/
6. brygada zmechanizowana w walce
7. dywizjon samobieżnych haubic 155 mm
8. bateria artylerii przeciwlotniczej BZ
9. zabezpieczenie kwatermistrzowskie BZ
10. charakterystyczne cechy działań bojowych BPanc
11. dywizja zmechanizowana /pancerna/ w walce
12. charakterystyczne cechy działań bojowych DPanc
13. korpus armijny w walce

R Y S U N K I

1. ugrupowanie bojowe plutonu w natarciu
2. szyki bojowe plutonu w natarciu
- 3-4. ugrupowanie bojowe plutonu w obronie
5. kompania w rejonie ześrodkowania
6. ugrupowanie marszowe kompanii zmechanizowanej

- 7-8. ugrupowanie bojowe kompanii zmechanizowanej w natarciu
- 9-11. ugrupowanie bojowe kompanii zmechanizowanej w obronie
12. szyk marszowy batalionu zmotoryzowanego
- 13-14. ugrupowanie batalionu w czasie rozwijania
15. batalion zmechanizowany w rejonie ześrodkowania
- 16-18. ugrupowanie batalionu w natarciu /warianty/
- 19-20. ugrupowanie batalionu w obronie rejonu /warianty/
21. ugrupowanie batalionu czołgów w obronie
22. ugrupowanie batalionu czołgów w natarciu
23. warianty ugrupowania kompanii czołgów w natarciu
24. wysunięta grupa dowodzenia sztabu batalionu
- 25-26. organizacja rzutu dowodzenia i zaopatrywania batalionu
27. brygada zmechanizowana w rejonie ześrodkowania
28. ugrupowanie marszowe BZ po dwóch marszrutach
29. zasady rozwijania BZ do natarcia z rejonu ześrodkowania
30. ugrupowanie BZ do natarcia na obronę przygotowaną
31. BZ w obronie rejonu
32. ugrupowanie bojowe dywizjonu i baterii 155 mm haubic
33. rejon rozmieszczenia batalionu zaopatrywania BZ i grup zaopatrywania pododdziałów
34. ugrupowanie marszowe BPanc maszerującej po dwóch drogach
35. BPanc w natarciu z marszu
36. elementy ugrupowania bojowego BPanc w obronie rejonu
37. elementy ugrupowania bojowego DZ w natarciu
38. elementy ugrupowania bojowego DZ w obronie rejonu
39. organizacja i sposób ugrupowania bojowego dywizjonu artylerii mieszanej
40. elementy ugrupowania bojowego baterii 175 mm armat
41. elementy ugrupowania bojowego baterii 203 mm haubic
42. organizacja, wyposażenie i możliwości dywizjonu Honest John
43. ugrupowanie bojowe dywizjonu raketowego Honest John
44. ugrupowanie bojowe baterii raketowej Honest John
45. elementy ugrupowania bojowego KA w obronie
46. ugrupowanie bojowe KA w natarciu
47. elementy ugrupowania bojowego batalionu lotniczego KA
48. ugrupowanie bojowe dywizjonu raketowego Sergeant

49. ugrupowanie bojowe baterii przeciwlotniczych pocisków raketowych Hawk
50. charakterystyka składów amunicji specjalnej

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO PODODZIAŁÓW, ODDZIAŁÓW I ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH NRF JAKO OBIEKTY DO ZWAŁCZANIA PRZEZ WOJSKA RAKIETOWE, ARTYLERIĘ I LOTNICTWO

W S T U P

Niniejsze opracowanie ma na celu dwa aspekty:

1. Przedstawienie elementów ugrupowania bojowego pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych jako obliczeniowych powierzchni dla potrzeb ognia.
2. Zebranie w jedną całość zasad organizacji i prowadzenia podstawowych działań bojowych przez pluton, kompanię, batalion, dywizję, korpus z przedstawieniem charakterystyki elementów ugrupowania bojowego każdego szczebla.

Podstawą do określenia wielkości powierzchni wymienionych celów jest gruntowna znajomość zasad ich wykorzystania w walce, organizacja i cechy charakterystyczne każdego rozpatrywanego obiektu /pododdziału - celu/.

Jako obiekt analizy i oceny przy ustalaniu powierzchni zajmowanej przez pododdział, oddział i związek taktyczny przyjęto aktualny stan organizacji korpusu armijnego NRF w składzie dwóch dywizji zmechanizowanych i jednej dywizji pancernej.

Wielkość hektarów poszczególnych celów ustalono na podstawie norm podanych w aktualnych i obowiązujących źródłach zamieszczonych w wydawnictwach Sztabu Generalnego Zarządu II. Niektóre powierzchnie celów, ze względu na brak danych, kalkulowano wychodząc z wyliczeń amunicji jaką przeznacza się na dany cel w myśl Instrukcji Kierowania Ogniem Artylerii.

Przy określaniu wielkości powierzchni pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych przyjęto jako zasadę rozpatrywanie tylko tych elementów, które stanowią podstawową wartość bojową. Elementy zabezpieczające nie wliczano do ogólnej wartości powierzchni.

Wyliczona ogólna suma wartości powierzchni w hektarach jest tylko obliczeniową /kalkulacyjną/ powierzchnią danego szczebla niezbędną do konfrontacji potrzeb i możliwości ogniowych.

Ze względu na najbardziej konieczną potrzebę dokonywania

takiej kalkulacji w warunkach prowadzenia przez nas natarcia, najcelowiej było dokonać analizy i oceny przeciwnika znajdującego się w ugrupowaniu obronnym. W ten sposób każdy element ugrupowania bojowego - wyrażony został jako suma potrzeb ognia. Takie określenie pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych może posłużyć do kalkulacji taktyczno-operacyjnych w każdych warunkach konfrontacji.

W opracowaniu przedstawiono ponadto na schematach różne sposoby ugrupowania bojowego poszczególnych pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych z uwzględnieniem zasad i obowiązujących norm taktyczno-operacyjnych. Daje to możliwości i podstawę do kalkulacji i planowania zwalczania poszczególnych celów przez jednostki rakietowe i lotnictwo.

I. OKRESLENIE POWIERZCHNI ZAJMOWANEJ PRZEZ OBIEKTY I CELE
ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH /DYWIZJI ZMECHANIZOWANEJ I DYWIZJI
PANCERNEJ/

Organizacja dywizji zmechanizowanej i dywizji pancernej jest analogiczna, występują tylko pewne ilościowe różnice, które w konsekwencji rzutują na sumaryczną powierzchnię do obezwładnienia tych związków.

Dla analizy i oceny należy prześledzić zestawienie porównawcze pododdziałów i oddziałów występujących w tych związkach oraz określić te obiekty, które w dalszym opracowaniu będą rozpatrywane jako cele dla ognia artylerii.

Tabela 1

Zestawienie porównawcze celów DZ i DPanc w obronie

Pododdział, oddział	Cele do obezwładnienia			Uwagi
	Nazwa celu	DZ	DPanc	
Sztab i K.dowodzenia	SD, WSD	2	2	
Brygada zmechanizow.	Rejon obrony BZ	2	1	
Brygada pancerna	Rejon obrony BPanc	1	2	
Pułk artylerii mie- szanej	Stanowisko ognio- we baterii	3	3	
	Bateria HJ	3	3	
Dywizjon artylerii plot	Plutony arty - lerii na SO	13	13	12-L60 1-L70
Batalion lotniczy	Eskadry lotnicze	2	2	

Ze wstępnej oceny ilości celów występujących w poszczególnych związkach widać, że podstawowym elementem ugrupowania bojowego wpływającym na różnice powierzchni w dywizjach są różne ilości brygad występujące w tych związkach. Dlatego najcelowiej jest rozpatrywać powierzchnie dywizji zaczynając od najmniejszych pododdziałów wchodzących w skład brygady zmechanizowanej i brygady pancernej.

Dla uchwycenia ogólnego bilansu powierzchni dywizji przyjęto rozpatrywać elementy ugrupowania bojowego w następującej kolejności:

1. plutonowe punkty oporu
2. kompanijne rejony obrony i elementy ugrupowania bojowego występujące na tym szczeblu
3. bataliony zmechanizowane /zmotoryzowane/ w obronie rejonu ze wszystkimi elementami i celami, które powinny być obezwładnione ogniem artylerii
4. batalion czołgów
5. brygada zmechanizowana z organicznymi siłami i środkami rozmieszczonymi w rejonie obrony
6. brygady pancerne - analogicznie jak BZ
7. DZ i DPanc w obronie rejonu z uwzględnieniem elementów ugrupowania bojowego dywizyjnych środków walki.

1. PLUTONOWE PUNKTY OPORU

Pluton zmechanizowany /zmotoryzowany/ tworzy w obronie punkt oporu na pewnej powierzchni, gdzie rozmieszcza swoje siły i środki walki. W niektórych wypadkach pluton wyposażony w uzbrojone transportery HS-30 może je wykorzystać jako grupę wsparcia ogniowego i wówczas rozmieścić je poza punktem oporu.

Średnia powierzchnia celu

W oficjalnych wydawnictwach podaje się wielkość plutonowego punktu oporu w następujących rozmiarach:

Tabela 2

Wariant	Wymiary celu	Powierzchnia
1	150 x 300 m	4,5 ha
2	150 x 150 m	2,25 ha
3	150 x 250 m	3,75 ha
4	100 x 400 m	4,00 ha
Srednio	140 x 275 m = 3,85 ha = 4 ha	

Określając średnią powierzchnię plutonu rozpatrzono ponadto

- maksymalną wielkość 150 m x 400 m = 6 ha
- minimalną wielkość 50 m x 400 m = 2 ha

Średnio = 4 ha

Organizację, wyposażenie, sposoby ugrupowania plutonu w walce oraz zasady działania przedstawia załącznik 1

2. KOMPANIE ZMECHANIZOWANE

W zależności od posiadanych sił i środków /wzmocnienia/ oraz sposobu prowadzenia walki, kompania może posiadać zmienną ilość celów. W przeciętnych warunkach w ugrupowaniu kompanii należy przewidywać do obezwładnienia następujące elementy ugrupowania bojowego:

- plutonowe punkty oporu /pierwszego i drugiego rzutu/
- ewentualnie odwód kompanii
- punkt dowodzenia dowódcy kompanii /cel pojedynczy/
- pluton czołgów /cel powierzchniowy/
- pojedyncze gniazda oporu /cel pojedynczy/
- sekcje moździerzy /cel powierzchniowy/
- stanowiska ogniowe dział pancernych /cel pojedynczy/
- stanowiska startowe ppanc pocisków rakietowych.

Wielkość powierzchniowa poszczególnych celów:

a/ plutonowe punkty oporu /odwód/ - jak w pkt.1 - tabela 2.

b/ pluton czołgów - powierzchnia o szerokości 200-400 m głębokości 150-200 m = 4-6 ha średnio 5 ha^{x/}

c/ cele pojedyncze - Instrukcja Kierowania Ogniem przewiduje do obezwładnienia tego typu celów taką ilość pocisków, że po ich przeliczeniu do prowadzenia ognia powierzchniowego można wykonać obezwładnienie 0,35 ha powierzchni.

W dalszych rozważaniach przyjęto na każdy pojedynczy cel wielkość powierzchni równą 0,35 ha.

d/ plutony /sekcje/ moździerzy. Instrukcja Strzelania

x/ Pluton czołgów w obronie WPZ 1/67

przewiduje na obezwładnienie baterii moździerzy 220 pocisków, natomiast mniejsze zespoły jak pluton, sekcję obezwładnia się zmniejszając podaną normę o 25%, co stanowi 160 pocisków /220 poc x 0,75 N = 160/. Zamieniając tę ilość pocisków na możliwość obezwładnienia powierzchni uzyska się 1,1 ha /160 pocisków : 150 pocisków/Norma = 1,1 ha/. Takiej wielkości powierzchni odpowiada wartość ogniowego obezwładnienia plutonu, sekcji moździerzy, co przyjęto w dalszych rozważaniach.

Przyjmując przedstawioną relację poszczególnych celów, globalna wielkość powierzchni kompanii będzie następująca:

Tabela 3

Wielkość powierzchni kompanii /zestawienie celów/

Wyszczególnienie	Wartość celu w ha	Kompania piechoty zmechanizowanej /zmotoryzowanej/					
		a/bez wzmocnienia		b/w jednym rzucie z odwozem		c/ wzmocniona	
		Ilość celów	Razem	Ilość celów	Razem	Ilość celów	Razem
Plutonowe punkty oporu	4 ha	3	12 ha	3	12 ha	3	12 ha
Odwód kompanii	4 ha	-		1	4 ha	-	
Gniazda oporu	0,35 ha	1	0,35 ha	1	0,35 ha	-	
Punkt dowodzenia	0,35 ha	1	0,35 ha	1	0,35 ha	1	0,35 ha
Pluton czołgów	6 ha	-		-		1	6 ha
Pluton moździerzy	1,1 ha	-		-		1	1,1 ha
Srodki ppancerne	0,35 ha	-		-		3	1,05 ha
Razem			13 ha		17 ha		21 ha

Uwaga: Warianty ugrupowania przedstawiono na rysunkach 7,8,9. Jak wynika z konkretnych wyliczeń wielkość powierzchni kompanii może być różna 13 ha - 17 ha - 21 ha. Każda wartość odpowiada

konkretnym warunkom ugrupowania, jednak do dalszych obliczeń należy uwzględnić pierwsze dwa wypadki, Wielkość powierzchni określona w trzecim wariancie jest uzależniona od środków wzmocnienia, jakie kompania może otrzymać z batalionu. Dla uniknięcia podwójnego określania wartości celów w kompanii i w batalionie, przyjęto do dalszych rozważań wielkość kompanii na podstawie dwóch pierwszych wypadków /tylko organicznych środków kompanii/.

Srednia wielkość obliczeniowa powierzchni kompanii wyniesie $13 \text{ ha} + 17 \text{ ha} = 30 \text{ ha} : 2 = 15 \text{ ha}$

Organizacja, wyposażenie, sposoby ugrupowania kompanii w podstawowych rodzajach działań przedstawia załącznik 2

3. BATALiony PIECHOTY /ZMECHANIZOWANE, ZMOTORYZOWANE/

W celu ustalenia powierzchni batalionu, przedmiotem zainteresowania będą kompanie zmechanizowane /zmotoryzowane/ oraz inne elementy ugrupowania bojowego jakie tworzy batalion ze swoich organicznych pododdziałów /kompania dowodzenia i zaopatrywania, kompania wsparcia/. W batalionowym rejonie obrony należy uwzględnić następujące elementy ugrupowania bojowego i pojedyncze cele składające się na ogólną wielkość /wartość/ powierzchni do obezwładnienia:

- a/ kompanijne rejony obrony
 - b/ stanowisko dowodzenia batalionu /cel powierzchniowy/
 - c/ stanowiska ogniowe plutonów moździerzy, sekcji moździerzy /cel powierzchniowy/
 - d/ wyrzutnie przeciwpancernych pocisków kierowanych^{x/}
- /cele pojedyncze/

x/ Zgodnie z zasadami pluton przeciwpancernych pocisków kierowanych może być użyty jako OPpnc wspólnie z samobieźnymi działami ppang WIDDER i wówczas stanowi on cel powierzchniowy w rej.ześrodkowania, jednak najczęściej na tym szczeblu będą one użyte jako wzmocnienie obrony ppanc pierwszego rzutu batalionu i wówczas stanowią cele pojedyncze.

e/ samobieżne działa przeciwpancerne^{x/}

W batalionie mogą występować jeszcze inne elementy ugrupowania bojowego o charakterze bojowego zabezpieczenia działań, których obezwładnienie czy zniszczenie nie zmieni w zasadzie wartości bojowej batalionu. Dlatego do kalkulacji ogólnej powierzchni batalionu tego rodzaju celów nie brano pod uwagę.

Ponadto batalion w niektórych wypadkach /podobnie jak w kompanii/ może otrzymać wsparcie lub wzmocnienie, czego w kalkulacji ogólnej powierzchni nie uwzględniano.

Wielkość powierzchni poszczególnych celów:

a/ Kompanijne rejony obrony - jak w pkt. 2.

b/ Cele pojedyncze /0,35 ha/ jak ustalono w poprzednim rozdziale pkt.2/c.

c/ Plutony, sekcje moździerzy - analogicznie jak przy określaniu powierzchni kompanii pkt.2/d.

d/ Stanowisko dowodzenia batalionu - 3 ha.

Zasady organizacji dowodzenia i sposób tworzenia stanowiska dowodzenia przedstawia załącznik 3/c. Instrukcja Kierowania Ogniem Artylerii zaleca tego typu cele do obezwładnienia przyjmować jako cel powierzchniowy o wielkości 3 ha.

x/ Dwa plutony samobieżnych dział przeciwpancernych występujących w batalionie mogą być wykorzystane jako odwód przeciwpancerny batalionu. Wówczas będzie to cel powierzchniowy. Zasady organizacji obrony przeciwpancernej uwzględniają również możliwość wykorzystania pojedynczych dział jako punkty ognia ppanc na kierunku zagrożenia pancernego w poszczególnych batalionach. Wtedy należy rozpatrywać te plutony jako cele pojedyncze. W większości wypadków zaleca się tworzyć OPpanc batalionu, a więc w rejonie ześrodkowania - co należy traktować jako cel powierzchniowy.

Tabela 4

Wielkość powierzchni batalionu /zestawienie obiektów/

Rodzaj celu	Wartość pojedynczego celu	Batalion			
		Zmechanizowany		Zmotoryzowany	
		Ilość	Razem powierzchnia	Ilość	Razem powierzchnia
Kompanie piechoty	15 ha	3	45 ha	3	45 ha
SD dowódcy bat.	3 ha	1	3 ha	1	3 ha
PO dowódcy bat.	0,35 ha	1	0,35 ha	1	0,35 ha
Wyrzutnie pancerne	0,35 ha	6	2,1 ha	6	2,1 ha
Plutony dział WIDDER	5 ha	2	10 ha	1	5 ha
Sekcja moździerzy 120	1,1 ha	4	4,4 ha	4	4,4 ha
OGÓLNIE			65 ha		60 ha

Jak wynika z zasad organizacji i sposobów walki bataliony /zmech., zmot./ tworzą jednakowe elementy ugrupowania bojowego. Różnica ogólnej powierzchni wpływa z różnej ilości plutonów dział panc.

Jako powierzchnię obliczeniową do dalszych rozważań należy przyjąć:

batalion zmechanizowany 65 ha powierzchni

batalion zmotoryzowany 60 ha powierzchni

Organizacja, wyposażenie, sposoby ugrupowania batalionów w podstawowych rodzajach walki, ugrupowanie marszowe, rejonny ześrodkowania przedstawiają załączniki 3, 3 A, 3 B, 3 C.

4. BATALION CZOŁGÓW

Wszystkie materiały źródłowe, traktujące o sposobie prowadzenia walki przez czołgi, zalecają w pierwszym rzędzie wykorzystywać je do działań ofensywnych. Dlatego czołgi stanowią zazwyczaj drugi rzut ugrupowania bojowego.

Nie wyklucza się również, użycia czołgów do obrony rejonu. Jest to jednak gorący wypadek, możliwy jednak na współczesnym polu

walki. Niezależnie od miejsca w ugrupowaniu bojowym, batalion czołgów należy rozpatrywać jako oddzielne działanie poszczególnych plutonów jako elementarny cel /obiekt obezwładnienia/. W rejonie ześrodkowania oraz w obronie rejonu pluton będzie obiektem obezwładnienia.

Analizując wielkość powierzchni do obezwładnienia w batalionie czołgów należy wyodrębnić następujące elementy ugrupowania bojowego:

- a/ plutony czołgów
- b/ kompanijne punkty dowodzenia
- c/ stanowisko dowodzenia batalionu i punkt obserwacyjny.

Wielkość powierzchni poszczególnych celów w bcz

a/ plutony czołgów. Jako plutonowe punkty oporu tworzą ugrupowanie na powierzchni 150 m na 400 m, również jako przydzielone do wsparcia kpcz zajmują rejon wyczekiwania wielkości podobnej o powierzchni 5-6 ha. Dla dalszych rozważań należy przyjąć wielkość plutonowego punktu oporu równą - 6 ha.

b/ Kompanijne punkty dowodzenia. Na zasadzie analogii do kompanii zmechanizowanej należy przyjąć wielkość powierzchni zajmowanej przez kompanijny punkt dowodzenia wynoszący 0,35 ha.

c/ Stanowisko dowodzenia. Podobnie jak w bpcz organizacja dowodzenia w batalionie czołgów jest analogiczna.

Wielkość SD bcz wynosi 3 ha

Wielkość PO bcz wynosi 0,35 ha.

Wielkość powierzchni batalionu czołgów /zestawienie obiektów/.

Tabela 5

Rodzaj celu /objektu/	Wielkość celu w ha	Ilość celów	Razem powierzchnia
1. Pluton czołgów	6 ha	1	6 ha
2. Kompania czołgów			
- plutony czołgów	6 ha	3	18 ha
- PO dowódcy kcz	0,35 ha	1	0,35 ha
Razem w kcz			18,35 ha
3. Kompania czołgów	18,35 ha	3	55,05 ha
SD dowódcy bcz	3 ha	1	3 ha
PO dowódcy bcz	0,35 ha	1	0,35 ha
Ogólnie w bcz			58,4 ha

Do dalszych obliczeń przyjęto-powierzchnia bcz = 58 ha.

Organizacja, skład i ugrupowanie bojowe batalionu czołgów oraz zasady wykorzystania w walce przedstawia załącznik 3 B, 3 C.

5. BRYGADA ZMECHANIZOWANA. PANCERNA

Analizując skład organiczny tych oddziałów, dostrzega się pewną analogię zarówno w zakresie ilości występowania niektórych pododdziałów, jak i w sposobie organizacji ugrupowania w działaniach bojowych. Zachodzi jedynie różnica w organizacji ilości podstawowych sił jakimi są bataliony czołgów i bataliony piechoty. Ten fakt zmusza do oddzielnego ostatecznego podsumowania ogólnej powierzchni poszczególnych brygad.

Z posiadanych pododdziałów, brygady tworzą następujące elementy ugrupowania bojowego.

Tabela 6

Zestawienie porównawcze celów w DZ i DPanc

Pododdział	Cele do obezwładnienia		
	Nazwa celu	w BZ	w BPanc
Sztab, kompania dowodzenia	WSD, SD	2	2
Batalion zmechanizowany	Rejon obrony	2	1
Batalion zmotoryzowany	Rejon obrony	1	-
Batalion czołgów	Rejon obrony	1	2
Dywizjon artylerii ^{x/}	Baterie artyl.	2	2
Kompania ppanc ^{xx/}	Odwód ppanc	1	1
Bateria artylerii plot	Plutony plot	3	3

x/ Dywizjon artylerii 155 mm hb obecnie jest w składzie dwóch baterii. Jak podają dostępne materiały w latach siedemdziesiątych przewiduje się wprowadzenie trzeciej baterii.

xx/ Kompendium 1970 r. podaje, że w brygadzie pancerniej znajduje się również kompania ppanc /3 plutony wyrzutni pocisków raketowych po 5 wyrzutni SS 11/.

Podobnie jak w uprzednich obliczeniach powierzchni pododdziałów, w brygadzie nie rozpatruje się również tych elemen-

tów ugrupowania bojowego, które nie wymagają obezwładnienia razem z wymienionymi celami.

Wielkość powierzchni poszczególnych celów:

a/ Elementy dowodzenia w brygadzie

WSD /wysunięte stanowisko dowodzenia/ brygady rozmieszczone jest na głębokość 2-3 km od styczności wojsk. Jest to cel, który może być obezwładniony ogniem artylerii i stanowi sobą powierzchnię podobną do wielkości SD batalionu. Przez analogię należy przyjąć powierzchnię wielkości 3 ha. SD /główne stanowisko dowodzenia/ brygady rozmieszcza się na głębokości 6-8 km w BZ /5-6 km w BPanc/. Skupia ono dwie trzecie wszystkich sił i środków, a więc jest dwukrotnie większe od WSD. Biorąc pod uwagę konieczność obezwładnienia głównych sekcji i zespołów, należy przyjąć powierzchnię dwa razy większą od WSD = 6 ha.

b/ Rejony ugrupowania batalionów

Wielkość powierzchni batalionu zmechanizowanego, zmotoryzowanego i czołgów rozpatrzono w poprzednich rozdziałach.

c/ Dywizjon samobieżnych haubic 155 mm

Charakterystykę dywizjonu i baterii 155 mm hb przedstawia załącznik 4/A. Jak wskazują zasady rozmieszczenia bateria jako cel zajmuje . powierzchnię:

- przy organizacji baterii w 6 sekcji szerokość 260-360 m, głębokość 100 m;
- przy organizacji baterii plutonami szerokość 280-360 m, głębokość 100 m.

Biorąc pod uwagę konieczność obezwładnienia wyłącznie rzutu ogniowego, przyjmując jego skrajne rozmiary, powierzchnia baterii 155 mm hb wyniesie 400 m x 100 m = 4 ha.

d/ Plutony artylerii przeciwlotniczej

Instrukcja Kierowania Ogniem cz. I § 83 zaleca zwalczać artylerię przeciwlotniczą jak artylerię naziemną. Ponieważ plutony artylerii przeciwlotniczej rozmieszczenia się oddzielnie, należy przyjmować każdy jako oddzielny cel. Powierzchnia plutonu artylerii = 1,5 ha /220 poc.150 pocisków/Norma = 1,5ha/.

e/ Kompania przeciwpancerna brygady

Zgodnie z zasadami użycia, kompanie przeciwpancerne tworzą odwód. Zajmują one rejon rozmieszczenia między pierwszym a drugim rzutem brygady o wielkości do 1 km² rozmieszczając w nim poszczególne plutony. Do walki z czołgami wybierają one 2-3 rubieże rozwinięcia na kierunkach przewidywanego natarcia czołgów. Kompanie przeciwpancerne brygad mogą stanowić cele w rejonie ześrodkowania i na rubieżach rozwinięcia. Lepsze efekty osiąga się zwalczając je w rejonach ześrodkowania, ponieważ stanowią one trzy odrębne cele poszczególnych plutonów.

Przez analogię plutony przeciwpancerne można przyrównać do plutonowych punktów oporu. Wówczas każdy pluton stanowi powierzchnię o wielkości 4 ha. Wielkość kompanii przeciwpancernej należy wówczas przyjąć jako cel 12 ha.

Tabela 7

Wielkość powierzchni brygad

Rodzaj celu/obiektu/	Wielkość celu	BZ		BPanc	
		Ilość celów	Razem powierz.	Ilość celów	Razem powierz.
WSD brygady	3 ha	1	3 ha	1	3 ha
SD brygady	6 ha	1	6 ha	1	6 ha
bpz	65 ha	2	130 ha	1	65 ha
bpzmot	60 ha	1	60 ha	-	-
bcz	58 ha	1	58 ha	2	116 ha
baterie 155 mm hb	4 ha	2	8 ha	2	8 ha
plutony art.plot	1,5 ha	3	4,5 ha	3	4,5 ha
kompania ppanc	12 ha	1	12 ha	1	12 ha
Razem			281,5 ha		214,5 ha
po zaokrągleniu			282 ha		215 ha

Organizacja, skład i ugrupowanie bojowe brygad oraz zasady wykorzystania w walce przedstawia załącznik 4, 4 A, 4 B, 4 C, 4D.

6. DYWIZJA ZMECHANIZOWANA. PANCERNA

Oprócz brygad /zmechanizowanych i pancernych/ w ugrupowaniu bojowym występują następujące elementy ugrupowania bojo-

wego jako obiekty do obezwładnienia:

- a/ Punkty dowodzenia dywizji /WSD, SD/
- b/ Pułk artylerii mieszanej - w którym występują:
 - bateria 203 mm haubic
 - dwie baterie 175 mm armat
 - trzy baterie pocisków raketowych "Honest John"
- c/ Dywizjon artylerii przeciwlotniczej
- d/ Batalion lotniczy

Wielkość powierzchni poszczególnych celów

a/ Punkty dowodzenia w dywizji

Wysunięte stanowisko dowodzenia dywizji /WSD/

Sztab i kompania dowodzenia tworzą na okres walki z części swych sił WSD, które rozmieszcza się 5-6-8 km od przedniego skraju. Ze względu na brak danych o wielkości zajmowanej powierzchni należy drogą porównania przyjąć, że WSD dywizji jest trzykrotnie większe od WSD brygady.

Wielkość zajmowanej powierzchni WSD wyniesie 9 ha.

Stanowisko dowodzenia dywizji /SD/

Na utworzenie SD dywizji przewiduje się wykorzystanie większej ilości sił i środków Sztabu i Kompanii dowodzenia, które rozmieszcza się 12-14-16 km od przedniego skraju. Rozpatrując rejon zajmowany przez SD dywizji, należy uwzględniać przede wszystkim miejsce zajęte przez zasadnicze grupy sztabu, a nie całkowitą powierzchnię zajmowaną przez pomocnicze zespoły i wynośne środki łączności. Ze względu na brak konkretnych danych, dla określenia wielkości powierzchni takiego celu należy wyjść z możliwości takiego środka rażenia, który będzie taki cel obezwładniał. Cel taki najcelowiej jest obezwładnić eskadrą lotnictwa, której możliwości wynoszą 12 ha do podobnych celów naziemnych.

b/ Cele /obiekty/ w pułku artylerii mieszanej

Bateria samobieżnych haubic 203,2 mm

Ugrupowana jest na stanowisku ogniowym plutonami ogniowymi o szerokości 490 m - 750 m i głębokości do 100 m. Głębokość baterii przy uwzględnieniu pododdziałów zabezpieczających i ukryć

jest większa. Określając powierzchnię do obezwładnienia uwzględniono jedynie rzut ogniowy, przy skrajnym ugrupowaniu 800 m x 100 m = 8 ha.

Bateria samobieżnych armat 175 mm

Skrajne ugrupowanie rzutu ogniowego baterii wynosi 600 x 100m = 6 ha.

Dywizjon pocisków raketowych "Honest John"

Ze szczegółowej oceny dywizjonu wynika, że dywizjon tworzy w ugrupowaniu bojowym następujące obiekty /cele/ do obezwładnienia:

- stanowisko dowodzenia /SD/;
- punkt obsługi technicznej baterii /POT/;
- stanowisko wyczekiwania baterii lub sekcji ogniowej /SW/;
- stanowisko startowe sekcji ogniowej /SS/.

Dywizjon HJ rozwija się w odległości 6-12 km od przedniego skraju. Z charakterystyki sposobów ugrupowania i zasad wykorzystania dywizjonu w walce należy wyciągnąć następujące wnioski:

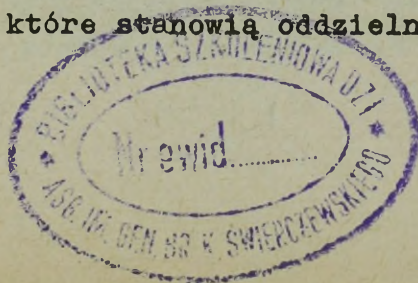
1. Jako zasadniczy cel w dywizjonie w każdym wypadku powinno się uważać wyrzutnię pocisków raketowych, znajdującą się na SS, SW, POT.

2. Niewielkie oddalenie baterii od przedniego skraju nie wyklucza możliwości obezwładnienia wyrzutni ogniem artylerii konwencjonalnej.

Instrukcja Kierowania Ogniem Artylerii część I przewiduje do obezwładnienia wyrzutni 260 pocisków. Taka ilość pocisków przy obezwładnieniu ognia powierzchniowego daje 1,7 ha /260 pocisków : 150 poc/ha = 1,7 ha/. Dla baterii powierzchnia obliczeniowa /kalkulacyjna/ wyniesie 3,4 ha /1,7 ha na wyrzutnię x 2 = 3,4 ha/.

c/ Dywizjon artylerii przeciwlotniczej

Zasady wykorzystania poszczególnych baterii plot są takie jak w BZ. Dywizjon osłania obiekty rozmieszczając rzuty ogniowe poszczególnymi plutonami, które stanowią oddzielne obiekty.

Wartość obliczeniowa powierzchni każdego plutonu jest równa 1,5 ha /analogicznie jak określono przy ustaleniu celów w BZ/.

d/ Batalion lotniczy

Ze względu na różnorodność sprzętu i jego przeznaczenie, batalion tworzy dwa miejsca bazowania /lądowisk/. Baza batalionu z eskadrą transportową i eskadrą lotnictwa rozpoznawczego znajduje się w rejonie oddalonym 40-50 km, natomiast eskadra przeznaczona do rozpoznania i dowodzenia ma swoje lądowisko w rejonie stanowiska dowodzenia dywizji w rejonie 15 km od przedniego skraju.

Zakładając konieczność użycia do obezwładnienia każdego aparatu latającego nasz jeden samolot, którego możliwości wynoszą przeciętnie 1,2 ha w przeliczeniu na płaszczyznę, wartość ogólna powierzchni batalionu lotniczego wyniesie 40 ha /27 śmigłowców x 1,2 ha = 40 ha/.

Tabela 8

Ogólna wielkość powierzchni dywizji po uwzględnieniu ilości i rodzajów celów przedstawia się następująco:

Rodzaj celu /objekty/	Wielkość celu	DZ		DPanc	
		Ilość celów	Powierz.	Ilość celów	Powierz.
WSD dywizji	9 ha	1	9 ha	1	9 ha
SD dywizji	12 ha	1	12 ha	1	12 ha
Baterie Honest John	3,4 ha	3	10,2 ha	3	10,2 ha
Baterie 203 mm hb	8 ha	1	8 ha	1	8 ha
Baterie 175 mm a	6 ha	2	12 ha	2	12 ha
Plutony art.plot.	1,5 ha	13	19,5 ha	13	19,5 ha
Batalion lotniczy	40 ha	1	40 ha	1	40 ha
Elementy dywizyjne po zaokrągleniu			110,7 ha 111 ha		110,7 ha 111 ha
BZ	282	2	564 ha	1	282 ha
BPanc	215	1	215 ha	2	430 ha
Ogólnie w DZ			890 ha		823 ha

Organizacja, skład i ugrupowanie elementów ugrupowania bojowego DZ. DPanc przedstawia załącznik nr 5 i 5 A

II. OKRESLENIE POWIERZCHNI ZAJMOWANEJ PRZEZ OBIEKTY I CELE KORPUSU ARMIJNEGO /WYŻSZEGO ZWIĄZKU TAKTYCZNEGO/

Korpus armijny NRF jest wyższym związkiem taktycznym o zmiennej ilości dywizji. Dlatego suma potrzeb ognia do obezwładnienia podstawowych elementów ugrupowania bojowego w pasie działania korpusu będzie uzależniona w pierwszym rzędzie od ilości dywizji. Ponadto w pasie ugrupowania bojowego korpusu wystąpią cele korpuśne i inne cele szczebla nadrzędnego, zabezpieczające działania bojowe na rozpatrywanym kierunku.

Analizując elementy ugrupowania bojowego korpusu, jako obiekty obezwładnienia należy wymienić:

1. Wysunięte stanowisko dowodzenia KA
2. Główne stanowisko dowodzenia KA
3. Kwatermistrzowskie stanowisko dowodzenia KA
4. Baterie przeciwlotniczych rakiet HAWK
5. Baterie samobieźnych haubic 203 mm
6. Baterie samobieźnych haubic i armat 155 mm
7. Baterie pocisków rakietowych SERGEANT
8. Ruchome punkty amunicji jądrowej
9. Eskadry śmigłowców rozpoznawczych
10. Eskadry śmigłowców transportowych
11. Ośrodki dowodzenia lotnictwem taktycznym KA
12. Plutony lufowej artylerii przeciwlotniczej.

Wielkość obliczeniowa powierzchni poszczególnych celów:

1. Wysunięte stanowisko dowodzenia /WSD/ KA = 12 ha

WSD korpusu organizuje się w odległości 10-15-20 km od linii styczności wojsk. Należy przyjąć, że powierzchnia zajmowana przez taki cel odpowiada wielkości jaką zajmuje SD dywizji. Ze względu na znaczne oddalenie WSD KA od przedniego skraju, zasadniczym sposobem jego zwalczania środkami konwencjonalnymi będzie lotnictwo. Analizując ten obiekt należy przyjąć, że dla uzyskania obezwładnienia takiego celu potrzebne jest użycie co najmniej eskadry. Uwzględniając możliwości eskadry wyrażone w obliczeniowej powierzchni około 1 ha na samolot, na WSD KA przypadnie wartość obliczeniowej powierzchni równa 12 ha.

2. Stanowisko dowodzenia /SD/ KA = 36 ha

SD korpusu w obronie organizuje się na odległości 20-30 km od przedniego skraju. Główne elementy celu będą rozmieszczone na powierzchni co najmniej trzykrotnie większej od WSD KA. Ze względu na znaczne oddalenie celu, zasadniczym sposobem obezwładnienia będzie użycie lotnictwa. Wychodząc z proporcji jak 1:3 w stosunku do WSD powierzchnię celu należy przyjąć trzykrotnie większą, równą 36 ha po powierzchni obliczeniowej.

3. Kwatermistrzowskie stanowisko dowodzenia KSD = 12 ha

Na zasadzie analogii przyjęto, że KSD KA - Sztab dowodzenia tyłami stanowi cel równy powierzchni celu jak WSD KA.

W związku z tym przyjęto, że KSD KA = 12 ha.

4. Baterie przeciwlotniczych rakiet HAWK = 9 ha

Charakterystykę baterii przeciwlotniczych pocisków rakietowych HAWK przedstawia rys. nr 49.

Z analizy zasad wykorzystania dywizjonu pocisków rakietowych HAWK oraz z oceny charakterystyki ugrupowania baterii można wyciągnąć następujące wnioski:

a/ jako obiekt obezwładnienia /uderzenia/ należy rozpatrywać każdą baterię oddzielnie, ze względu na ich duże odległości rozmieszczenia w dywizjonie.

b/ Znaczna czułość dużej ilości sprzętu radioelektro- nicznego w baterii ustawiona na odkrytej płaszczyźnie - stanowi cel bardzo wrażliwy:

c/ Ponieważ sekcja ogniowa /pozycja startowa/ i pozycja naprowadzania stanowią nierozdzielalną całość w ugrupowaniu, podczas prowadzenia ognia należy przyjąć za wystarczające obezwładnienie baterii wówczas, kiedy jedna z sekcji zostanie obezwładniona.

Wychodząc z takiego założenia powierzchnię obliczeniową baterii należy przyjąć w następujący sposób:

Szerokość baterii 300-600 m, głębokość 300-500 m, przyjmując średnie wielkości tych rozmiarów wielkość powierzchni baterii wyniesie 18 ha /450 m x 400 m = 18 ha/.

Obezwładniając połowę wielkości powierzchni baterii /sekcję ogniową lub sekcję startową/ obliczeniowa wartość powierzchni baterii HAWK wyniesie 9 ha.

5. Korpuśne baterie artylerii samobieżnej 203 i 155 mm

Charakterystykę tych celów przedstawia rys. nr 32,41. Powierzchnię tych celów określono przy rozpatrywaniu Brygad i Dywizji. Bateria samobieżnych hb 203 mm = 8 ha. Bateria samobieżnych hb 1 a 155 mm = 4 ha.

6. Bateria pocisków raketowych SERGEANT

Charakterystyka dywizjonu pocisków raketowych SERGEANT przedstawiona jest na rys. nr 48.

Wnioski:

1. Dywizjon ugrupowuje się na dość znacznej powierzchni /15-20 km na 30 km/ i nie może stanowić obiektu jako jeden cel. Baterie również nie mogą być celem obezwładnienia z podobnych przyczyn, powierzchnia baterii /10 km na 10 km/. W dywizjonie należy wyodrębnić następujące obiekty do obezwładnienia:

- plutony ogniowe pocisków raketowych na SS - cztery;
- punkty obsługi technicznej plutonu ogniowego /POT/ - cztery;
- sekcję obsługi technicznej dywizjonu /SOT/ - jedna.

2. Wymienione reakcje celów, ich uzbrojenie i wyposażenie oraz wykaz cech demaskujących wskazuje na to, że dla poszczególnych celów można przyjąć następujące powierzchnie:

wyrzutnie na SS 100 m x 100 m = 1 ha

POT plutonu 100 m x 100 m = 1 ha

SOT dywizjonu 200 m x 100 m = 2 ha

Ogólnie w dywizjonie powierzchnia obliczeniowa do obezwładnienia wymienionych celów wyniesie 10 ha /4 wyrzutnie + 4 POT + SOT/.

Bateria stanowić będzie cel o wartości 5 ha /10 : 2 = 5 ha/.

7. Ruchome punkty amunicji specjalnej

Organizację i sposób rozmieszczenia ruchomych punktów amunicji specjalnej przedstawia rys. nr 50.

W rejonie obrony KA na głębokości 30-60 km od przedniego skraju rozmieszcza się 1-2 ruchome punkty amunicji specjalnej. Mają one za zadanie: składowanie amunicji w oddzielnych składach, których może być 3-5, oddalonych do siebie 6-7 km jeden od drugiego. Cały rejon składowania z warsztatami i pojazdami zajmuje obszar około 15 km².

Wnioski:

1. Ogólny rejon składowania ruchomego punktu amunicji specjalnej nie może stanowić obiektu uderzeń własnej broni jądrowej, ani też lotnictwa.

Jako obiekt ataku należy przyjmować poszczególne punkty składowania, których wymiary wynoszą 200 x 150 m.

2. Ruchomy punkt amunicji specjalnej organizowany jest przez KOMPANIE BEZPOSREDNIEGO ZABEZPIECZENIA W AMUNICJE SPECJALNA tworząc 3-5 punktów składowania /średnio 4/, które powinny być obiektem bezpośredniego zainteresowania. Stanowią one cel o łącznej powierzchni nie przekraczającej możliwości obezwładniania eskadry lotnictwa - co pozwoli w przeliczeniu na obliczeniową wartość celu przyjąć powierzchnię równą 12 ha.

8. Eskadry lotnictwa rozpoznawczego i transportowego bata - lionów lotniczych Korpusu

Charakterystykę batalionu lotniczego KA przedstawia rys.nr 47. Z ugrupowania, wyposażenia i organizacji oraz zasad wykorzystania batalionu lotniczego w walce można stwierdzić, że batalion posiada około 65 aparatów różnych typów rozmieszczonych głównie w dwóch rejonach:

- eskadra rozpoznania i łączności w rejonie głównego SD KA /około 20 śmigłowców = trzecia część/;

- pozostałe siły i środki batalionu rozmieszcza się na lądowiskach w odległości 50-70 km od przedniego skraju w rejonie bazy batalionu lotniczego. Będą tam rozmieszczone dwie eskadry śmigłowców transportowych po 21 śmigłowców, samoloty rozpoznawcze DORNIER-27 oraz pododdziały zaopatrzenia i remontu.

Wnioski:

1. Przewidując, że na SD korpusu będzie dwukrotnie wię-

cej śmigłowców jak w dywizji, należy przyjąć podwójną wartość tego obiektu. Wartość obliczeniowa powierzchni wyniesie 14,4 ha /jedna eskadra w dywizji 7,2 ha/.

2. Zakładając, że jeden własny samolot może obezwładnić dwa aparaty przeciwnika w rejonie bazy lotniczej batalionu, to do obezwładnienia całości bazujących śmigłowców i samolotów potrzeba 26 samolotów. Wówczas obliczeniowa wartość powierzchni jednej eskadry śmigłowców transportowych wyniesie 13 ha /licząc średnio możliwość jednego samolotu około 9 ha/.

9. Ośrodek dowodzenia lotnictwem KA

Z uwagi na brak szczegółów odnośnie charakterystyki danego celu przyjęto proporcjonalnie wielkość ośrodka dowodzenia jako celu o powierzchni 7 ha /350 m x 200 m/.

10. Plutony artylerii przeciwlotniczej = 1,5 ha

Szczegółowe rozpatrywanie wielkości celu jak przy omawianiu brygad.

W sumarycznym określeniu wielkości powierzchni obliczeniowej elementów ugrupowania Korpusu, zostały uwzględnione również takie cele, które nie są tworzone z organicznych pododdziałów i oddziałów Korpusu.

Do nich należą:

- baterie plot pocisków HAWK;
- ruchome punkty zaopatrzenia w amunicję specjalną;
- ośrodki dowodzenia lotnictwem taktycznym KA.

Są to elementy ugrupowania bojowego tworzone przez szczebel nadrzędny, jednak nieodłącznie związane z Korpusem. Ogólna wartość obliczeniowej powierzchni pododdziałów korpusnych oraz elementów szczebla nadrzędnego przedstawia tabela nr 9.

Tabela 9

Powierzchnia elementów korpuśnych

Rodzaj celu /obiekту/	Wielkość powierzchni	Ilość	Razem ha
1. WSD Korpusu	12 ha	1	12 ha
2. SD Korpusu	36 ha	1	36 ha
3. KSD Korpusu	12 ha	1	12 ha
4. Bateria plot HAWK	9 ha	12	108 ha
5. Bateria 203 mm haubic	8 ha	3 ^{x/}	24 ha
6. Bateria 155 mm hb i a	4 ha	6 ^{x/}	24 ha
7. Bateria pocisków SERGEANT	5 ha	2	10 ha
8. Punkty amunicji jądrowej	12 ha	2	24 ha
9. Eskadry rozpoznawcze	7,2 ha	2	14,4 ha
10. Eskadry transportowe	13 ha	2	26 ha
11. Ośrodek dowodzenia lotnictwem	7 ha	1	7 ha
12. Plutony artylerii plot	1,5 ha	9	13,5 ha
OGOLNA POWIERZCHNIA OBLICZENIOWA			311 ha

x/ Obecnie w składzie Korpusu występuje po jednej baterii każdego kalibru. Wykazaną ilość baterii przewiduje się po mobilizacji.

Tabela 10

Ogólne zestawienie obiektów do obezwładnienia

Nazwa obiektu	Wartość celu	Ilość celów	Razem
1	2	3	4
1. PLUTONOWY PUNKT OPORU	4 ha	1	4 ha
2. <u>KOMPANIJNY PUNKT OPORU</u>			
plutonowe punkty oporu	4 ha	3	12 ha
cele pojedyncze	0,35 ha	2-3	1 ha
Ogólnie /średnio/			15 ha
3. <u>BATALION ZMECHANIZOWANY</u>			
kompanijne punkty oporu	15 ha	3	45 ha
SD dowódcy batalionu	3 ha	1	3 ha

1	2	3	4
pojedyncze cele	0,35 ha	7	2,5 ha
pluton dział WIDDER	5 ha	2	10 ha
sekcja moździerzy 120 mm	1,1 ha	4	4,4 ha
Ogólnie			65 ha
4. <u>BATALION ZMOTORYZOWANY</u>			60 ha ^x
5. <u>BATALION CZOŁGÓW</u>			
pluton czołgów	6 ha		6 ha
kompania czołgów	18,35 ha	3	50,05 ha
SD dowódcy batalionu	3 ha	1	3 ha
PO	0,35 ha	1	0,35 ha
Ogólnie			58 ha
6. <u>BRYGADA ZMECHANIZOWANA</u>			
WSD - brygady	3 ha	1	3 ha
SD brygady	6 ha	1	6 ha
bpz	65 ha	2	130 ha
bpzmot	60 ha	1	60 ha
bcz	58 ha	1	58 ha
baterie 155 mm hb	4 ha	2	8 ha
plut.artyllerii plot	1,5 ha	3	4,5 ha
kompania ppanc	12 ha	1	12 ha
Ogólnie			282 ha
7. <u>BRYGADA PANCERNA</u>			
WSD brygady	3 ha	1	3 ha
SD brygady	6 ha	1	6 ha
bpz	65 ha	1	65 ha
bcz	58 ha	2	116 ha
bateria 155 mm hb	4 ha	2	8 ha
plutony artyllerii plot	1,5 ha	3	4,5 ha
kompania ppanc	12 ha	1	12 ha
Ogólnie			215 ha
8. <u>DYWIZJA ZMECHANIZOWANA</u>			
WSD dywizji	9 ha	1	9 ha
SD dywizji	12 ha	1	12 ha

1	2	3	4
bateria HONEST JOHN	3,4 ha	3	10,2 ha
bateria 203 mm hb	8 ha	1	8 ha
bateria 175 mm a	6 ha	2	12 ha
plutony art.plot	1,5 ha	13	19,5 ha
batalion lotniczy	40 ha	1	40 ha
brygada zmechanizowana	282 ha	2	564 ha
brygada pancerna	215 ha	1	215 ha
Ogólnie			890 ha
9. <u>DYWIZJA PANCERNA</u>			
WSD dywizji	9 ha	1	9 ha
SD dywizji	12 ha	1	12 ha
bateria HONEST JOHN	3,4 ha	3	10,2 ha
bateria 203 mm hb	8 ha	1	8 ha
bateria 175 mm a	6 ha	2	12 ha
plutony art.plot	1,5 ha	13	19,5 ha
batalion lotniczy	40 ha	1	40 ha
brygada zmechanizowana	282 ha	1	282 ha
brygada pancerna	214 ha	2	430 ha
Ogólnie			823 ha
10. <u>KORPUS ARMIJNY</u>			
WSD Korpusu	12 ha	1	12 ha
SD Korpusu	36 ha	1	36 ha
KSD Korpusu	12 ha	1	12 ha
bateria plot HAWK	9 ha	12	108 ha
bateria 203 mm hb	8 ha	3 ^{xx}	24 ha
bateria 155 mm hbi a	4 ha	6 ^{xx}	24 ha
bateria pocisków SERGEANT	5 ha	2	10 ha
punkty amunicji jądrowej	12 ha	2	24 ha
eskadry rozpoznawcze	7,2 ha	2	14,4 ha
eskadry transportowe	13 ha	2	26 ha
ośrodek dowodzenia lotnictwa	7 ha	1	7 ha
plutony artylerii plot	1,5 ha	9	13,5 ha
dywizja zmechanizowana	890 ha	2	1780 ha
dywizja pancerna	823 ha	1	823 ha
Ogólnie			2914 ha

- x/ Batalion zmotoryzowany posiada takie same obiekty jak bpz, jest o 5 ha mniejszy -- o wartość jednego plutonu ppanc.
- xx/ Uwzględniono stan po mobilizacji, obecnie w składzie KA występuje po 1 baterii.

Określenie średniej kalkulacyjnej powierzchni dywizji z uwzględnieniem celów korpuśnych

Określone wielkości powierzchni batalionu, brygady i dywizji nie uwzględniają celów szczebla nadrzędnego, choć niejednokrotnie elementy ugrupowania bojowego wyższego związku znajdują się w rejonie rozmieszczenia podległych szczebli. Nie odnosi się to w zasadzie do pododdziałów, a nawet oddziałów, których głębokość ugrupowania bojowego nie jest zbyt duża. Natomiast jest to słuszne w stosunku do związków taktycznych. Dywizje ze względu na dużą głębokość ugrupowania bojowego zawsze będą posiadały w swoich rejonach elementy ugrupowania bojowego korpusu.

Określenie średniej kalkulacyjnej wielkości dywizji z uwzględnieniem celów korpuśnych będzie bardziej adekwatne podczas wyliczeń w czasie konfrontacji potrzeb i możliwości. W tym wypadku średnia w korpusie dla każdego związku taktycznego wyniesie:

2914 ha : 3 dywizje = około 970 ha.

Jest to średnia wielkość kalkulacyjna powierzchni dywizji, w której wyrażone są potrzeby do obezwładnienia elementarnych celów w przeliczeniu na potrzeby ognia konwencjonalnego.

Wyliczenia zostały dokonane na podstawie zasad tworzenia i ugrupowania elementów ugrupowania bojowego pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych przedstawionych w drugiej części opracowania.

Organizację, skład i ugrupowanie oraz zasady wykorzystania KA w walce przedstawia załącznik nr 6

III. ORGANIZACJA, ZASADY DZIAŁANIA I SPOSOBY TWORZENIA
ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO PODODZIAŁÓW, ODDZIAŁÓW
I ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH W WALCE

ZASADY UŻYCIA PLUTONU ZMECHANIZOWANEGO

N A T A R C I E

W zależności od sposobu natarcia kompanii i oporu przeciwnika, pluton działa na transporterach opancerzonych lub w szyku pieszym. Dotyczy to zarówno natarcia na przedni skraj jak i walki plutonu w głębi obrony przeciwnika.

Natarcie plutonu spieszzonego może nastąpić wówczas, gdy obrona nieprzyjaciela uniemożliwi prowadzenie natarcia na transporterach. Wówczas transportery zostają podporządkowane dowódcy plutonu i ogniem dział wspierają walkę plutonu.

Uważa się powszechnie, że w najwłaściwszy sposób, pluton może wykonać zadanie w natarciu działając na transporterach. Wówczas łączy on wszystkie walory ognia i ruchu. Do zalet tego sposobu należy zaliczyć szybkie zbliżanie drużyn do przeciwnika, ochronę załóg przed bronią piechoty i odłamków oraz szybką możliwość prowadzenia skutecznego ognia obezwładniającego kolejno poszczególne cele.

Przed natarciem pluton zajmuje podstawę wyjściową, która powinna zabezpieczyć dobre ukrycie przed ogniem nieprzyjaciela oraz zapewnić warunki maskowania przed obserwacją naziemną i z powietrza.

Tutaj dokładnie ustala się zadania, czyni przygotowania oraz zapoznaje się z terenem i kierunkiem ataku.

Pluton naciera zazwyczaj na odcinku 200-300 m. Wyznacza mu się obiekt /przedmiot/ ataku. Pod osłoną ognia artylerii, czołgów, broni ciężkiej i transporterów pluton przechodzi do natarcia dążąc do jak najszybszego podejścia do nieprzyjaciela.

Dla najskuteczniejszego prowadzenia ognia w ruchu, w czasie natarcia na przedni skraj, zaleca się stosować następujące zasady: 50-80 m przed przednim skrajem obrony nieprzyjaciela prowadzi się ogień z krótkiego przystanku; 30-40 m od obrony rzuca się granaty; a od 20 m aż do przełamania pierwszej linii oporu prowadzi się ogień w ruchu tzw. "ogień szturmowy".

Szturm plutonu obrony przeciwnika wykonuje się na maksymalnych prędkościach. Obowiązuje tutaj zasada; że im bliżej nieprzyjaciela, tym większa prędkość.

W wielu wypadkach pluton piechoty zmotoryzowanej może działać w natarciu w składzie kompanii czołgów. Dużą uwagę poświęca się na umiejętność współdziałania piechoty z czołgami. Podkreśla się, że jakkolwiek piechota wykonuje najtrudniejsze zadania walki, to sama bez ścisłego współdziałania z czołgami, które stanowią główną siłę uderzeniową, nie jest w stanie wykonać swojego zadania.

Czołgi prowadzą walkę z czołgami i działami przeciwpancernymi nieprzyjaciela, wspierają piechotę w czasie ataku i walki w głębi jego obrony. Piechota osłania czołgi przed ogniem środków przeciwpancernych, prowadzi obserwacje wykrywając cele dla czołgów i umacnia opanowany teren.

Podczas natarcia na transporterach pluton może przyjąć następujące ugrupowanie: w tyralierę, w kolumnę, w dwie kolumny, schodami w prawo lub schodami w lewo.

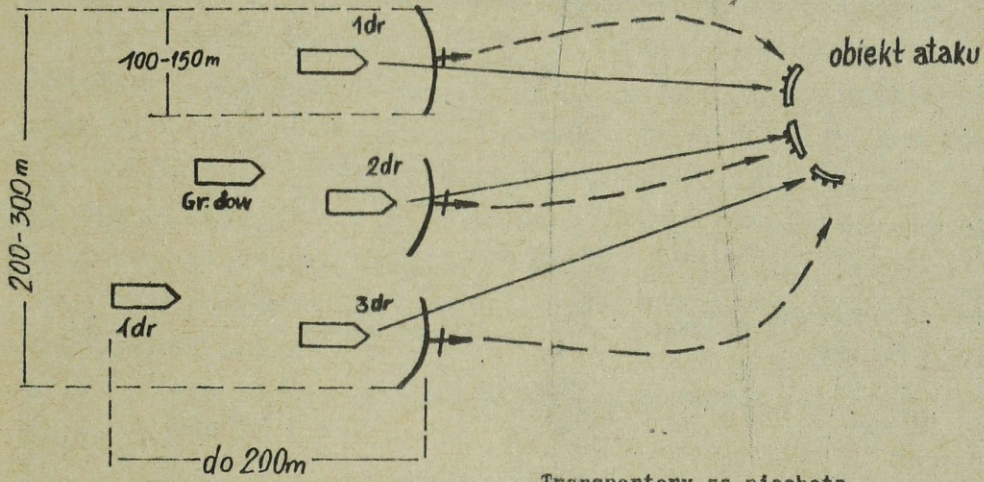
Uważa się, że najbardziej skuteczne jest ugrupowanie plutonu w "tyralierę". Stosuje się je przeważnie przy ataku czołowym /frontalnym/. W kolumnie lub w dwu kolumnach pluton wychodzi na rubież ataku. W takim również ugrupowaniu prowadzi pościg, natarcie w terenie lesisto-bagnistym lub w warunkach słabej widoczności.

Schodami w prawo lub w lewo pluton działa z reguły na osłoniętym skrzydle kompanii.

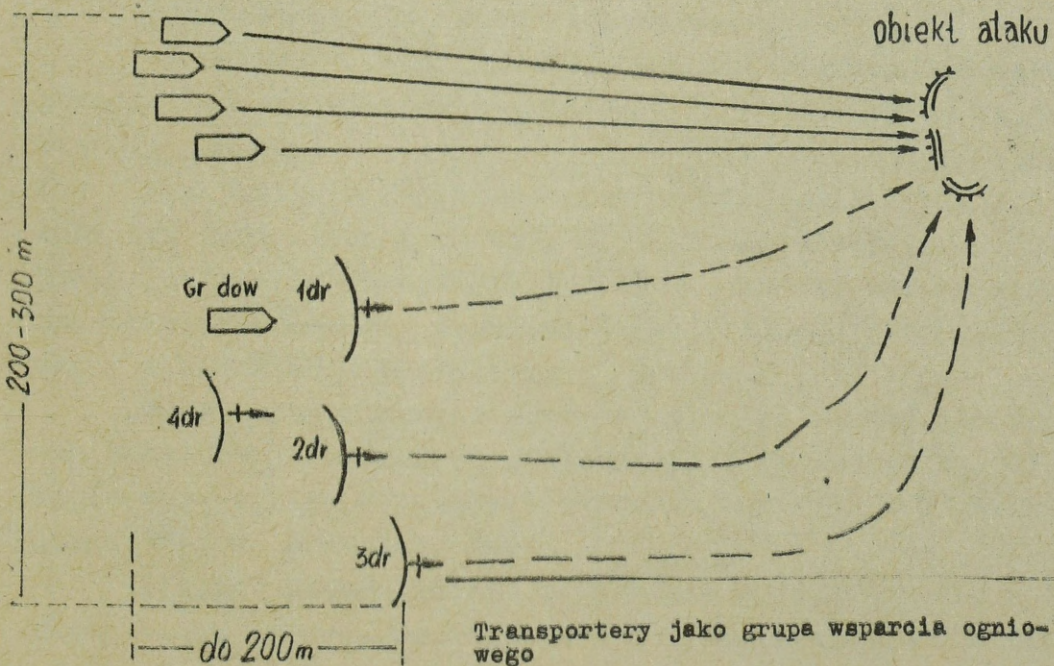
Po opanowaniu nakazanego obiektu, drużyny plutonu natychmiast przygotowują się do odparcia kontrataków, jeśli zachodzi potrzeba pododdziały okopują się. Punkty ogniowe, które utrudniają posuwanie się sąsiednim pododdziałom, obezwładnia się ogniem skrzydłowym. W celu oślepienia nieprzyjaciela stosuje się zasłony dymne.

Z chwilą, gdy nieprzyjaciel zacznie się wycofywać, pluton kontynuuje dalsze natarcie na transporterach.

UGRUPOWANIE BOJOWE PIJUTONU W NATARCIU

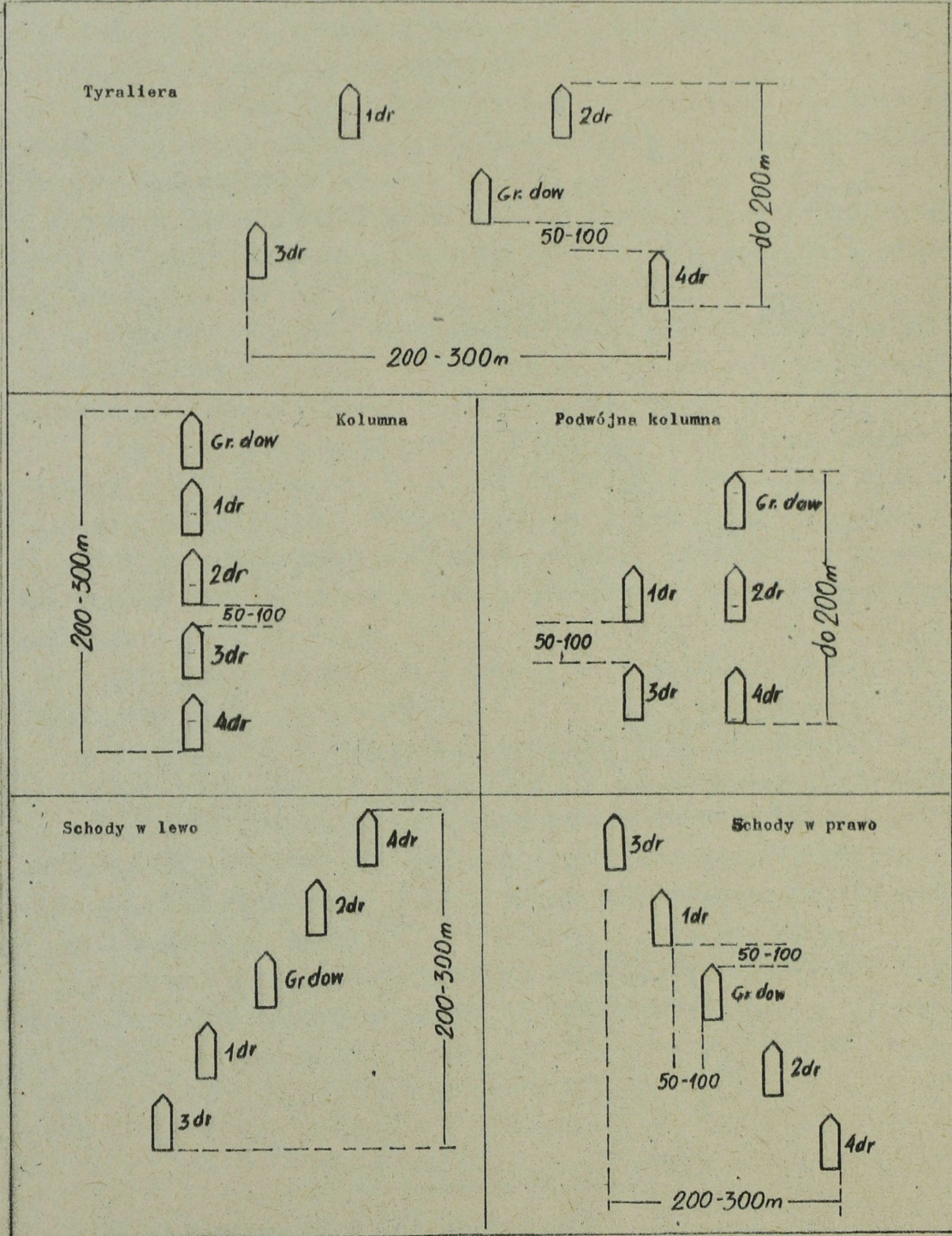

Transportery za piechotę

Transportery jako grupa wsparcia ogniowego

SZYKI BOJOWE PLUTONU W NATARCIU

O B R O N A

Pluton zmechanizowany broni się w pierwszym lub drugim rzucie /odwodzie/ kompanii. Przygotowuje on rejon obrony o szerokości 250-400 m i głębokości 50-150 m. Drużyna broni odcinka 30-100 m.

Piechota zmechanizowana, broniąca się w punkcie oporu powinna przestrzegać zasady prowadzenia walki w ruchu, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe. Nawet po spieszeniu piechoty, która przechodzi do obrony w punkcie oporu, transportery powinny w dalszym ciągu prowadzić walkę w ruchu. Dlatego transportery mogą być rozmieszczone w rejonach obrony poszczególnych drużyn lub mogą zajmować rejon stanowisk ogniowych poza punktami oporu. Wybiera się wówczas główne i zapasowe stanowiska ogniowe, z których wspiera się ogniem walkę plutonu.

Do podstawowych zadań plutonu zmechanizowanego w obronie należy zaliczyć:

- obserwację przedpola i meldowanie o ruchach przeciwnika;
- niszczenie ogniem nieprzyjaciela atakującego punkt oporu;
- dostarczenie danych do kierowania ogniem;
- wykonywanie kontrataków na rozkaz dowódcy;
- kanalizowanie ruchu nieprzyjaciela;
- odcinanie drogi wycofującemu się nieprzyjacielowi, przeciw któremu wyszedł kontratak lub zostało wykonane ześrodkowanie ogniowe.

Aby pluton mógł wykonać powyższe zadania, należy z zasady tak zorganizować obronę, aby ogień posiadanych środków pokrył najważniejsze punkty terenowe. Ponadto załoga winna samodzielnie dokonać rozbudowy inżynieryjnej terenu, budowy zapór i ustawienia przeszkód.

Transportery opancerzone niezależnie od miejsca zajmowania stanowisk ogniowych powinny być w stałej gotowości do wspierania ogniem walczących plutonów /drużyn/, a w razie konieczności do przerzutu ludzi.

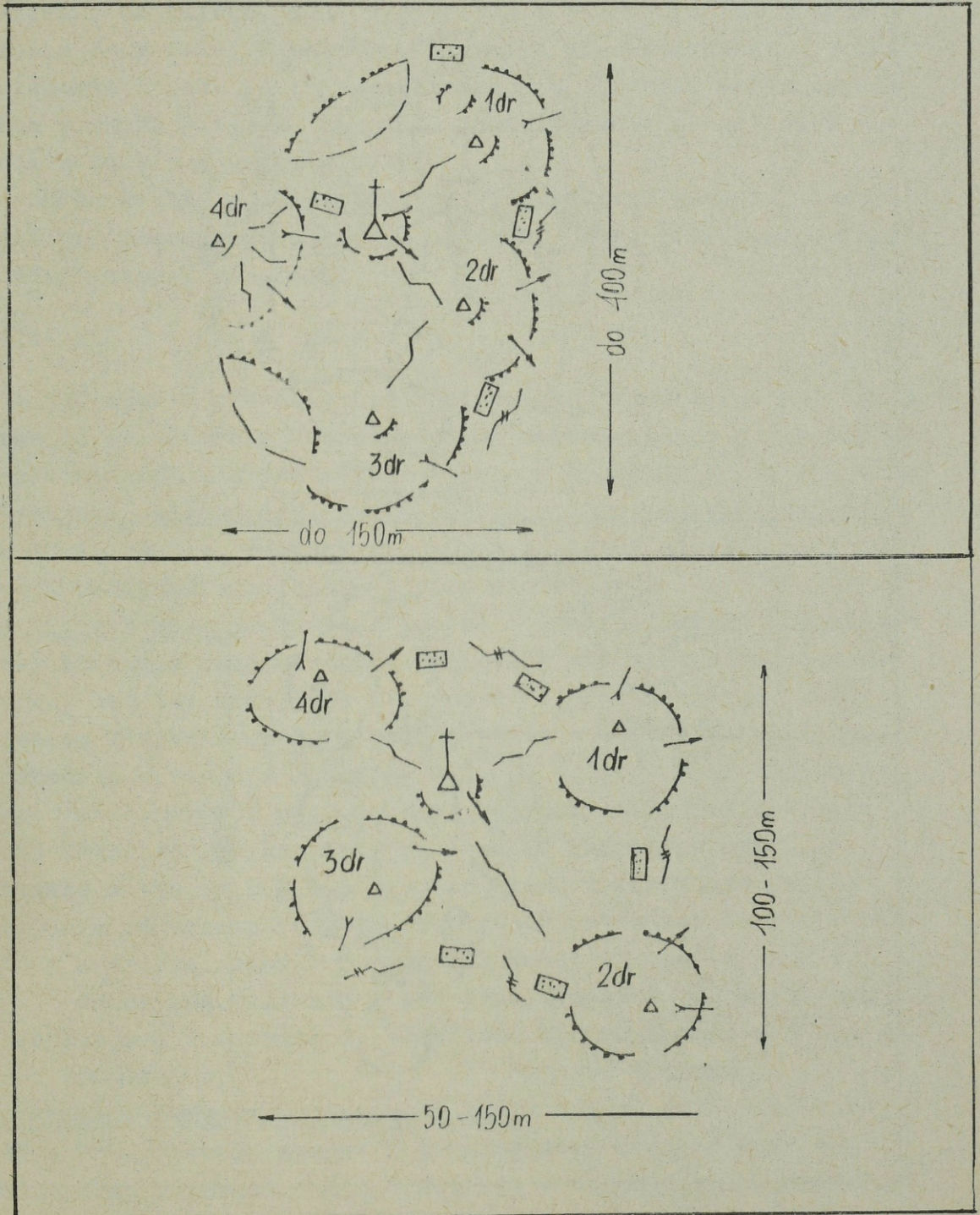
Pluton zmechanizowany w zasadzie ugrupowuje się w dwa rzuty w ten sposób, że w pierwszej linii znajdują się trzy

drużyny, a w drugiej linii jedna drużyna. Niekiedy dla stworzenia dużego nasycenia ognia przed przednim skrajem obrony /zwłaszcza w obronie doraźnie zorganizowanej/ pluton może być ugrupowany w jednym rzucie z odwodem. Dowódca plutonu organizuje punkt obserwacyjny, który rozmieszcza się w rejonie obrony drugorzutowej drużyny, skąd kieruje walką.

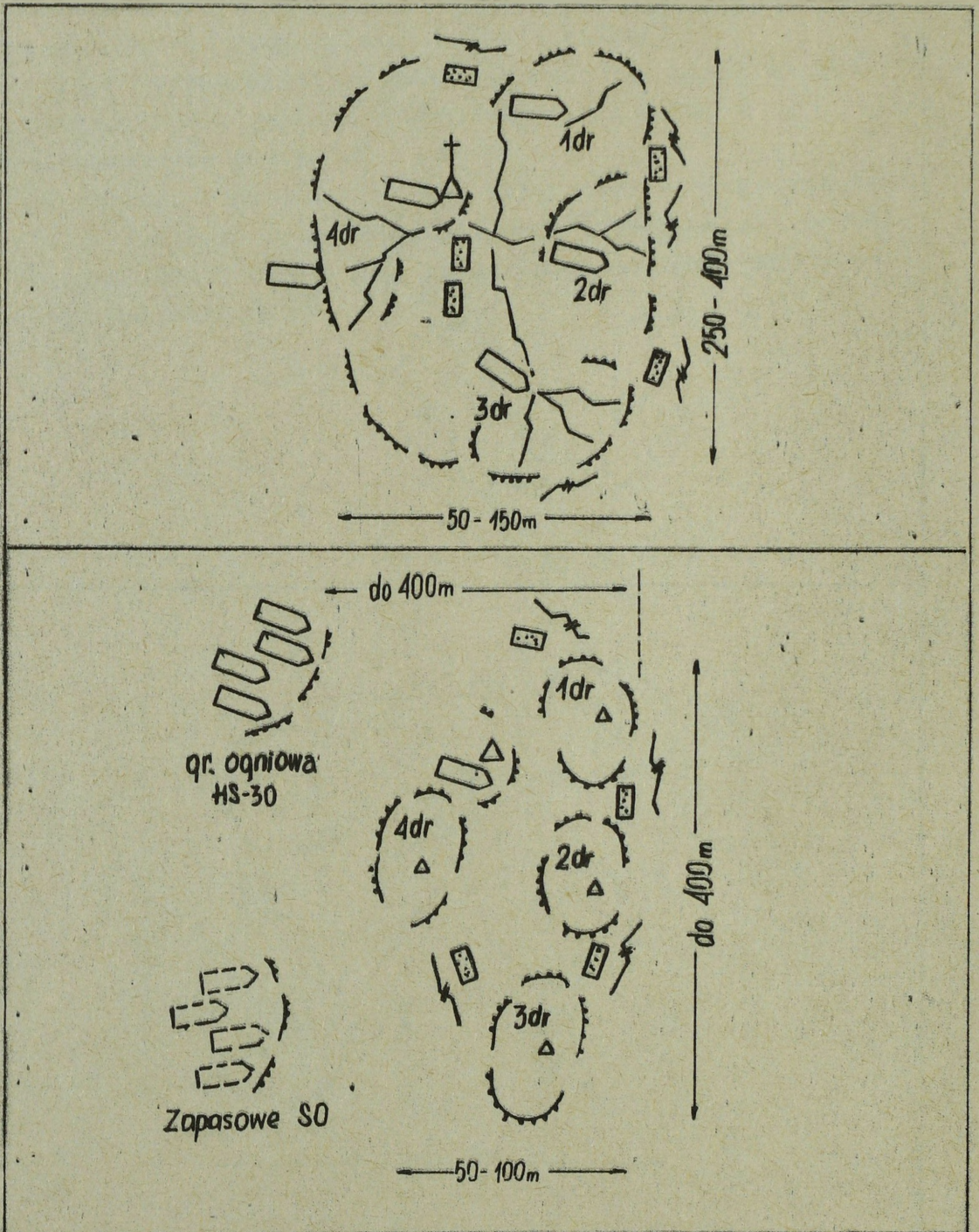
Pluton zmechanizowany drugiego rzutu kompanii zaleca się rozmieszczać w punkcie oporu odległym 150-300 m od pierwszorzutowych plutonów.

W obronie organizowanej bez styczności z nieprzyjacielem pluton drugiego rzutu kompanii może działać przed przednim skrajem obrony działający na szerszym odcinku jako ubezpieczenie bezpośrednie.

UGRUPOWANIE BOJOWE PLUTONU W OBRONIE
/warianty/

UGRUPOWANIE BOJOWE PLUTONU W OBRONIE
/warianty/

Załącznik nr 2

ZASADY UŻYCIA KOMPANII ZMECHANIZOWANEJ /ZMOTORYZOWANEJ/

Kompania zmechanizowana prowadzi działania bojowe w składzie batalionu. Może występować w pierwszym lub drugim rzucie /odwodzie/ batalionu. Kompania zmechanizowana prowadzi działania bojowe na transporterach, w niektórych tylko wypadkach w szyku pieszym. Kompania zmotoryzowana natomiast w zasadzie działa w szyku pieszym.

Na okres walki, w zależności od wykonywanego zadania, kompania może być wzmocniona plutonem czołgów, dział przeciwpancernych, moździerzami i saperami.

NATARCIE

Kompania piechoty zmechanizowanej /zmotoryzowanej/ może przejść do natarcia bezpośrednio z marszu lub po uprzednim zajęciu stanowisk wyjściowych. W natarciu kompania otrzymuje następujące zadania: zbliżanie się do nieprzyjaciela, zadanie mu strat ogniem, zniszczenie lub wzięcie do niewoli siły żywej i uchwycenie nakazanego przedmiotu.

Natarcie z marszu prowadzi kompania wówczas, kiedy nieprzyjaciel znacznie ustępuje siłą ogniową i stopniem przygotowania obrony lub gdy brak jest styczności z przeciwnikiem.

Wówczas kompania naciera jednocześnie w pełnym składzie bezpośrednio w szyku marszowym, albo po uprzednim przejściu z szyku marszowego w szyk bojowy. Najkorzystniejsza sytuacja jest wówczas, gdy kompania naciera na wozach bojowych. W związku z tym zaleca się wykorzystywać w pierwszym rzucie kompanie na transporterach /czołgach/ natomiast kompanie piechoty zmotoryzowanej w drugim lub nawet w trzecim rzucie.

Marsz wykonuje się w zasadzie w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności. Głębokość kolumny marszowej kpz wynosi 800-1200 m.

Natarcie z podstaw wyjściowych uważa się za celowe wówczas, gdy obrona została zawczasu przygotowana oraz wówczas gdy zaistniały czynniki, które zmuszają do prowadzenia natarcia dopiero po odpowiednim przygotowaniu. Wówczas rejon ześrodko-

wania kompanii może być oddalony w różnej odległości od przedniego skraju obrony przeciwnika. Na podstawy wyjściowe do natarcia pododdziały kompanii przesuują się w szykach rozczłonkowanych i skokami, wykorzystując ukrycia i właściwości maskujące terenu. Kompania może również przechodzić do natarcia z zajmowanych rejonów obrony. W tym wypadku podstawy do natarcia zajmuje się w nocy przy przestrzeganiu wszelkich zasad zabezpieczenia bojowego. Odległość rubieży podstaw wyjściowych do natarcia wynosi 200-500 m od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

Kompania zmechanizowana będąca w pierwszym rzucie ugrupowania batalionu nacierająca na głównym kierunku może być wzmocniona 1-2 plutonami czołgów, plutonem dział przeciwpancernych, drużyną lub plutonem moździerzy.

W zależności od rodzaju siły i obrony nieprzyjaciela, właściwości terenu i zadania, kompania przyjmuje ugrupowanie bojowe w jeden - dwa rzuty.

W natarciu na obronę doraźnie zorganizowaną w natarciu na szerokim froncie lub w natarciu w nocy kompania ugrupowuje się w jeden rzut.

Szerokość odcinka natarcia kompanii zmechanizowanej wynosi 700-900 m, wyznaczając bliższy przedmiot ataku w odległości 1-1,5 km i dalszy przedmiot ataku 2-3 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

Drugi rzut /odwód/ kompanii jest przeznaczony do: niszczenia punktów oporu pozostawionych przez pierwszy rzut, wsparcia ogniowego pierwszego rzutu, zamianę tych pododdziałów pierwszego rzutu, które poniosły duże straty, rozwinięcia powodzenia oraz odparcia kontrataku przeciwnika.

Pododdziały kompanii rozpoczynają atak po ogniowym przygotowaniu natarcia. W natarciu z marszu pododdziały kompanii działają w zasadzie na transporterach, jedynie do walki wręcz piechota zmechanizowana spiesza się, a po zniszczeniu nieprzyjaciela ponownie kontynuuje działania na transporterach.

W natarciu, z podstaw wyjściowych pododdziały kompanii rozpoczynają walkę w szyku spieszonym. Transportery posuwają się za piechotą, wspierają ją ogniem w gotowości do załadowania w każdej chwili. Przydzielone kompanii czołgi nacierają

przed piechotą lub w jej szykach bojowych. Piechota zabezpiecza ruch czołgów, wykonując dla nich przejścia w polach minowych. Pluton samobieżnych dział WIDDER w szyku rozwiniętym przesuwa się za piechotą w gotowości do niszczenia czołgów i punktów ogniowych nieprzyjaciela. Na polu walki przesuwa się on kolejno drużynami w ten sposób, aby część sił stale znajdowała się na stanowiskach ogniowych.

Wszystkie środki ogniowe prowadzą ogień w ruchu lub z krótkich przystanków.

Drugi rzut /odwód/ kompanii przesuwa się skokami za pierwszym w odległości zapewniającej szybkie wejście do walki. Po przełamaniu oporu nieprzyjaciela, piechota zmechanizowana kontynuuje zdecydowane działania w celu opanowania następnego przedmiotu natarcia.

W wypadku wycofawania się nieprzyjaciela kompania natychmiast przechodzi do pościgu, prowadząc go na transporterach, jako desant na czołgach, a w sprzyjających warunkach - nawet na samochodach.

O B R O N A

Zadaniem kompanii zmechanizowanej jest zniszczenie sił nieprzyjaciela przed przednim skrajem obrony we współdziałaniu z innymi kompaniami batalionu przydzielonymi i wspierającymi pododdziałami, niedopuszczenie do przełamania przez nieprzyjaciela rejonu obrony kompanii, zniszczenie jego sił ogniem i kontratakami w rejonie własnej obrony.

Kompania organizuje z reguły obronę w składzie batalionu, będąc w jego pierwszym lub drugim rzucie.

Działając w pierwszym rzucie kompania organizuje obronę w rejonie o szerokości 1000-1500 m i głębokości do 1000 m. Rejon obrony składa się z plutonowych punktów oporu tworzących wspólnie obronę okrężną. Rejon obrony kompanii rozbudowuje się pod względem inżynieryjnym. Kolejność i terminy zakończenia prac określa dowódca batalionu. Zakres prac inżynieryjnych i kolejność ich wykonania zależą od czasu, posiadanych sił i środków, właściwości terenu oraz charakteru działań nieprzyjaciela. W pierwszej kolejności organizuje się system obserwacji, oczyszcza pole ostrzału, rozbudowuje główne i zapasowe pozycje obrony plutonów. Następnie rozbudowuje się schrony dla ludzi i transporterów, rowy łączące i zapory. Kompania organizująca obronę na głównym kierunku obrony batalionu może być wzmocniona plutonem czołgów, plutonem dział przeciwpancernych i 1-2 sekcjami moździerzy. Przydzielone pododdziały wykorzystuje się w sposób zcentralizowany, na korzyść całej kompanii.

Pluton czołgów zaleca się wykorzystywać w rejonie obrony kompanii w sposób zabezpieczający możliwość wsparcia ogniowego pododdziałów pierwszego rzutu, zwalczania czołgów nieprzyjaciela i użycia go do wykonania kontrataku w ramach kompanii lub batalionu.

Stanowiska moździerzy wybiera się w rejonie obrony kompanii lub poza rejonem obrony. Jeżeli mają one wspierać ubezpieczenia bojowe, to wówczas przygotowuje się dla nich stanowiska przed przednim skrajem.

Pluton dział przeciwpancernych rozbudowuje zasadnicze /główne/ i zapasowe stanowiska ogniowe.

Kompania zmechanizowana /zmotoryzowana/ pierwszego rzutu batalionu z reguły ugrupowuje się w dwa rzuty. W przypadku obrony na szerokim froncie gdy teren utrudnia wykorzystanie drugiego rzutu do wsparcia ogniem plutonów pierwszego rzutu, kompania ugrupowuje się w jeden rzut i wydziela odwód. Stanowisko dowodzenia dowódcy kompanii rozbudowuje się w rejonie rozmieszczenia drugiego rzutu /odwołu/ kompanii.

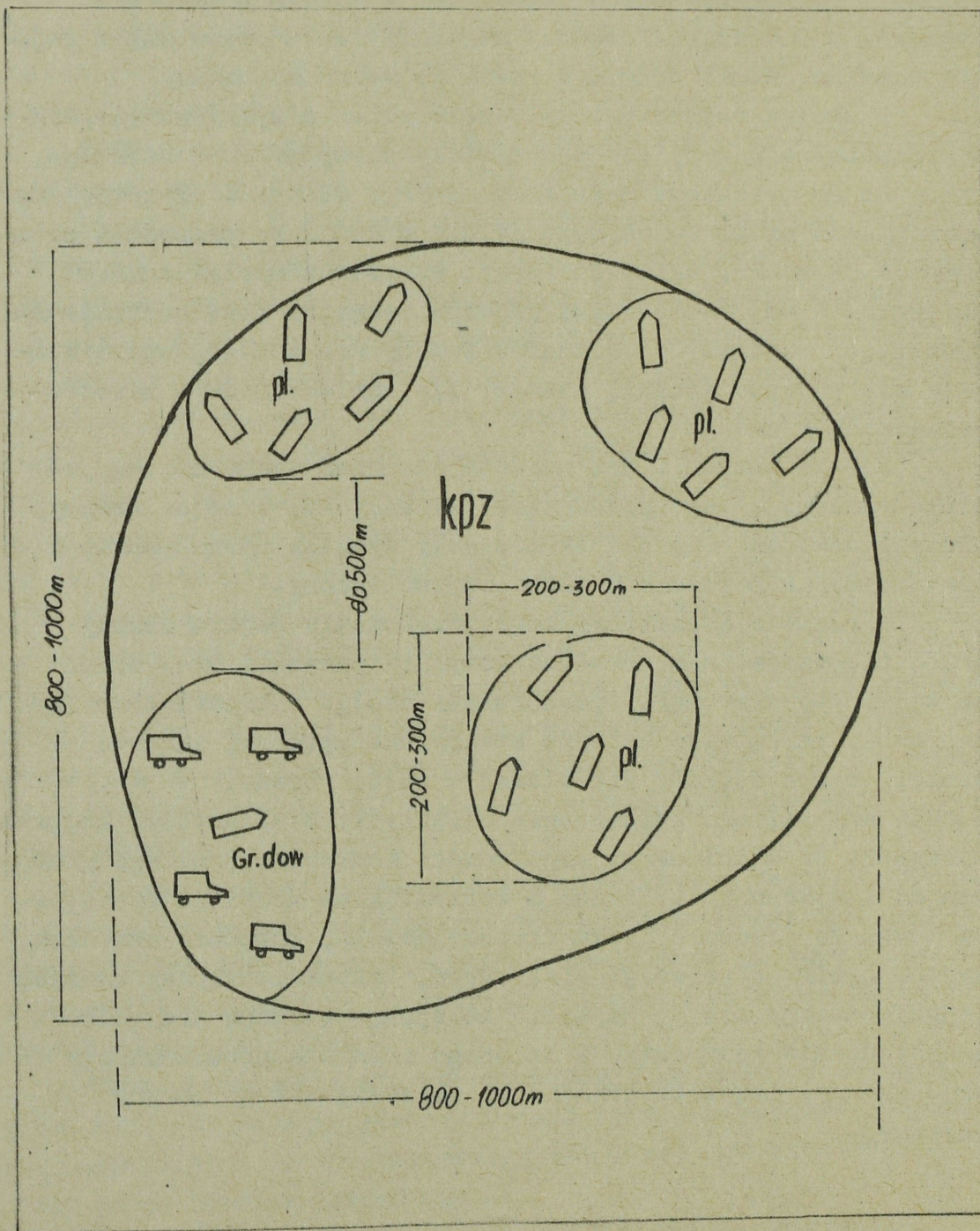
Z chwilą rozpoczęcia natarcia przez nieprzyjaciela, walkę rozpoczynają najpierw pododdziały ubezpieczenia bojowego, myśląc co do przebiegu przedniego skraju obrony i zmuszając do rozwinięcia na kierunek dogodny dla obrony. Po przejściu przeciwnika do ataku, ogień otwierają wszystkie środki ogniowe kompanii. W tej fazie walki głównym zadaniem jest odcięcie nacierającej piechoty od czołgów. Pojedyncze czołgi, które wlały się w rejon obrony, niszczy się ogniem środków przeciwpancernych i czołgów.

Jeżeli kompanii nie uda się odeprzeć ataku nieprzyjaciela ogniem, a jego pododdziały wlały się w rejon obrony, wówczas dowódca kompanii skupia cały wysiłek na załamaniu i powstrzymaniu natarcia w głębi rejonu obrony.

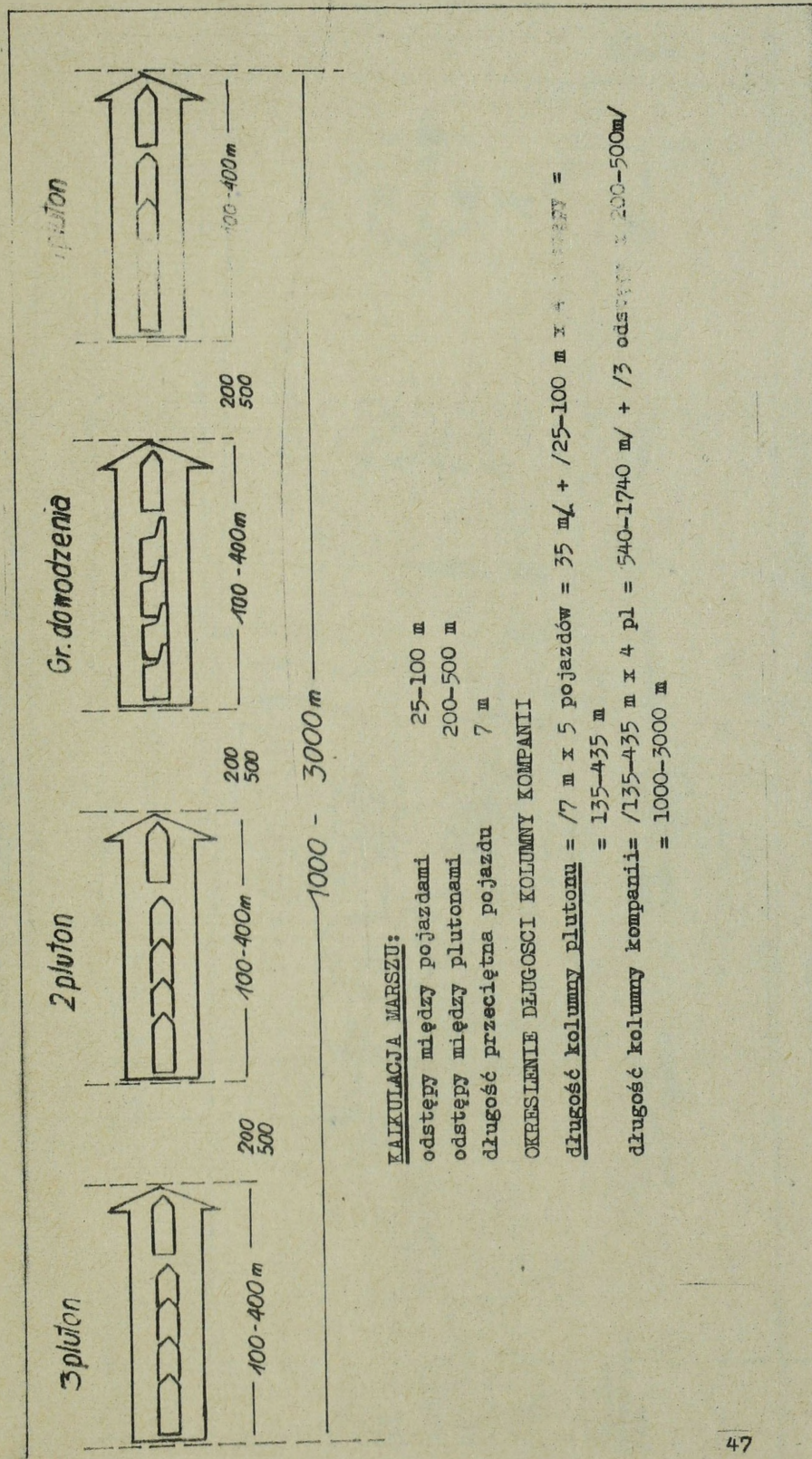
W razie niebezpieczeństwa przełamania rejonu obrony przez nieprzyjaciela, dowódca kompanii przesuwa swój odwód na zagrożony kierunek. Przydzielone czołgi i środki przeciwpancerne, zmieniając kolejno stanowiska ogniowe, niszczą czołgi, które zdołały się włamać w rejon obrony.

W celu całkowitego zniszczenia nieprzyjaciela, dowódca kompanii wprowadza do walki drugi rzut /odwól. Kontratak drugiego rzutu kompanii wykonuje się razem z kontratakami drugiego rzutu batalionu. Po odparciu ataku nieprzyjaciela, kompania odtwarza system ognia, obserwacji oraz zapór, uzupełnia zapasy amunicji i przygotowuje się do odparcia kolejnego ataku; w przypadku niepowodzenia kontrataku i dalszego natarcia przeciwnika w głąb obrony, kompania przechodzi całością sił do obrony okrężnej.

KOMPANIA W REJONIE ZESRODKOWANIA

UGRUPOWANIE MARSZOWE KOMPANII ZMECHANIZOWANEJ

KALKULACJA MARSZU:

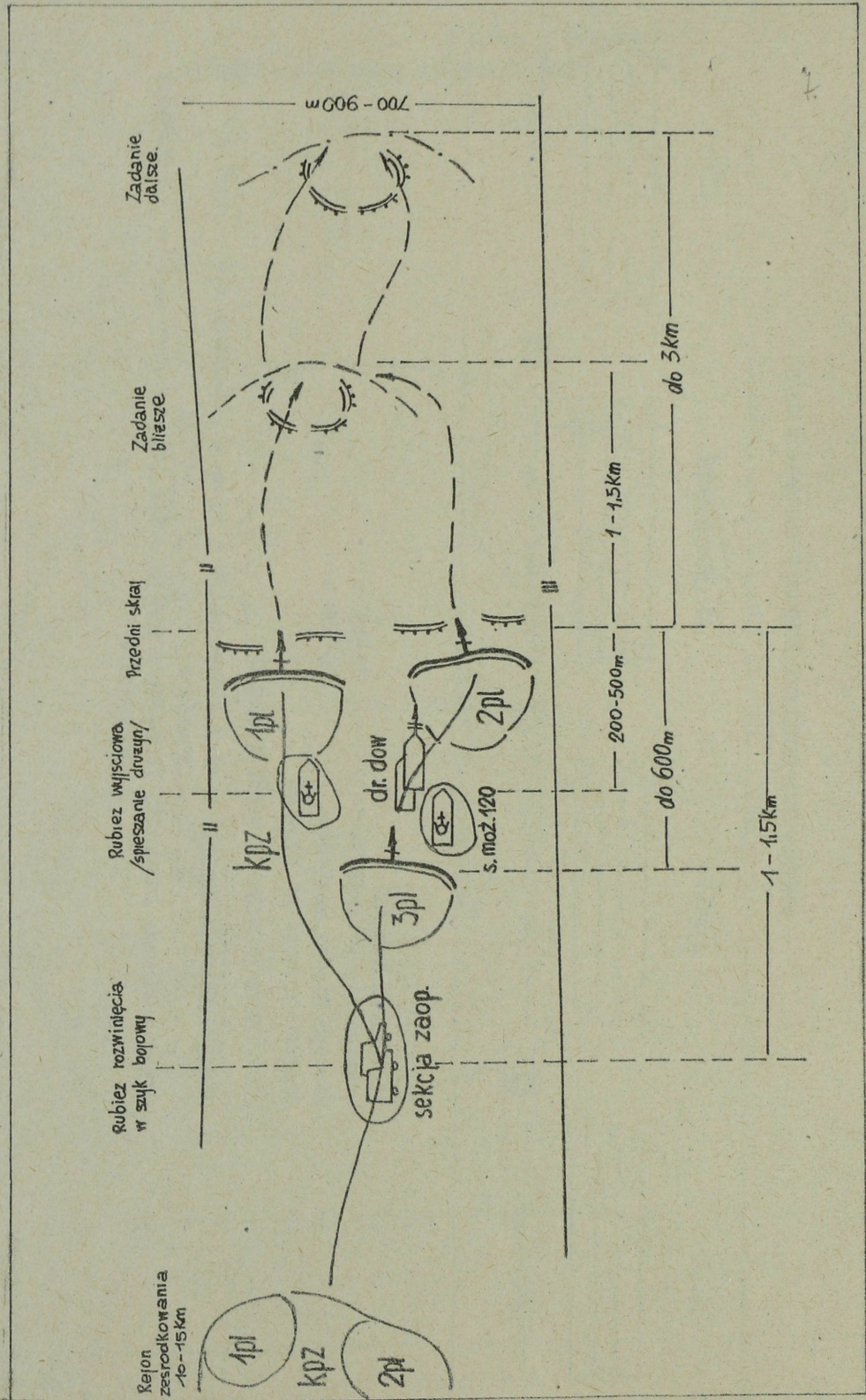
- odstępny między pojazdami 25-100 m
- odstępny między plutonami 200-500 m
- długość przeciętna pojazdu 7 m

OKREŚLENIE DŁUGOŚCI KOLUMNY KOMPANII

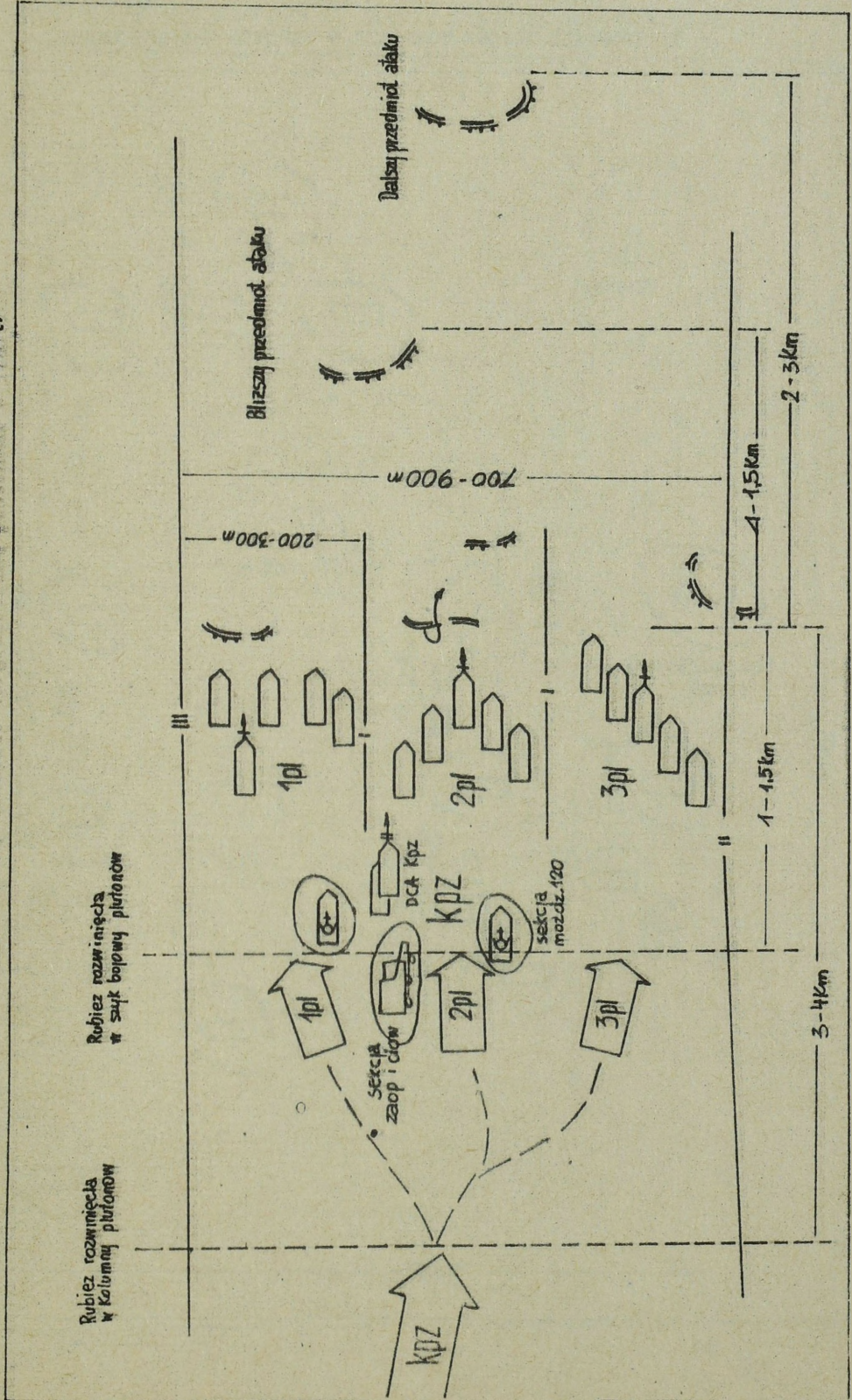
długość kolumny plutonu = $7 \text{ m} \times 5 \text{ pojazdów} = 35 \text{ m} + /25-100 \text{ m} \times 4 \text{ odstępny} = 135-435 \text{ m}$

długość kolumny kompanii = $135-435 \text{ m} \times 4 \text{ pl} = 540-1740 \text{ m} + /3 \text{ odstępny} \times 200-500 \text{ m} = 1000-3000 \text{ m}$

UGRUPOWANIE BOJOWE KOMPANII ZMECHANIZOWANEJ W NATARCIOU
/z podstaw wyścielowych na obronę przygotowana/

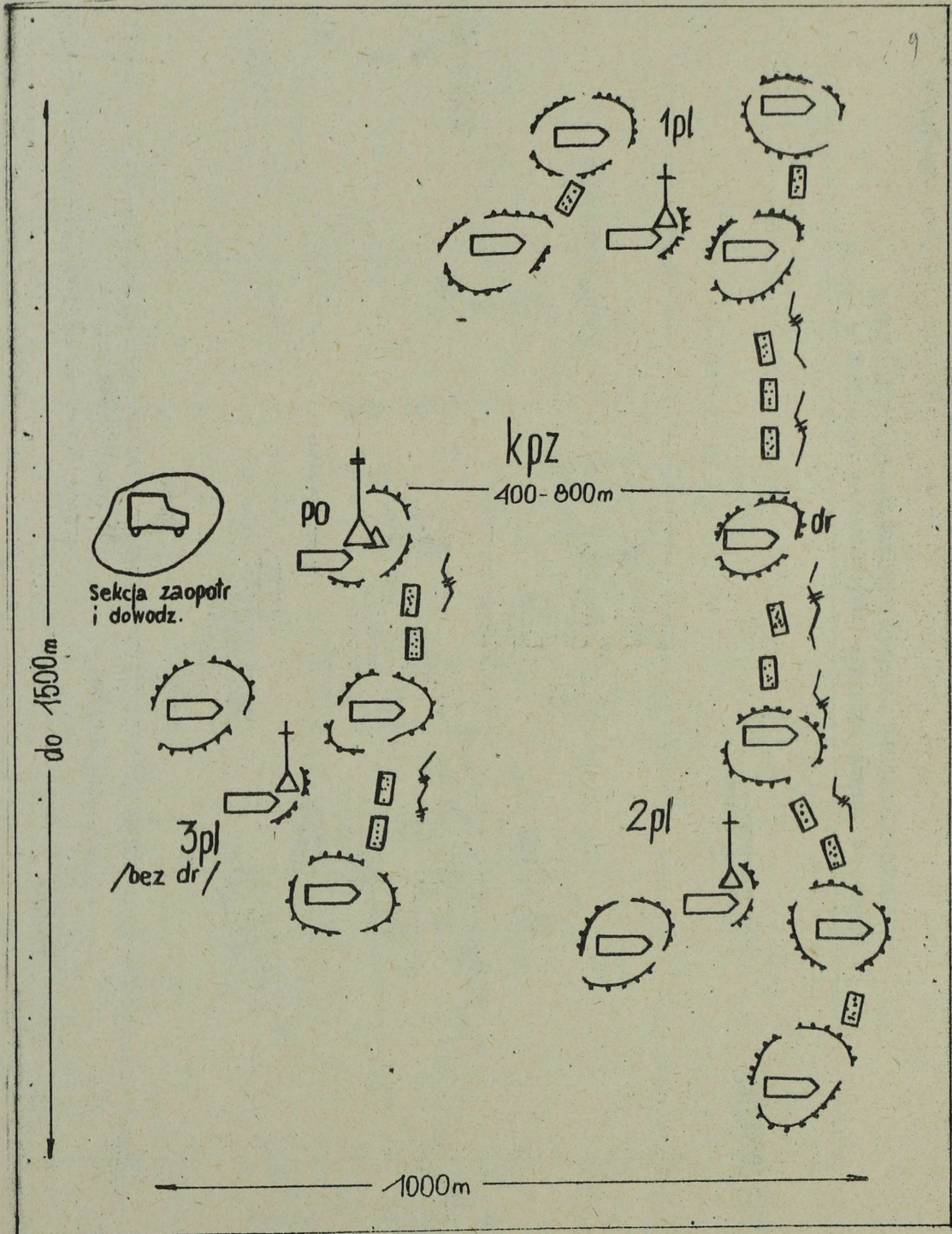
UGRUPOWANIE BOJOWE KOMPANII ZMECHANIZOWANEJ W NATARCIO
/z marszu na obronę doraźnie zorganizowaną plutonami w linię/

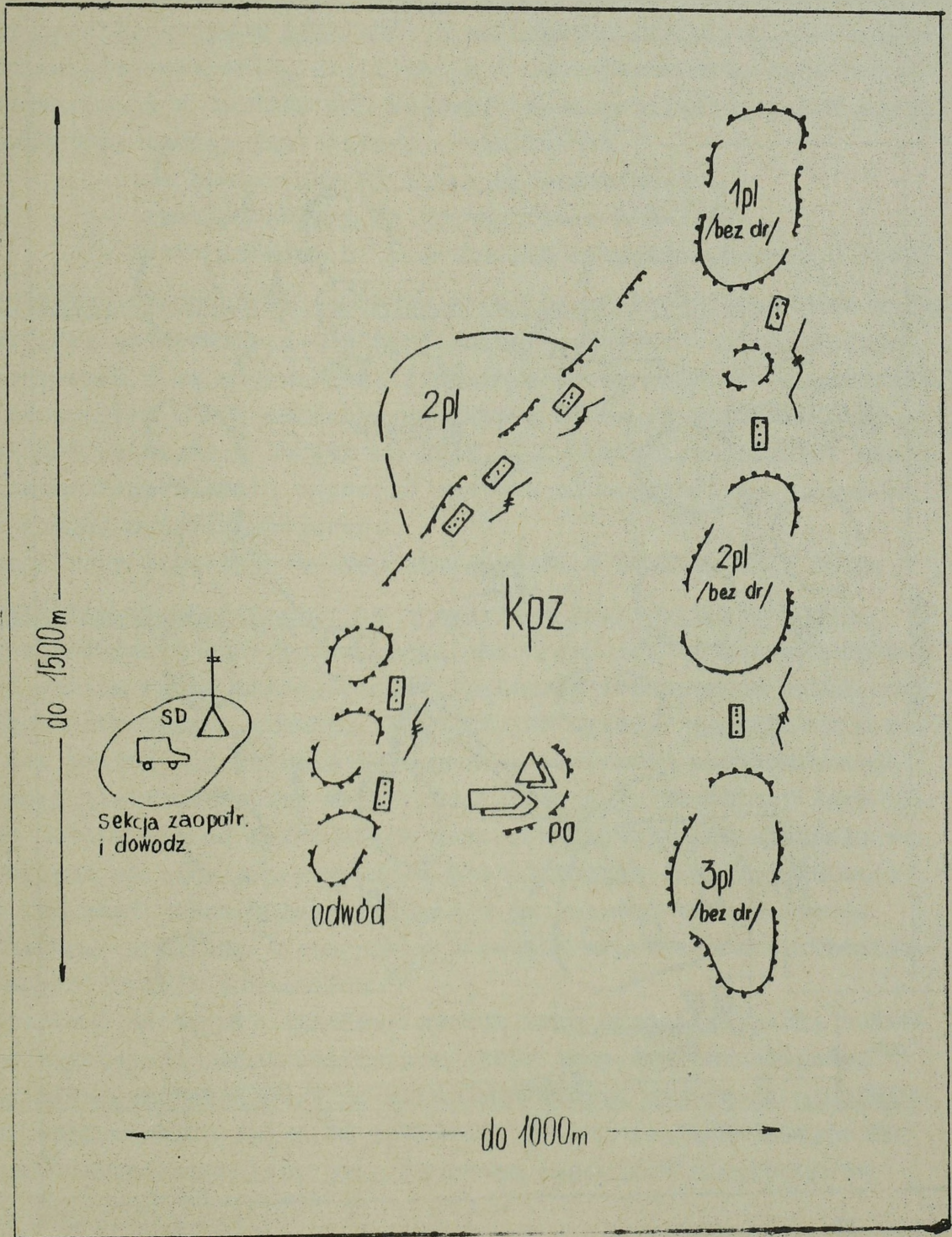
Rys.nr 1

UGRUPOWANIE BOJOWE KOMPANII W OBRONIE PRZYGOTOWANEJ

9

UGRUPOWANIE BOJOWE KOMPANII W OBRONIE DORAZNIE ZORGANIZOWANEJ

Batalion zmechanizowany /zmotoryzowany/

Batalion zmechanizowany /zmotoryzowany/ jest jednostką kalkulacyjno-obliczeniową oddziałów i związków taktycznych. Ze względu na przeznaczenie, organizację i uzbrojenie oraz sposób wykorzystania w działaniach bojowych w siłach lądowych NRF występują trzy następujące rodzaje batalionów:

- zmechanizowany na transporterach HS-30;
- zmechanizowany na transporterach M-113;
- zmotoryzowany na samochodach nieopancerzonych UNIMAG.

Batalion zmechanizowany na transporterach HS-30 jest traktowany jako podstawowy pododdział bojowy o dużych zdolnościach manewrowych i największej sile ognia w porównaniu do pozostałych. Transporter HS-30 uzbrojony w armatę 20 mm /z zapasem 30 pocisków/ powiększa dodatkowo siłę ognia batalionu, stanowi samobieżne bezpośrednie wsparcie ogniowe od najniższego szczebla w każdej sytuacji bojowej.

Bataliony tego typu występują w składzie BPZmot, BZ i BPanc.

Batalion zmechanizowany na pływającym transporterze M-113, w odróżnieniu od poprzedniego, nie dysponuje o bezpośrednim wsparciem ognia transporterów, ponieważ transporter M-113 nie jest uzbrojony w armatę. Natomiast do zalet tego batalionu należy zaliczyć możliwość pokonywania przeszkód wodnych z tej racji, że transporter M-113 jest pływający. Bataliony tego typu różnią się od pozostałych przede wszystkim liczebnością ze względu na odmienną strukturę organizacyjną drużyn, plutonów i kompanii piechoty wypływającą z pojemności transportera. Ten typ batalionu występuje w zasadzie w brygadach zmechanizowanych dywizji pancernych.^{x/}

Niektóre materiały źródłowe podają taką organizację BZ, w której występują jednocześnie wszystkie trzy typy batalionów.^{xx/}

Batalion zmotoryzowany na nieopancerzonych samochodach UNIMAG wchodzi w skład tylko BZ i BPZmot. Według poglądów ekspertów zachodniemieckich, batalion tego typu jest niezbędny do

x/ WPZ 6/69 s.138.

xx/ WPZ 1/69 s.44.

pokonywania współczesnej obrony przeciwnika zwłaszcza w natarciu w terenie trudno dostępnym.

Podstawowym środkiem transportowym jest 1,5 tonowy samochód UNIMAG, przeznaczony do przewozu jednej drużyny zmotoryzowanej wraz ze sprzętem i wyposażeniem.

Wszystkie wymienione trzy typy batalionów /zmotoryzowane i zmechanizowane/ posiadają jednolitą strukturę organizacyjną o następującym składzie:

SZTAB,

KOMPANIA DOWODZENIA I ZAOPATRYWANIA,

TRZY KOMPANIE PIECHOTY,

KOMPANIA WSPARCIA.

Niezależnie od tego w poszczególnych pododdziałach istnieje pewna różnica w składzie osobowym oraz ilościowa i jakościowa sprzętu i uzbrojenia.

Kompania dowodzenia i zaopatrywania batalionu.

Organizacja kompanii dowodzenia i zaopatrywania jest we wszystkich batalionach /bpz i bpzmot/ jednakowa, w jej skład wchodzi:

- pluton łączności;
- drużyna dowodzenia kompanii i żywnościowa;

Zestawienie porównawcze stanu uzbrojenia i wyposażenia batalionów /bpz i bpzmot/

Wyszczególnienie	Batalion		
	Zmechanizowany na transporterach		Zmotoryzowany na samochodzie UNIMAG
	HS-30	M-113 ^{x/}	
1	2	3	4
Stan osobowy			
oficerów	27		27
podoficerów	157		157
szeregowych	537		551
RAZEM	721	850	735
120 mm moździerze	8	8	8
90 mm samobieżne działa ppanc	10	10	5
wyrzutnie ppanc COBRA	6	6	6
pancerzownice	112	119	118

x/ WPZ 6/69 s.138

1	2	3	4
karabiny maszynowe	56	86	52
transportery HS-30	72		1
transportery M-113		59	
transportery HITCHKISS	4		20
Samochody od 0,25-5 t	73	90	128
motocykle ^{x/}	24	35	30
radiostacje	120	128	67
czołgi awar.-ratunk.	3		

- drużyna sztabowa;
- sekcja zaopatrywania.

Stan liczebny, uzbrojenie i sprzęt bojowy kompanii dowodzenia i zaopatrywania jest następujący:

Wyszczególnienie	Batalion	
	Zmechaniz.	Zmotoryzowany
Ludzie	202	160
pancerzownice	39	34
karabiny maszynowe	12	9
transpor.opanc.HS-30 ^{xx/}	8	1
transportery HOTCHKISS ^{xx/}	4	5
czołgi awar.-rat. M-74	3	-
radiostacje	21	13
samochody od 0,25-5 t.	52	48
motocykle		9

W działaniach bojowych kompania urządza PO i SD batalionu rozwija batalionowy punkt medyczno-sanitarny i zaopatrywania sięgający 8-25 km od przedniego skraju.

Kompania przewozi środki zaopatrzenia, amunicję, materiały pędne i smary, a także żywność na 2-3 dni walki.

Kompania wsparcia batalionu

W kompanii wsparcia batalionu występują pododdziały dysponujące środkami ogniowymi o skutecznym wsparciu we wszystkich rodzajach walki. Ich skład organiczny, a zwłaszcza siła ognia jest nieco zróżnicowana w zależności od charakteru batalionu.

x/ WPZ 1/69 s.42.
xx/ Wszystkie bez armat 20 mm

Na podkreślenie zasługuje fakt, że na tym szczeblu występują plutony przeciwpancerne samobieżnych dział pancernych 90 mm i pocisków raketowych o dużej skuteczności walki z czołgami.

Stan liczebny, uzbrojenie i sprzęt bojowy kompanii wsparcia

Wyszczególnienie	Batalion	
	Zmechanizowa- ny	Zmotoryzowany
Ludzie	120	161
Moździerze 120 mm ^x /	8	8
90 mm samobieżne działa ppanc WIDDER	10	15
Wyrzutnie ppanc poc.rak. COBRA	6	6
Transporterów opanc.HS-30	16	-
Transporterów opancerz. HOTCHKISS	-	15
Samochody	9	20
Motocykle		6
Radiostacje	30	33
Pancerzownice	16	19
Karabiny maszynowe	8	7

W składzie kompanii występują następujące plutony:

- przeciwpancernych pocisków raketowych COBRA;
- 120 mm moździerzy /4 drużyny po 2 moździerze/;
- samobieżnych dział ppanc WIDDER /po 5 dział/.

W działaniach bojowych kompania z wymienionych plutonów tworzy elementy ugrupowania bojowego działające w myśl decyzji dowódcy batalionu i na korzyść ogólnej walki batalionu lub poszczególne plutony /drużyny/ podporządkowane są kompaniom piechoty.

Kompania zmechanizowane /zmotoryzowane/.

Kompanie w zależności w skład jakich batalionów wchodzi mogą być wyposażone w transporterzy HS-30, M-113, w samochody.

x/ W bpzmot ciągnięte, w bpz na transporterach HS-30

W związku z tym rozróżnia się trzy rodzaje kompanii, których skład organizacyjny jest następujący:

a/ Zestawienie porównawcze organizacji /kpz i kpzmot/

Zmechanizowana transpor.HS-30	Zmechanizowana transporter.M-113	Zmotoryzowana samochód UNIMAG
DR.DOWODZENIA	DR.DOWODZENIA	DR.DOWODZENIA
- s.dowodzenia	- s.dowodzenia	- s.dowodzenia
- s.zaopatrywania	- s.zaopatrywania	- s.zaopatrywania
PLUTON ZMECH.	PLUTON ZMECH.	PLUTON ZMOT.
PLUTON ZMECH. .	PLUTON ZMECH.	PLUTON ZMOT.
PLUTON ZMECH.	PLUTON ZMECH.	PLUTON ZMOT.

Z zestawienia widać, że skład organizacyjny wszystkich kompanii jest jednakowy, niemniej jednak stan osobowy, uzbrojenie i wyposażenie każdej kompanii różni się od siebie.

b/ Zestawienie porównawcze stanu liczebnego i podstawowego uzbrojenia
w kompaniach

Wyszczególnienie	na HS-30		Na M-113		Na samochodach		
	dr.dow.	plut.	dr.dow	plut.	dr. dow.	plut.	
<u>Stan osobowy</u>	19	38	19	45	18	40	138
<u>Uzbrojenie:</u>							
pistolety maszynowe	6	10	7	4	3	1	6
karabiny	10	26	8	33	12	33	111
karabiny maszynowe	-	4	1	8	-	4	12
pancerzownice	4	5	5	5	5	5	20
<u>Srodki transportowe</u>							
samochody 0,25 t.	2	-	2	-	2	-	2
samochody 1,5 t.	1	-	1	-	2	5	17
samochody 5 t.	1	-	1	-	-	-	-
transportery	1	5	1	4	-	-	-
motocykle	3	1	3	1	3	1	6
Razem samochody i transportery	5	5	5	4	4	5	19
Razem		133	154				

c/ Pluton piechoty

Pluton piechoty jest najmniejszym pododdziałem tworzącym samodzielny element ugrupowania bojowego w walce podczas wykonywania zadania.

Ze względu na posiadanie różnych środków transportu rozróżnia się pluton podobnie jak kompanie i bataliony:

pluton zmechanizowany na transporterach HS-30

pluton zmechanizowany na transporterach M-113

pluton zmotoryzowany na samochodach UNIMAG.

Każdy z wymienionych plutonów różni się od siebie nie tylko pojazdami, ale również strukturą organizacyjną, uzbrojeniem i wyposażeniem, co w poważnym stopniu różnicuje wartość bojową każdego z nich.

Zestawienie porównawcze organizacji plutonów

Zmechanizowany transporter HS-30	Zmechanizowany transporter M-113	Zmotoryzowany samochód UNIMAG
GR.DOWODZENIA	GR.DOWODZENIA	GR.DOWODZENIA
dca plutonu	dca plutonu	dca plutonu
zastępca	pomocnik	zastępca
kierowca mechanik	kierowca mechanik	kierowca mechanik
motocyklista	motocyklista	motocyklista
radiooperator	radiooperator	radiooperator
podoficer ABC	podoficer ABC	
	strzelec	strzelec
	strzelec	strzelec
	strzelec	łącznik
6 ludzi	9 ludzi	8 ludzi
1 DRUŻYNA	1 DRUŻYNA	1 DRUŻYNA
2 DRUŻYNA	2 DRUŻYNA	2 DRUŻYNA
3 DRUŻYNA	3 DRUŻYNA	3 DRUŻYNA
4 DRUŻYNA		4 DRUŻYNA
w każdej:	w każdej:	w każdej:
dowódca	dowódca	dowódca
strzelec	strzelec	zastępca
strzelec	strzelec	strzelec
strzelec	strzelec	strzelec
strzelec	strzelec	strzelec
strzelec	strzelec	strzelec
kaemista	strzelec	kaemista
kierowca	strzelec	kierowca
	strzelec	
	kaemista	
	kaemista	
	kierowca	
8 ludzi	12 ludzi	8 ludzi

Zestawienie porównawcze stanu i podstawowego uzbrojenia w plutonach

Wyszczególnienie	Pluton na HS-30		Pluton na M-113		Pluton na samoch.				
	Gr. dowodzenia	Dr./4/	Razem	Gr. dowodzenia	Dr./3/	Razem	Gr. dowodzenia	Dr./4/	Razem
Stan osobowy:	6	8	38	9	12	45	8	8	40
Uzbrojenie:									
pancerzownice	1	1	5	2	1	5	1	1	5
pistolety maszyn.	2	2	10	1	1	4	1	-	1
karabiny	2	6	26	3	10	33	5	7	33
karabiny maszyn.	-	1	4	2	2	8	-	1	4
Srodki transportowe:									
samochody 1,5 t.									
transportery	1 ^x	1	5	1	1	4	1	1	5
motocykle	1	-	1	1	-	1	1	-	1

x/ HS-30 jako wóz dowodzenia nie uzbrojony w 20 mm armatę

BATALION ZMECHANIZOWANY /ZMOTORYZOWANY/ W WALCE

Zachoźnioniemieccy specjaliści wojskowi twierdzą, że obecna struktura i wyposażenie batalionu, a zwłaszcza jego sprzęt bojowy najlepiej odpowiadają wymogom współczesnego pola walki.

Prędkość jaką może osiągnąć batalion w walce stanowi podstawowy atut współdziałania dwóch rodzajów wojsk - pancernych i zmechanizowanych oraz stanowi ich mniemaniem gwarancję uzyskania maksymalnego sukcesu. Stało się to dzięki temu, że współczesny transporter opancerzony nie jest tylko zwykłym pojazdem, ale stał się również środkiem walki. Z drugiej strony organiczne środki jakimi dysponuje batalion zmechanizowany, umożliwiają mu w przeciętnych warunkach prowadzenie walki samodzielnie w wyznaczonym pasie działania; bez potrzeby wzmocnienia. Jedynie w pewnych tylko warunkach batalion może być wzmocniony czołgami, artylerią i saperami. Najczęściej zwykle batalion będzie działał w składzie brygady zmechanizowanej lub brygady pancernej.

NATARCIE

Batalion działając w składzie brygady może nacierać na głównym lub pomocniczym kierunku uderzenia i może być w pierwszym lub drugim rzucie, względnie odwodzie.

Na głównym kierunku uderzenia brygady, batalion może otrzymać jedną - dwie kompanie czołgów, baterię 155 mm hb oraz pluton saperów. Otrzymuje on wówczas głębsze zadanie w porównaniu z innymi pododdziałami.

Batalion może nacierać z bezpośredniej styczności z przeciwnikiem lub z marszu. Zadanie bojowe jakie otrzymuje batalion w natarciu zależy od: zamiaru dowódcy brygady, charakteru obrony, terenu, sił i środków przeciwnika, własnych sił, a przede wszystkim od użycia broni jądrowej.

Jako zadania batalionowi wyznacza się zwykle obiekty do opanowania. Bliższe zadanie polega na opanowaniu obiektu na głę-

bokości 2-3 km, a następne 6-8 km i zabezpieczenie wprowadzenia do walki drugiego rzutu brygady.

Zależnie od rodzaju natarcia oraz obrony przeciwnika ugrupowanie bojowe batalionu może być w jednym lub w dwóch rzutach. W warunkach bezpośredniej styczności z przeciwnikiem, batalion z reguły naciera w ugrupowaniu dwurzutowym. Szerokość pasa natarcia batalionu w przeciętnych warunkach wynosi 1500-2000 m. Przydzielona do batalionu kompania czołgów może działać w drugim rzucie lub zostaje rozdzielona do poszczególnych kompanii piechoty. W natarciu z użyciem uderzeń jądrowych zaleca się wykorzystać czołgi w pierwszym rzucie batalionu.

W natarciu z marszu, na słabo umocnioną obronę nieprzyjaciela, zaleca się stosować jednorzutowe ugrupowanie bojowe batalionu z odwodem. Batalion rozwija się z marszu przez rozczłonkowanie się w szereg i skracanie tym samym długości kolumny marszowej. W czasie rozwijania batalionu, żołnierze nie opuszczają pojazdów tak długo, dopóki nie zostaną do tego zmuszeni przez środki ogniowe przeciwnika lub warunki terenowe.

Przedwczesne rozwijanie się obniża tempo marszu i utrudnia dowodzenie. Zbyt późne rozwijanie się utrudnia swobodę działania, a zwłaszcza efektywne użycie broni ciężkiej.

Jeżeli batalion rozwija się w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności, odstępy między kompaniami są automatycznie zmniejszane. Batalion w czasie rozwijania przyjmuje ugrupowanie: kolumna pojedyncza, kolumna podwójna, albo kątem w przód lub kątem w tył.

Podczas kolumny pojedynczej kompanie przesuwały się jedna za drugą w odstępnie 500 m. Ten sposób ugrupowania stosuje się najczęściej w niejasnej sytuacji i w terenie pociętym, pofałdowanym, zalesionym. Taki sposób ugrupowania jest typowy dla batalionu wykonującego zadanie jako drugi rzut brygady.

Przy ugrupowaniu w dwa rzuty, batalion ugrupowuje się w głąb i w szereg. W pierwszym rzucie posuwają się równolegle dwie kompanie w odstępnie 700 m jedna od drugiej, a drugorzutowa kompania maszeruje w odległości 500 m od pierwszorzutowych.

W ugrupowaniu bojowym kątem w przód w pierwszym rzucie rozwija się jedna kompania, pozostałe przesuwały się na lewym

i prawym skrzydle, a kompania wsparcia w środku ugrupowania. Szerokość ugrupowania wynosi wówczas 1000 m. Ugrupowanie batalionu kątem w przód stosuje się w niejasnej sytuacji. Takie urzutowanie pododdziałów w głąb umożliwia narastanie sił i szybkie przeniesienie głównego kierunku uderzenia.

Przy ugrupowaniu bojowym kątem w tył, w pierwszym rzucie znajdują się dwie kompanie, a w drugim - w środku ugrupowania pozostałe siły batalionu. Szerokość ugrupowania batalionu wynosi wówczas około 1500 m.

Tę formę ugrupowania stosuje się wówczas, gdy położenie nieprzyjaciela jest znane i gdy zachodzi konieczność szybkiego opanowania terenu. Ugrupowanie kątem w tył umożliwia natychmiastowe użycie dużej liczby środków ogniowych.

Przed rozpoczęciem ataku przeprowadza się z reguły ogniowe przygotowanie, w którym biorą udział moździerze batalionu. Gdy batalion naciera w warunkach bezpośredniej styczności z przeciwnikiem, stanowiska ogniowe plutonu moździerzy wybiera się możliwie najbliżej przedniego skraju obrony nieprzyjaciela /do 1500 m/, dla umożliwienia jak najdłuższego wsparcia nacierających kompanii bez konieczności dokonywania zmiany przesunięcia stanowisk ogniowych. Pluton przeciwpancerny pocisków kierowanych i dział pancernych WIDDER wysuwa się możliwie najbliżej przedniego skraju do prowadzenia ognia na wprost z zadaniem zwalczania czołgów przeciwnika.

W natarciu z marszu pluton moździerzy i pluton przeciwpancernych pocisków kierowanych przesuwają się w środku ugrupowania bojowego w gotowości do natychmiastowego rozwinięcia i prowadzenia ognia.

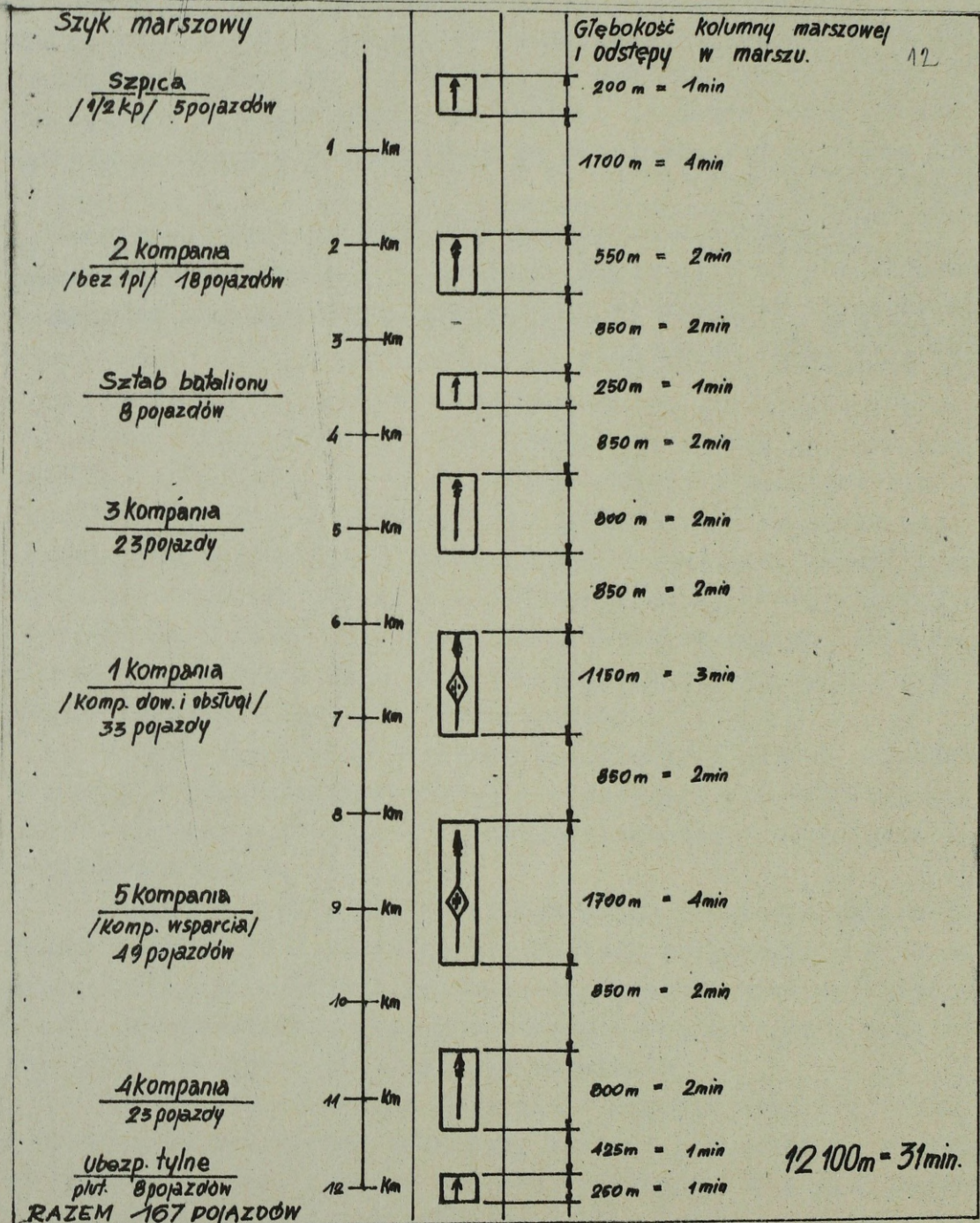
Batalion wysuwa się na rubież ataku w okresie ogniowego przygotowania. Po dojściu do tej rubieży gwałtownie uderza na przeciwnika. Artyleria i moździerze przenoszą wówczas ogień w głąb, obezwładniając kolejno następną rubież oporu, osłaniając dalsze natarcie pododdziałów batalionu.

Zaleca się prowadzić natarcie w szybkim tempie i jeśli opór przeciwnika został załamany, wówczas pododdziały działają na transporterach, razem z czołgami posuwają się w głąb obrony. Punkty oporu, stawiające silny opór obchodzi się i niszczy uderzając na nie ze skrzydeł lub od tyłu. Dowódca batalionu po

wykonaniu zadania bliższego, dla spotęgowania uderzenia wprowadza do walki drugi rzut. Kontrataki drobnych grup przeciwnika powinno się odpierać z marszu lub zatrzymując się na krótko. Jeśli kontratakują poważne siły, kompanie pierwszego rzutu współdziałając z kompanią wsparcia, odpierają kontratak ogniem z miejsca, a następnie wznawiając natarcie niszczą siłę żywą i środki ogniowe przeciwnika. W wypadku rozpoczęcia odwrotu przez obrońcę, dowódca batalionu zarządza pościg, aby nie pozwolić przeciwnikowi na zorganizowanie oporu na następnej rubieży.

Po opanowaniu nakazanego obiektu natarcia, batalion umacnia się na osiągniętej rubieży, pozostawiając w gotowości do odparcia kontrataków przeciwnika, kontynuowania natarcia lub przechodzi do obrony.

SZYK MARSZOWY BATALIONU ZMOTORYZOWANEGO, WYKONUJĄCEGO MARSZ
ODDZIELNĄ KOLUMNĄ MARSZOWĄ

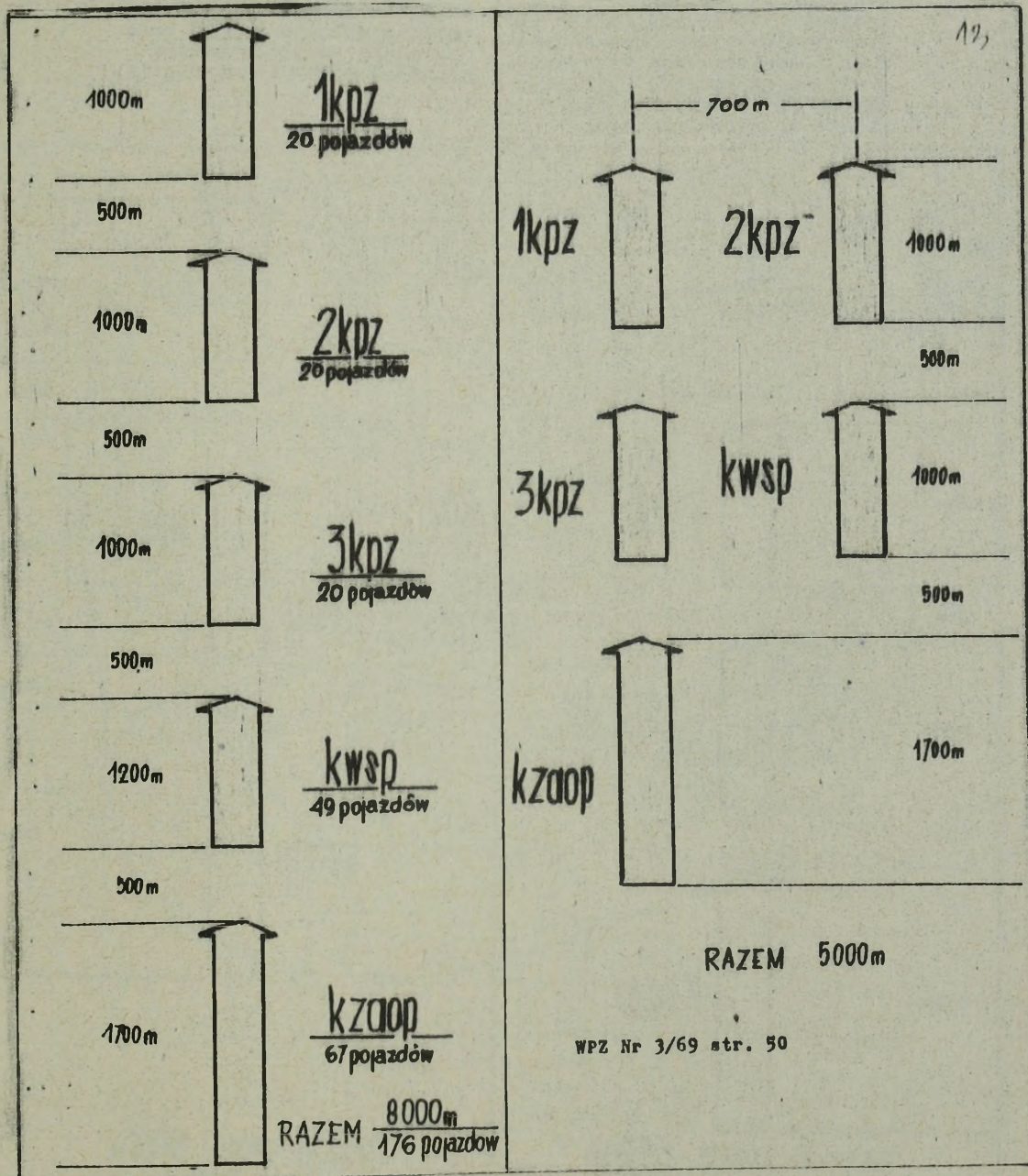

JGRUPOWANIE BATALIONU W CZASIE ROZWIJANIA

Stosuje się w niejasnej sytuacji, w warunkach ograniczonej widoczności, w terenie lesistym i pofalowanym i jako drugi rzut brygady

Kolumna pojedyncza

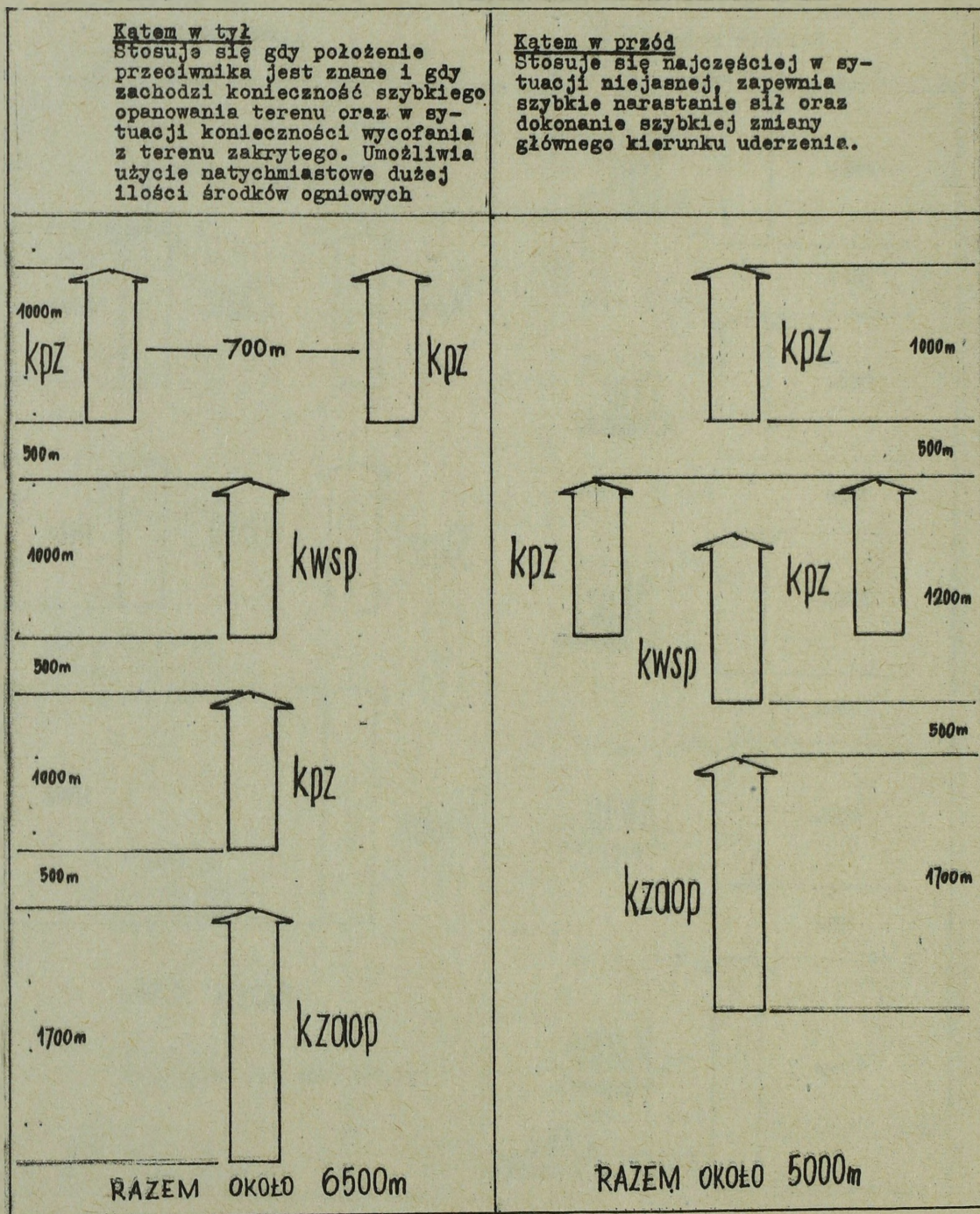
Kolumna podwójna

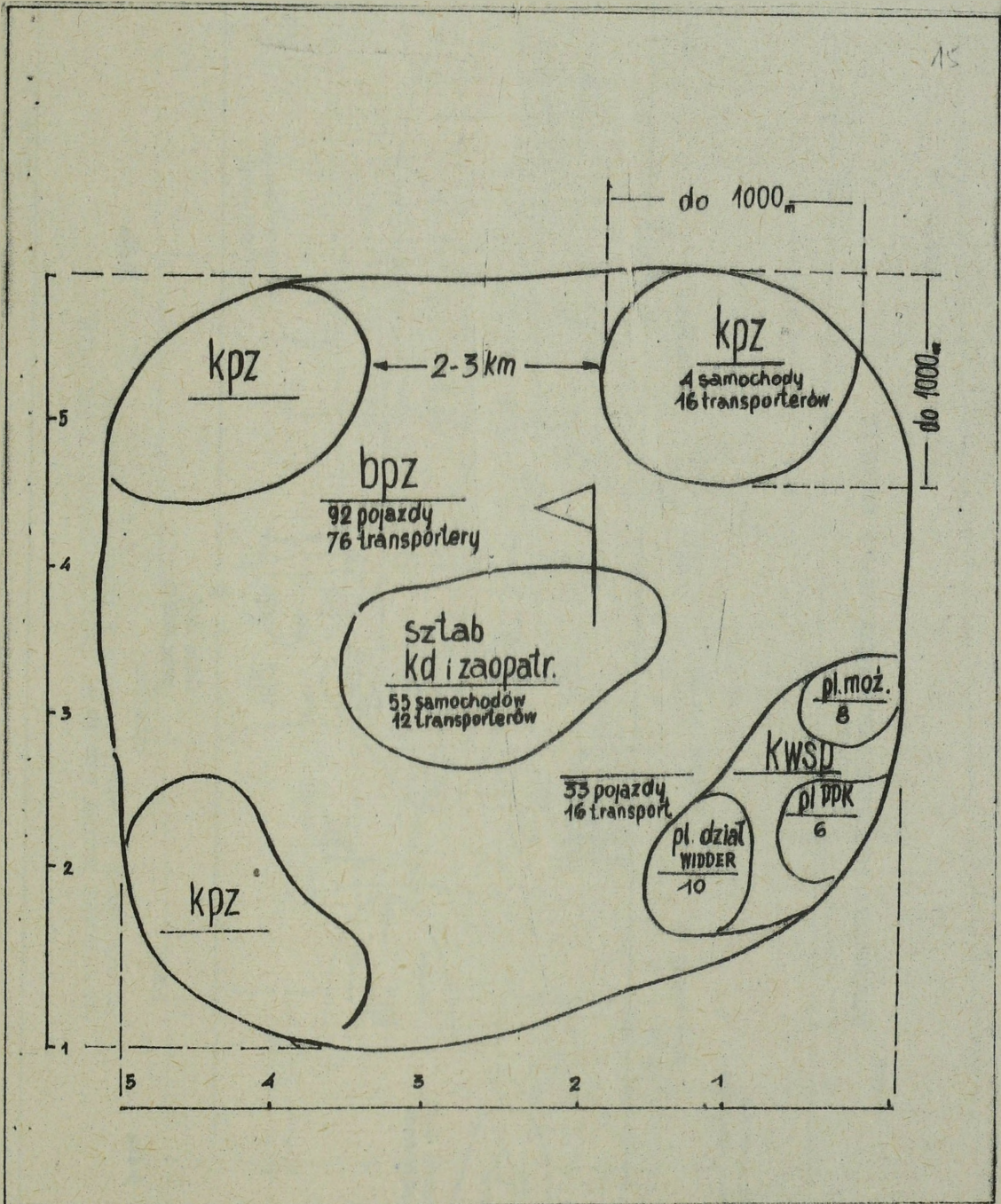
UGRUPOWANIE BATALIONU W CZASIE ROZWIJANIA

Ugrupowanie w dwa rzuty

Stosuje się najczęściej w terenie otwartym oraz w przypadku słych dróg. Umożliwia to szybkie przyjęcie ugrupowania i dokonania szybszej zmiany kierunku działania.

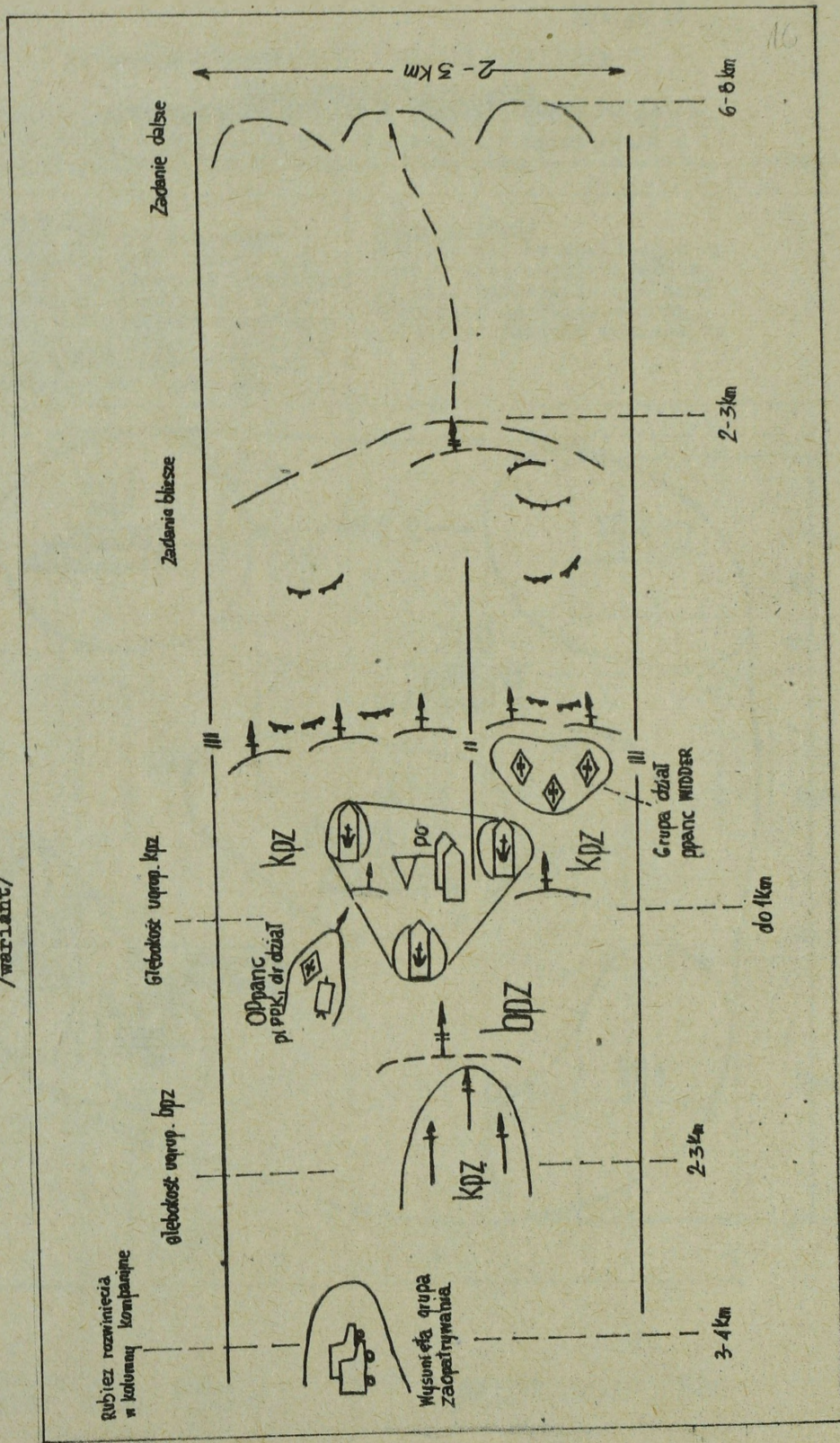

BATALION ZMECHANIZOWANY W REJONIE ZESRODKOWANIA

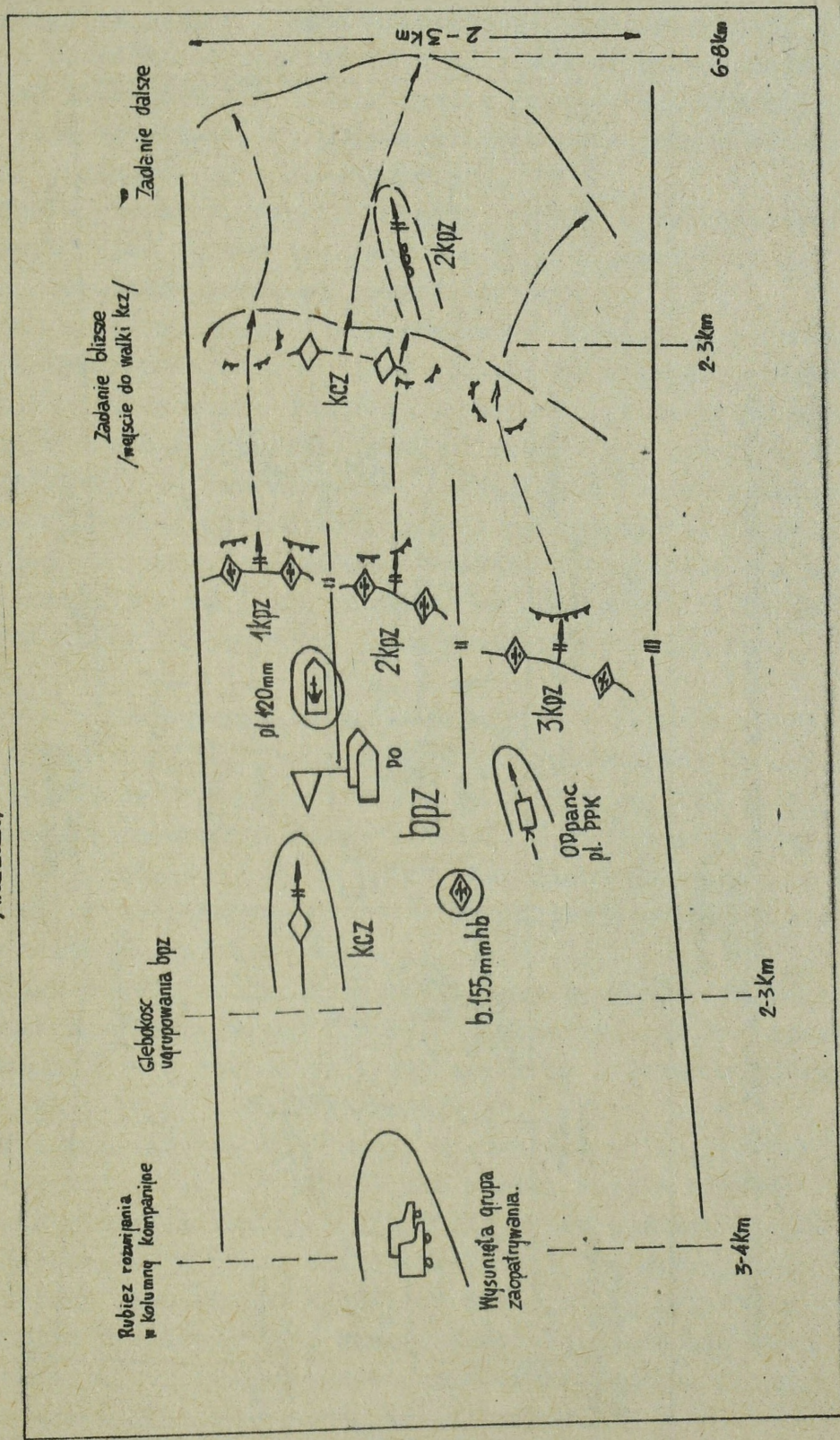

Rys. nr 16

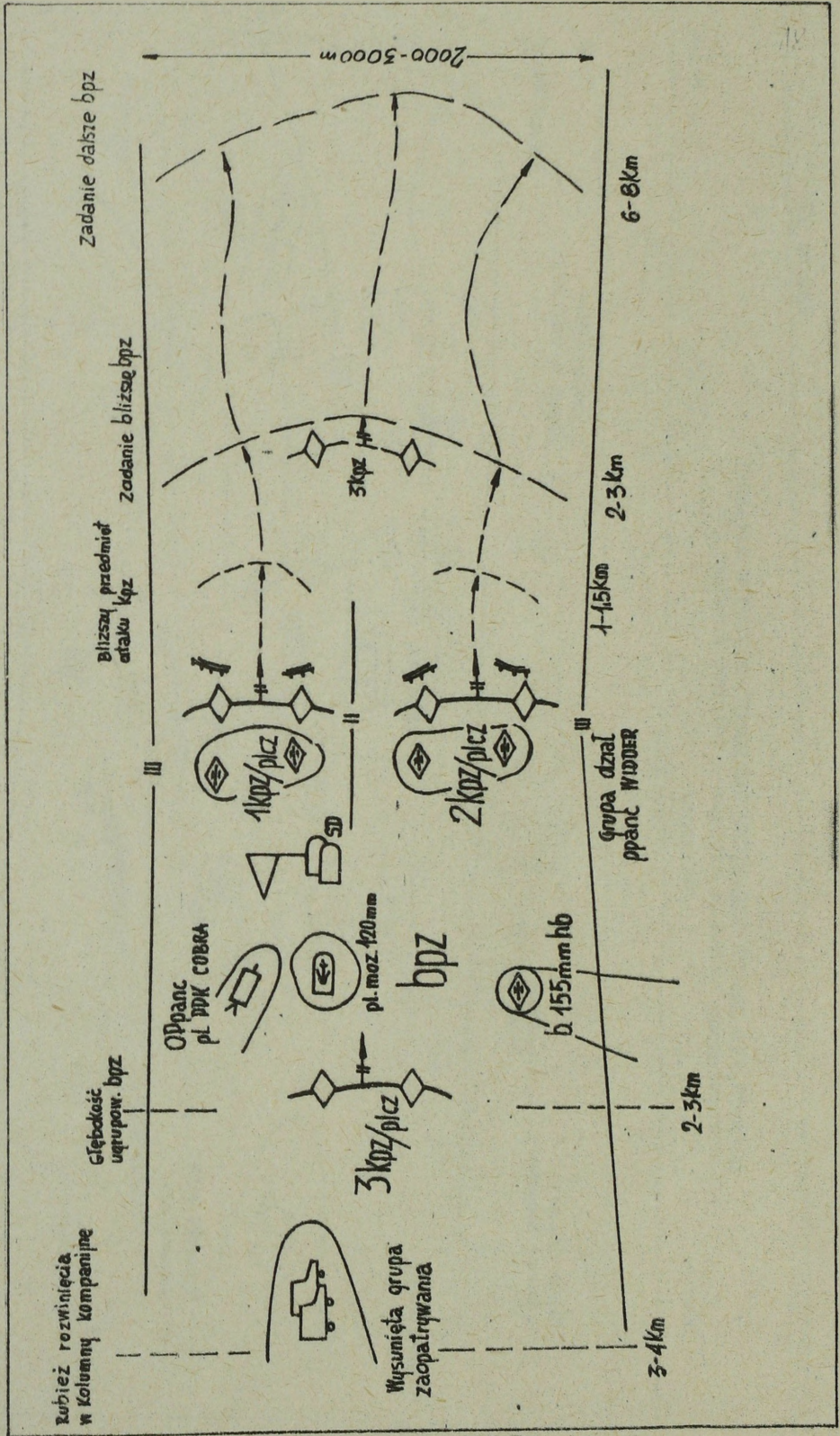
UGRUPOWANIE BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W NATARCIU
/variant/

UGRUPOWANIE BOJOWE BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W NATARCIU
/wzmocnionego kompanią czołgów i baterią artylerii/
/wariant/

UGRUPOWANIE BOJOWE BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W NATARCIU WZMOCNIONEGO KOMPANIA
CZOŁGÓW
/variant/

O B R O N A

Batalion piechoty zmechanizowanej /zmotoryzowanej/ organizuje i prowadzi obronę zwykle w składzie brygady, znajdując się w jej pierwszym lub drugim rzucie /odwodzie/. Ponadto batalion może bronić się na poszczególnych pozycjach pasa ubezpieczeń, organizowanych przez dywizję.

Działając w pierwszym rzucie brygady, batalion zmechanizowany organizuje rejon obrony szerokości 2-3 km i głębokości 2-3 km. Jest to głębokość pierwszej pozycji obrony.

Batalion zmechanizowany /zmotoryzowany/ działający w drugim rzucie brygady przeznaczony jest głównie do wykonania kontrataków lub do obsadzenia drugiej pozycji obrony na kierunku głównego uderzenia przeciwnika. W związku z tym batalion znajduje się w rejonie ześrodkowania o wielkości 25 km². Obsadzając obronę na drugiej pozycji, batalion ugrupowuje się zazwyczaj w jednym rzucie. Na głównym wysiłku obrony batalion może być wzmocniony kompanią czołgów, baterią artylerii i jednym-dwoma plutonami saperów. Ugrupowuje się on zazwyczaj w dwa rzuty.

Batalionowy rejon obrony składa się: z rejonów obrony kompanii pierwszego i drugiego rzutu przygotowanych do obrony okrężnej, stanowisk ogniowych plutonu moździerzy 120 mm i plutonów przeciwpancernych oraz stanowiska dowodzenia dowódcy batalionu. Urządzenia rejonu obrony batalionu dokonuje się w zależności od posiadanego czasu na organizację obrony i ilości środków inżynieryjnych.

W pierwszej kolejności urządza się rejony kompanii, stanowiska dowodzenia i ochrony przed bronią masowego rażenia. Następnie jeśli czas pozwala rozbudowuje się zapasowe i pozorne punkty oporu, a także kopie się rowy łącznikowe.

Przed przednim skrajem i w lukach między kompaniami, które mogą dochodzić do 1000 m buduje się zapory i pola minowe. Urządzenia ziemne i zapory maskuje się przed naziemną i powietrzną obserwacją przeciwnika. Uważa się, że głównym elementem obrony jest system ognia. Środki ogniowe batalionu i pododdziałów przydzielonych rozmieszcza się w obronie tak, aby stworzyć maksymalną gęstość ognia, zwłaszcza na głównym kierunku ewentualnego natarcia przeciwnika.

W tym celu dla prowadzenia ognia skrzydłowego między pozycjami i przed przednim skrajem tworzy się zwartą strefę ognia wszystkich posiadanych środków głębokości 400-600 m. Na kierunkach podejścia głównych sił przeciwnika artyleria i moździerze przygotowują ognie ześrodkowane i zaporowe.

Szczególnie dużą uwagę poświęca się obronie przeciwpancernej. Mówi się, że obrona, to przede wszystkim walka z czołgami. Dlatego obrona przeciwpancerna według poglądów niemieckich specjalistów uważana jest jako kościec obrony w ogóle. Jest to wyrazem posiadania przez batalion ok. 130 środków przeciwpancernych, w tym trzech specjalnych plutonów przeciwpancernych.

Środki przeciwpancerne batalionu rozmieszcza się na kierunkach największego zagrożenia pancernego. Pluton przeciwpancernych rakietowych pocisków kierowanych zajmuje stanowiska ogniowe bliżej przedniego skraju dla osiągnięcia możliwie najdalszej odległości strzelania i zwalczania czołgów w czasie ich podchodzenia przed przednim skrajem.

Plutony 90 mm samobieżnych dział pancernych w zależności od decyzji dowódcy mogą działać w ugrupowaniu pierwszorzutowych kompanii, lub tworzyć odwód ppanc batalionu rozmieszczony w rejonie ześrodkowania między pierwszym a drugim rzutem. Wówczas w rejonie obrony batalionu wybiera się rubież rozwinięcia plutonów dział ppanc na kierunkach zagrożenia pancernego. Ponadto przed przednim skrajem i w głębi rejonu obrony batalionu zakłada się przeciwpancerne pola minowe. Jako środki walki bliskiego zasięgu z czołgami szeroko stosuje się pancernice oraz przeciwpancerne granaty. Środki przeciwpancerne batalionu osłania się ogniem broni strzeleckiej i ściśle uzupełnia się ogniem przydzielonej lub wspierającej artylerii. Jeśli batalion wzmocniono kompanią czołgów to najczęściej używa się jej w odwodzie do wykonania kontrataków. Nie wyklucza się używać części czołgów do wzmocnienia kompanijnych rejonów obrony w postaci okopanych punktów przeciwpancernych.

x/ Nie licząc transporterów opancerzonych HS-30.

W zależności od sposobu organizacji obrony i położenia batalionu, może on wysłać ubezpieczenia bojowe w sile do wzmocnionego plutonu. Wówczas walkę plutonu wspiera z tymczasowych SO pluton /sekcje/ moździerzy oraz ogień organicznej artylerii brygady.

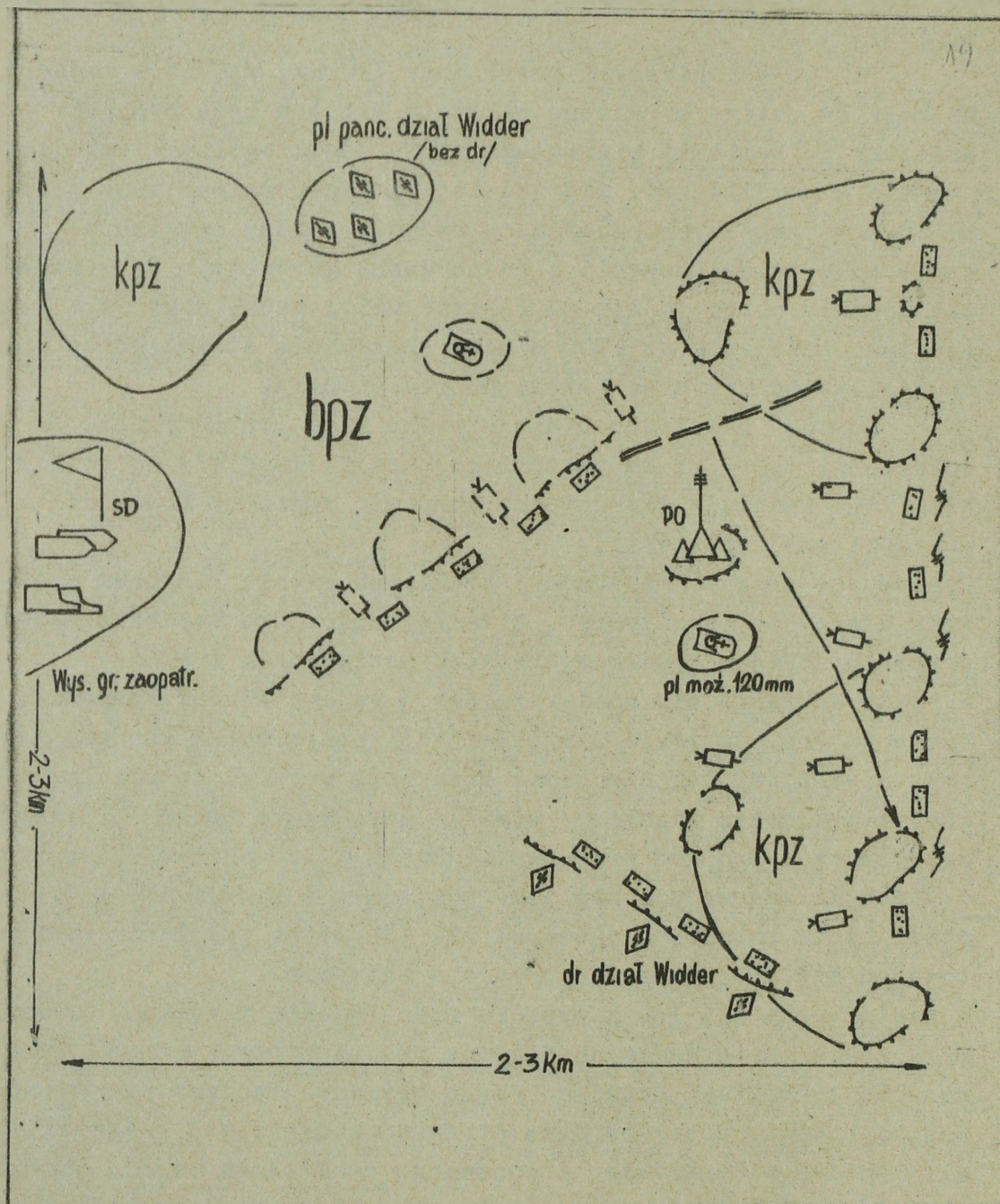
Pluton samobieżnych moździerzy 120 mm, wykonuje zadania na korzyść całego batalionu całością sił lub może być przydzielony do kompanii pierwszego rzutu poszczególnymi sekcjami /sekcja 2 moździerze/. Najczęściej pluton rozmieszczony jest na SO poszczególnymi sekcjami w rejonie obrony batalionu wspierając walkę kompanii z jednoczesną gotowością do wykonania zadania całością sił na korzyść walki batalionu. Swym zasięgiem strzelania do 6700 m może skutecznie obezwładniać podchodzącego na kierunek batalionu przeciwnika.

Dowódca batalionu kieruje walką z PO rozbudowanego w odległości 1,5-2 km od przedniego skraju. Wspólnie z dowódcą batalionu znajduje się dowódca kompanii wsparcia i dowódca przydzielonej artylerii.

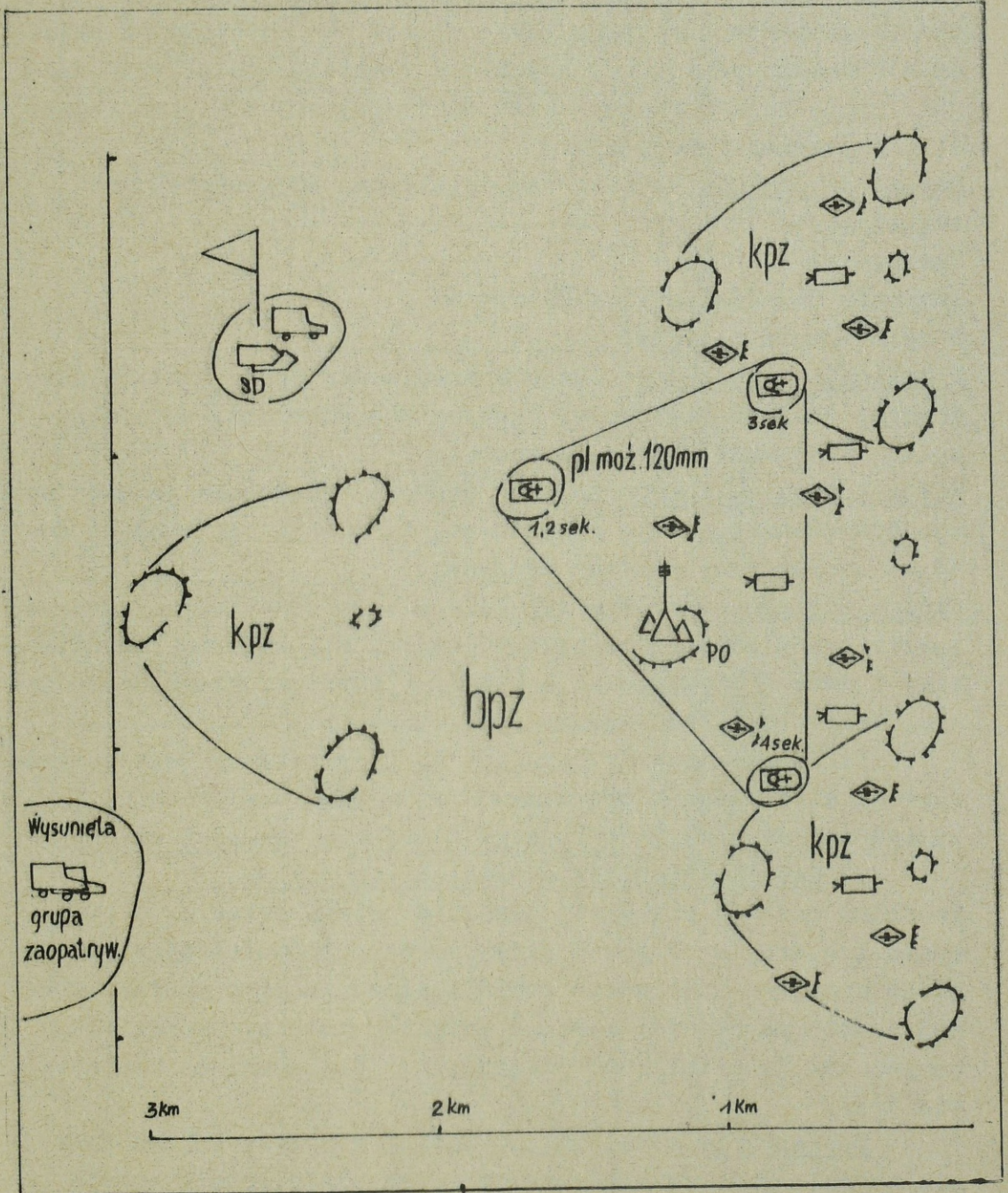
Obserwując pole walki dowódca batalionu ustala kierunek głównego uderzenia przeciwnika, powstrzymując jego natarcie przed przednim skrajem ogniem wszystkich posiadanych środków. W razie włamania się nacierającego w rejony obrony kompanii, wykonują one uderzenia dla likwidacji przeciwnika lub gdy to jest niemożliwe lub niecelowe stwarzają warunki do wykonania kontrataku przez batalion. Wówczas zmasowanym ogniem artylerii, moździerzy i środków przeciwpancernych w połączeniu z zaporami sztucznymi zatrzymuje się jego posuwanie i kontratakiem drugiego rzutu batalionu odtwarza się pierwotne położenie przygotowując się do powtórnego odparcia natarcia.

W razie braku sił lub w wypadku niecelowości wykonania kontrataku, batalion obsadzając dogodną rubież stwarza warunki do wykonania kontrataku drugiego rzutu brygady. Podczas wykonywania tej czynności, batalion może otrzymać zadanie wspólnego wzięcia udziału w kontrataku i ponownego obsadzenia rejonu obrony lub oderwania się i organizacji oporu na drugiej pozycji obrony brygady.

UGRUPOWANIE BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE REJONU

UGRUFOWANIE BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE REJONU
/wariant/

BATALION CZOŁGÓW

Aktualnie w składzie dywizji i brygad pancernych i zmechanizowanych występują bataliony czołgów o jednolitym składzie. Ponadto tworzy się obecnie samodzielne bataliony czołgów, które mają odmienny skład od wymienionych z przeznaczeniem wzmocnienia korpusów.

Bataliony czołgów /oprócz samodzielnych/ mają następującą organizację:

Sztab.

Kompania dowodzenia i zaopatrywania.

Trzy kompanie czołgów.

W kompanii dowodzenia i zaopatrywania występuje drużyna dowodzenia, drużyna kierowców, drużyna rozpoznawcza, sekcja zaopatrywania oraz pluton łączności.

Każda kompania czołgów posiada drużynę dowodzenia /w niej sekcja dowodzenia, sekcję gospodarczą i dwie załogi czołgów dowodzenia/oraz trzy plutony czołgów.

Pluton czołgów ma w swym składzie sekcję dowodzenia /czterech ludzi: dca plutonu, kierowca-mechanik, celowniczy, ładowniczy/ i dwie drużyny po dwie załogi / dowódca, kierowca-mechanik, celowniczy, ładowniczy/.

Tak zorganizowany batalion czołgów uważany jest za podstawową siłę uderzeniową charakteryzującą się dynamiką i zdecydowaniem oraz zaskakującym uderzeniem całości sił.

Batalion czołgów w działaniach bojowych

Batalion czołgów zazwyczaj działa w pełnym składzie w pierwszym lub drugim rzucie brygady, może on również wykonywać zadania bojowe w składzie pododdziałów piechoty zmechanizowanej /zmotoryzowanej/. Wówczas batalion może być rozdzielony kompaniami do batalionów piechoty lub plutonami do kompanii piechoty.

Do natarcia batalion przechodzi z marszu lub po uprzednim zajęciu podstaw wyjściowych z tym, że pierwszy sposób ma pierwszeństwo.

STAN LICZEBNY, UZBROJENIE I SPERZET BOJOWY BATALIONU CZOLGOW

Wyszczególnienie	Sztab	Kompania do- wodze- nia i zaopatr- nia	Druży- na do- wodze- nia	Kompania czołgów			Razem w kompa- nii	Razem w ba- tali- onie
				Sekcja dowo- dzenia	Dwie druży- ny czoł- gów	Pluton czołgów		
Stan liczebny żołnierzy	9	218	25	4	8	20	85	482
Pancerzownice								58
Karabiny maszynowe		10						10
Czołgi średnie ^x		3	2	1	2	5	17	54
Czołgi awaryjno-ratun.		3						3
Transportery HS-30		11						11
Radiostacje		26	2	1	2	5	17	77
Samochody	1	58	4				4	71

x/ W większości bataliony są wyposażone w czołgi produkcji zachodniemieckiej LEOPARD, ponadto niektóre bataliony posiadają, względnie nowo tworzone będą wyposażone w czołgi produkcji amerykańskiej M47, M48 i M48A2.

Batalion naciera w pasie 1000-1500 m, kompania 500-700 m, a pluton do 250 m. Jako zadania do opanowania pododdziałom wyznacza się przedmioty natarcia znajdujące się w głębi obrony nieprzyjaciela. W nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności głębokości zadań są płytsze. Podkreśla się, że batalionowi można wyznaczyć zadanie dwustopniowe /bliższe i dodatkowe/. Ogólna głębokość zadania bojowego może wynosić 6-8 km. Kompanii wyznacza się przedmiot ataku na głębokości 4 km, plutonowi 1,5-2 km.

Ugrupowanie bojowe w zależności od sytuacji składa się z jednego lub dwu rzutów, kątem w przód lub kątem w tył. Jeżeli przewiduje się użycie broni jądrowej, wtedy ugrupowanie bojowe będzie z reguły jednorzutowe /wszystkie trzy kompanie w linię/.

Głębokość ugrupowania bojowego batalionu może dochodzić do 2-3 km. Odległość stanowiska dowodzenia batalionu od przedniego skraju znajduje się na odległość 1,5-2 km /między pierwszym a drugim rzutem/.

W brygadzie zmechanizowanej, batalion czołgów stanowi podstawowy element jej zgrupowania uderzeniowego i może być wzmocniony pododdziałami piechoty.

W sytuacji, kiedy natarcie wykonuje się w terenie trudnym dla czołgów, w nocy lub w warunkach złej widoczności, czołgi przydziela się plutonami do poszczególnych kompanii. Batalion czołgów wspólnie z pododdziałami piechoty, artylerii i saperów stanowi skuteczną siłę uderzeniową, w zależności od sytuacji czołgi mogą nacierać w szyku bojowym piechoty, przed rozwiniętymi szukami piechoty lub za jej ugrupowaniem. Czołgi mogą ponadto atakować przedmiot natarcia samodzielnie z różnych kierunków lub tylko wspierać natarcie piechoty ogniem z głębi, jeżeli natarcie czołgów jest utrudnione. Przed rozpoczęciem natarcia wykonuje się uderzenia jądrowe i przeprowadza się ogniowe przygotowanie natarcia. W tym czasie czołgi wychodzą na rubież ataku i na sygnał przechodzą do natarcia. Po włamaniu się w obronę nieprzyjaciela czołgi dążą do rozszerzenia odcinków włamania uderzając na skrzydła, lub wykonują manewr oskrzydłujący w celu osiągnięcia nakazanego obiektu natarcia.

Odsłonięte skrzydła batalionu czołgów osłania zazwyczaj samobieżna artyleria lub pancerne działa samobieżne. Twierdzi się, że wówczas batalion czołgów może w pełni wykorzystać swą siłę uderzeniową łącząc ogień i ruch nadając natarciu zaskakujące tempo.

Batalion czołgów jako drugi rzut brygady zazwyczaj wchodzi do walki z marszu na głównym kierunku uderzenia. Po wykonaniu nakazanego zadania batalion zgodnie z rozkazem może przejść do pościgu lub utrzymywać nakazaną rubież.

Bój spotkaniowy traktowany jest jako szczególny rodzaj natarcia, może dojść do niego wówczas, gdy batalion wykonuje marsz.

W marszu batalion tworzy z zasady kolumnę marszową wzdłuż jednej osi. Najczęściej batalion działa w przodzie podstawowych sił brygady, jako osłonowa grupa marszowa. W takim wypadku jest on wzmocniony kompanią zmechanizowaną oraz saperami, środkami przeciwpancernymi i artylerią samobieżną.

Batalion wówczas osłania się wzmocnioną kompanią na odległości 10-12 km. Zadaniem kompanii jest zabezpieczenie marszu; w tym celu wysyła ona na odległość 2-3 km ubezpieczenie w składzie plutonu czołgów i prowadzi rozpoznanie na korzyść batalionu.

Z chwilą dojścia do boju spotkaniowego batalion może przyjąć ugrupowanie kątem w przód /tył/ lub schodami w prawo /w lewo/. W boju spotkaniowym batalion naciera w pasie o takiej samej szerokości, jak w normalnym natarciu. W wypadku spotkania przeważających sił nieprzyjaciela szerokość pasa natarcia może być szersza. Kompanie ugrupowują się kątem w przód lub w tył.

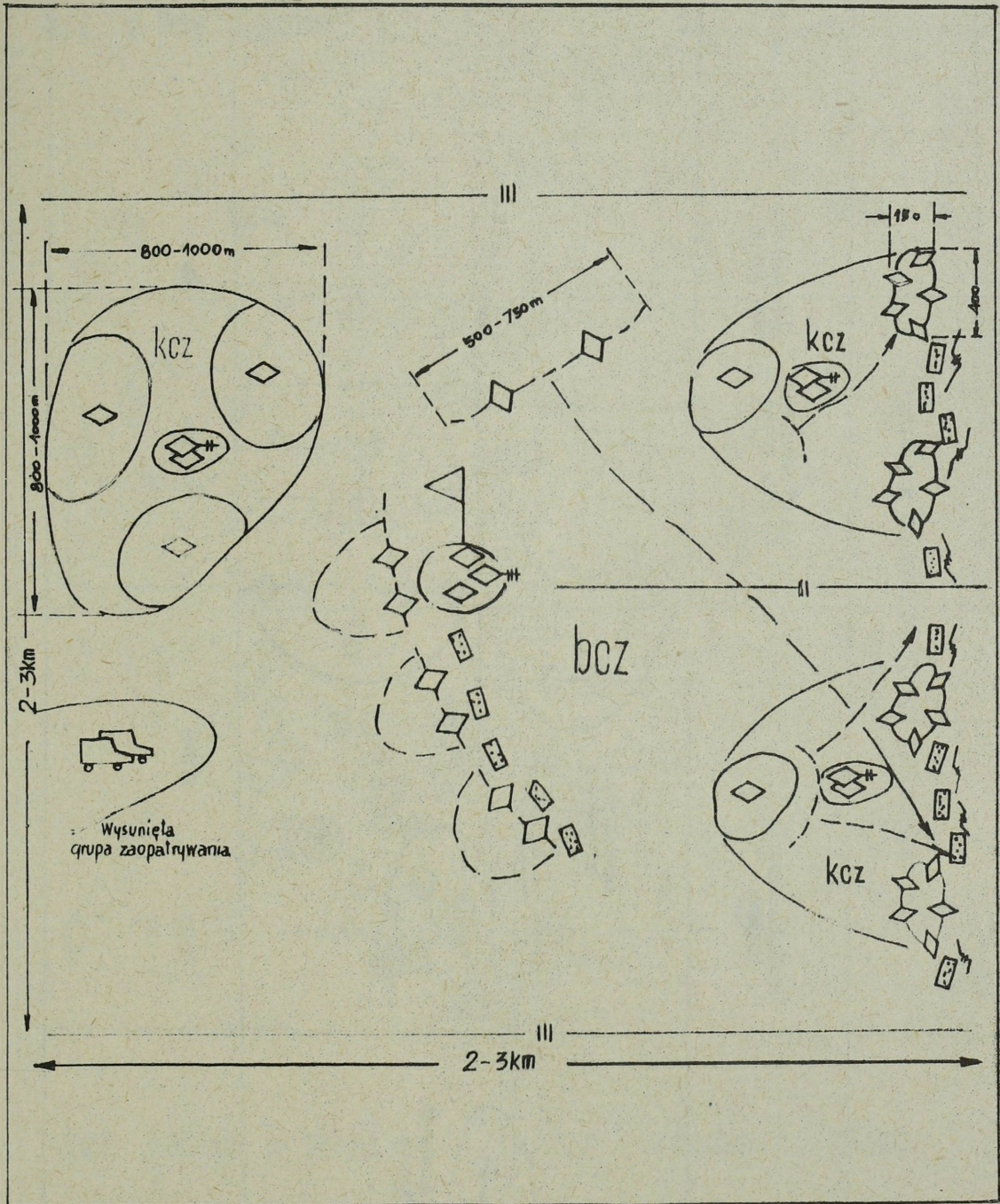
W obronie nie zaleca się włączać czołgów w skład punktów oporu. Czołgi są przede wszystkim przeznaczone do wykonywania kontrataków i odpierania ataków czołgów nieprzyjaciela z ~~zaw~~ czasu przygotowanych stanowisk w głębi obrony.

Batalion czołgów może być użyty do organizacji rejonu obrony przedniego skraju choć jest to nietypowy sposób prowadzenia obrony przez czołgi. Wówczas tworzy on batalionowy rejon obrony 2-3 km szerokości i 2-3 km głębokości. Kompanie bronią rejonu 1000 m na 1500 m. Plutony czołgów organizują plutonowe punkty oporu 400 m na 150 m. Stanowisko dowodzenia batalionu

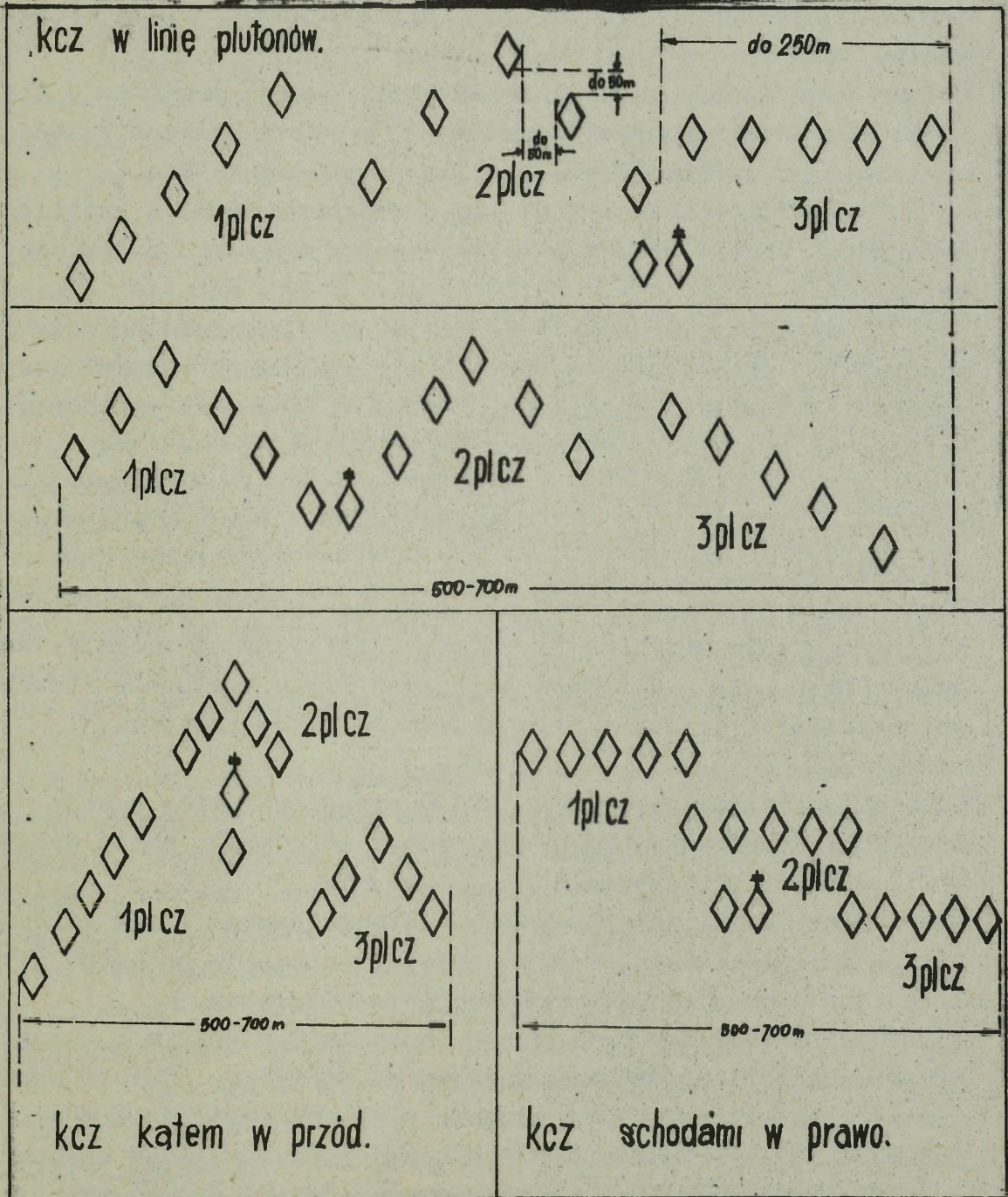
rozbudowuje się na głębokości 2-3 km od przedniego skraju. Batalion czołgów występujący w drugim rzucie brygady zajmuje rejon ześrodkowania 25 km² rozmieszczając się oddzielnie kompaniami w odległości 2-3 km jedna od drugiej. Zadaniem batalionu wówczas jest wykonywanie kontrataków. W tym celu ustala marszruty podejścia i rubieże rozwinięcia do wybranych kierunków kontrataków.

W obronie ruchowej batalion może działać w grupie powstrzymującej lub w grupie uderzeniowej. W pierwszym wypadku wykonuje działania opóźniające, w drugim wykonuje kontratak. Kontratak batalion czołgów prowadzi metodą natarcia z ograniczonym celem.

UGRUPOWANIE BATALIONU CZOŁGÓW W OBRONIE REJONU
/wariant/

WARIANTY UGRUPOWANIA KOMPANII CZOŁGÓW W NATARCIU

DOWODZENIE W BATALIONIE ZMECHANIZOWANYM I CZOŁGÓW

W skład sztabu batalionu wchodzi, oprócz dowództwa batalionu, oficerowie i pododdziały kompanii dowodzenia i zaopatrywania.

W toku prowadzenia walki i wykonywania marszu organizuje się ze sztabu batalionu rzut dowodzenia, w skład którego wchodzi wysunięta grupa dowodzenia i tylna grupa dowodzenia.

W zależności od sytuacji i charakteru działań batalionu wysunięta grupa dowodzenia może rozwijać stanowisko dowodzenia batalionu.

W wypadku, gdy batalion jest w drugim rzucie brygady lub w odwodzie, obie grupy /wysunięta i tylna/ mogą tworzyć jedno wspólne stanowisko dowodzenia. Natomiast w czasie prowadzenia walki obie grupy zorganizowane są oddzielnie.

Siły i środki zabezpieczenia materiałowo-technicznego batalionu ześrodkowuje się w czasie walki w rzucie kwatermistrzowskim.

Rzut kwatermistrzowski kompanii dowodzenia i zaopatrywania dzieli się w czasie walki na wysuniętą i tylną grupę zaopatrywania. Zwłaszcza w czasie marszu można część rzutu kwatermistrzowskiego przydzielić poszczególnym kompaniom /zmechanizowanym, czołgów/.

Kompaniom w takim wypadku z zasady przydziela się: sekcję kuchni polowych, obsługi technicznej, sanitarną, część drużyny MPS i drużyny amunicyjnej.

Wysuniętą grupę zaopatrywania rozmieszcza się w zależności od warunków za pierwszym rzutem ugrupowania bojowego batalionu lub też za ugrupowaniem bojowym batalionu.

Tylna grupa zaopatrywania przeważnie wspólnie z tylną grupą dowodzenia batalionu zajmuje rejon tyłowy. Sekcje sanitarne grupy sanitarnej przydziela się poszczególnym kompaniom. Podstawę do organizacji systemu dowodzenia batalionu stanowi zadanie wyznaczone przez przełożonego. Jeżeli rodzaj walki został określony przez przełożonego, wówczas dowódca batalionu opracowuje "plan walki".

W planie tym określa się: współdziałanie, kierunek głównego uderzenia, działanie batalionu i środków wzmocnienia. Następnie wydaje się rozkazy kompaniom i środkom wzmocnienia. Mają one być przekazane - zależnie od okoliczności - ustnie /osobiście, przez łączników/, za pomocą radia, telefonicznie lub pisemnie.

Batalionem dowodzi dowódca batalionu. W toku walki nie wyznacza się dowódcy stałego miejsca. Przeważnie jednak znajduje się bezpośrednio za kompaniami pierwszego rzutu przy wysuniętej grupie dowodzenia lub na SD batalionu. Zastępca dowódcy batalionu jest jednocześnie dowódcą kompanii dowodzenia i zaopatrywania. Zastępuje on dowódcę batalionu w czasie jego nieobecności. Dowodzi on pododdziałami batalionu, które znajdują się poza linią wysuniętej grupy zaopatrywania. Dowódca może mu postawić zadanie np. dowodzenia w czasie walki częścią pododdziałów /na skrzydle/ lub drugim rzutem /odwodem/.

Zastępca dowódcy batalionu znajduje się na punkcie dowodzenia w tylnej grupie dowodzenia i zaopatrywania.

Pomocnikiem dowódcy batalionu do spraw liniowych jest oficer noszący oznaczenie służbowe S-3. W wypadku, gdy dowódca jest do walki niezdolny lub zginął, obejmuje on dowództwo i dowodzi batalionem do chwili przybycia nowego dowódcy batalionu. S-3 przebywa w czasie działań bojowych w transporterze opancerzonym oficera łączności w wysuniętej grupie dowodzenia lub na SD batalionu.

S-2 jest oficerem rozpoznawczym batalionu, pomocnikiem i zastępcą oficera S-3. Do jego zadań należy: zbieranie i analizowanie danych z rozpoznania, organizacja rozpoznania, przesłuchiwanie jeńców, ochrona przed szpiegostwem, sabotażem i dywersją.

S-1 jest pomocnikiem dowódcy batalionu do spraw personalnych. Jest odpowiedzialny za uzupełnianie stanu osobowego batalionu i odpowiada za sprawy ewidencji personalnej i sprzętu.

S-4 jest pomocnikiem dowódcy batalionu do spraw zaopatrywania, wchodzi on w skład tylnej grupy zaopatrywania. Podlega mu sekcja S-4 i sekcja ewidencji środków materiałowych.

Oficer łączności pełni jednocześnie funkcję dowódcy plutonu łączności. Odpowiada za organizację systemu łączności batalionu.

Adiutant batalionu towarzyszy dowódcy batalionu i działa zgodnie z jego wytycznymi, może być wykorzystany w charakterze oficera łącznikowego.

Oficer sanitarny jest jednocześnie lekarzem i doradcą dowódcy batalionu w zakresie swojej specjalności, odpowiada za zabezpieczenie medyczne w batalionie, a także za zaopatrywanie i ewakuację rannych.

Przebywa przeważnie na wysuniętym punkcie opatrunkowym /medycznym/ brygady.

Oficer techniczny jest jednocześnie dowódcą plutonu remontowego. Odpowiada za stan techniczny sprzętu batalionu, organizuje naprawę, zaopatrywanie w części zamienne, organizuje ewakuację niesprawnego sprzętu w batalionie.

Wysuniętą grupę dowodzenia stanowią zazwyczaj dowódca batalionu z batalionową grupą dowodzenia oraz S-3, S-2/S-1, adiutant batalionu, dowódca plutonu łączności z sekcjami łączności radiowej i przewodowej, sekcja łączników na motocyklach, grupa rekonesansowa i część grupy samochodowej. W skład wysuniętej grupy dowodzenia wchodzi około 50 żołnierzy, 4 transportery HS-30, 7 samochodów i 7 motocykli.

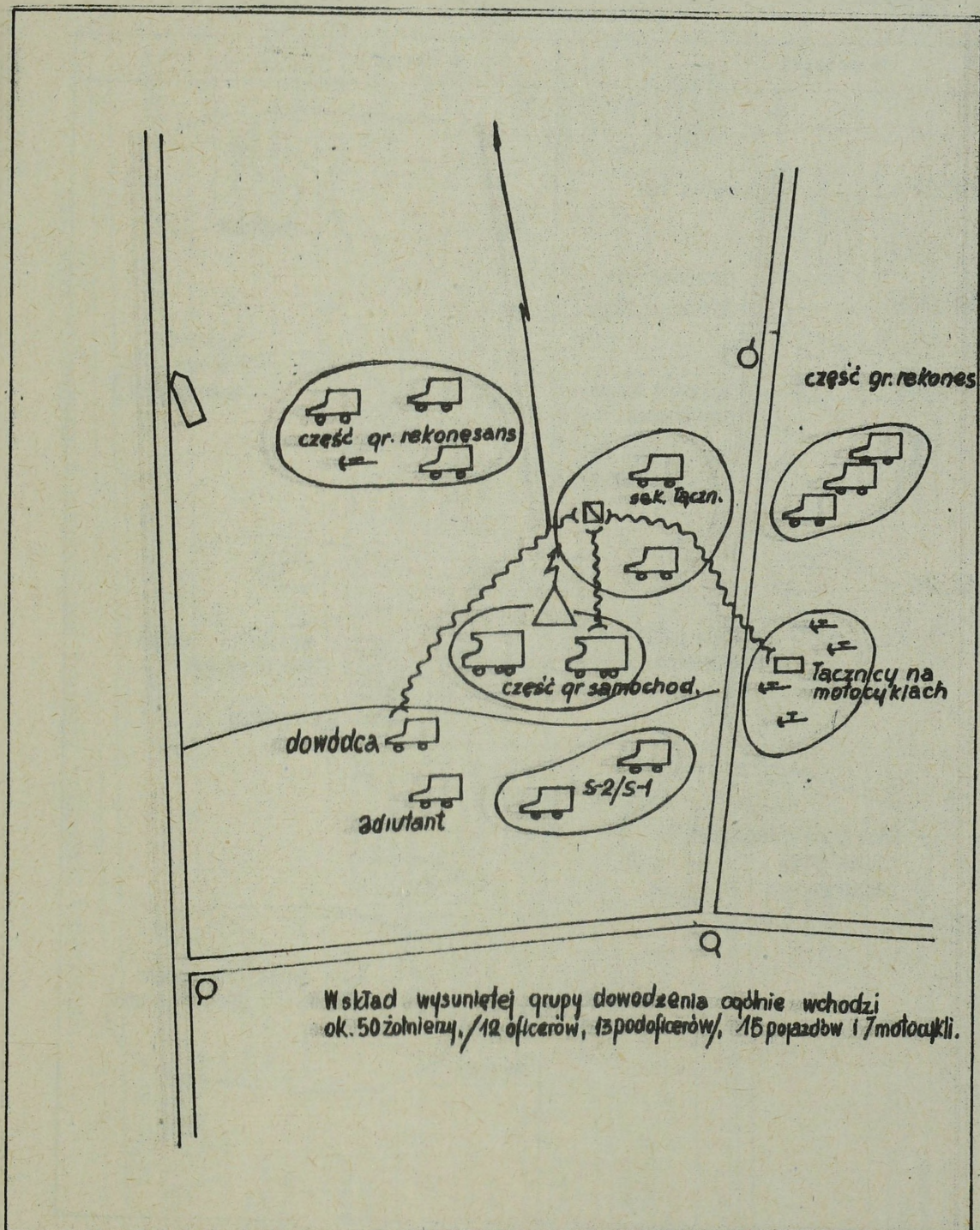
Tylną grupę dowodzenia stanowią S-4 z sekcją S-4, sekcja ewidencji środków materiałowo-technicznych, sekcja radiowa na samochodach, część grupy samochodowej, sekcja łączności przewodowej, dowódca kompanii dowodzenia i zaopatrywania z kompanijną grupą dowodzenia.

Łącznie w skład tylnej grupy dowodzenia wchodzi około 40 żołnierzy i 12 samochodów.

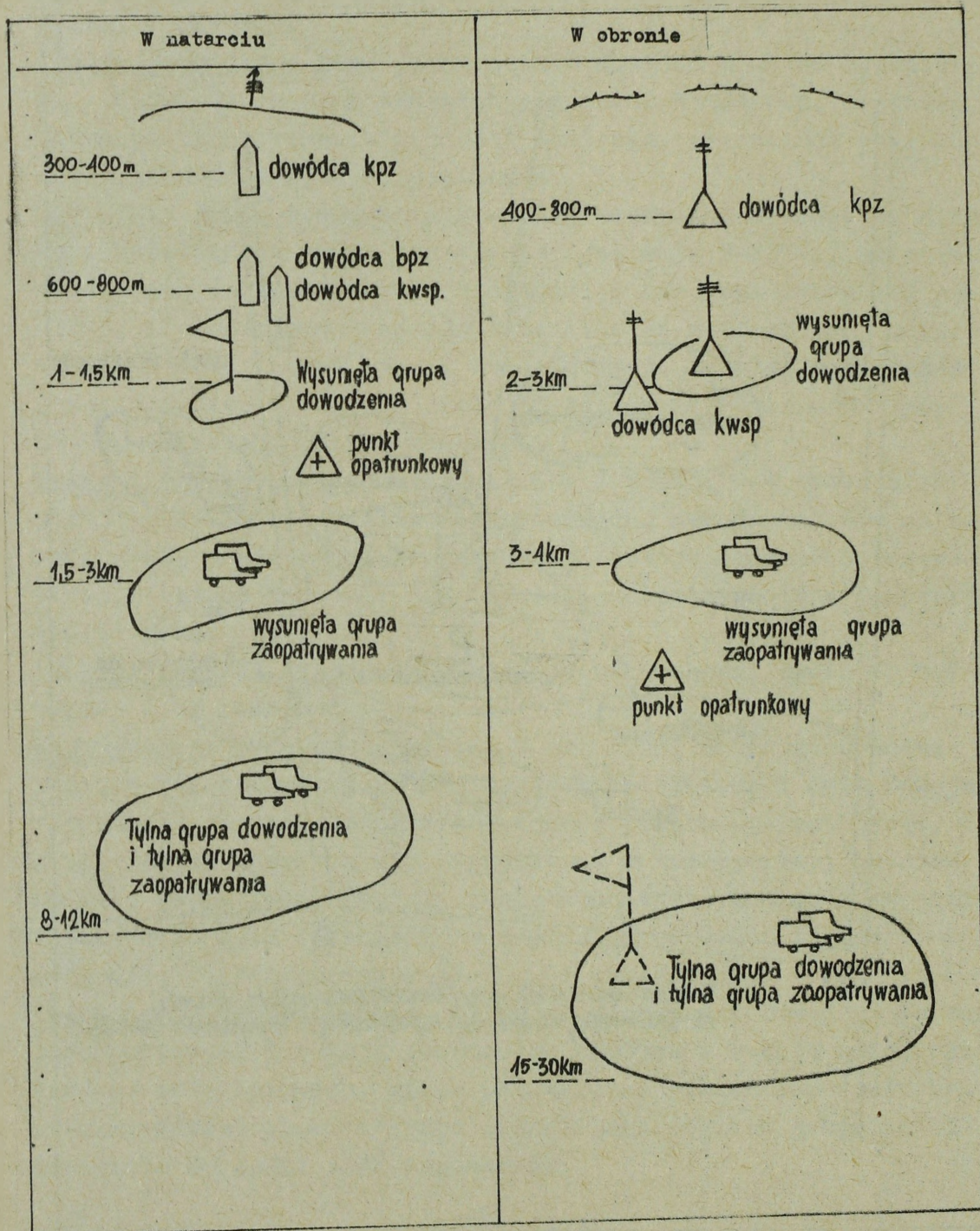
Wysunięta grupa zaopatrywania. W skład jej wchodzi: dowódca plutonu remontowego z sekcją dowodzenia plutonu i dwie sekcje ratownicze, grupa obsługi wysuniętego punktu opatrunkowego, grupa dowozu zaopatrzenia /wyposażona w transportery opancerzone/, grupa dezaktywacji, grupa amunicyjna kompanii wsparcia i sekcja sprzętu inżynieryjno-saperskiego. Grupa ta liczy około 60 ludzi, 5 transporterów HS-30, 21 samochodów.

Tylna grupa zaopatrywania. W jej skład wchodzi dowódca plutonu transportowego z sekcją dowodzenia plutonu i sekcją ewidencji środków materiałowych, grupa ratownicza, pluton remontowy/bez części wydzielonych/ i grupa żywnościowa. Ogółem grupa ta liczy około 60 ludzi i 18 samochodów.

WYSUNIĘTA GRUPA DOWODZENIA SZTABU BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO

ORGANIZACJA RZUTU DOWODZENIA I RZUTU ZAOPATRYWANIA BATALIONU
ZMECHANIZOWANEGO

BRYGADA ZMECHANIZOWANA

Brygada zmechanizowana jest związkiem bojowym łączącym w swym składzie oddziały i pododdziały różnych specjalności o różnym przeznaczeniu. Tworzy ona tym samym związek o pewnej samodzielności bojowej zdolna do prowadzenia działań zarówno w warunkach użycia broni jądrowej, jak i konwencjonalnej.

W uzbrojeniu i wyposażeniu brygady występują 54 czołgi średnie, 12 samobieżnych haubic 155 mm /M-109/, 24 moździerze 120 mm, 38 samobieżnych dział przeciwpancernych 90 mm, 23 samobieżne wyrzutnie przeciwpancernych pocisków kierowanych, ponad 200 transporterów opancerzonych i ponad 700 różnego rodzaju samochodów. Stan liczebny brygady wynosi około 4500 ludzi.

Podstawowymi elementami składowymi brygady są trzy bataliony piechoty /zmotoryzowany i zmechanizowane/, batalion czołgów, dywizjon artylerii i batalion zaopatrywania. Ponadto trzy samodzielne kompanie: przeciwpancerna, saperów i obrony ABC. Brygada w swym składzie posiada również zapasowy batalion, który w czasie pokoju jest skadrowany. Stan osobowy tego batalionu jest kompletowany w czasie ćwiczeń i w okresie mobilizacji.

Do określania numeracji pododdziałów występujących w brygadach ustalono jednolity klucz. Każdy batalion oznaczony jest numerem składającym się z dwóch części. Pierwsza część jest numerem brygady, druga część jest kolejną porządkową liczbą, oznaczającą kolejność występowania tych batalionów w brygadzie. Każda samodzielna kompania oznaczona jest numerem brygady z dodaniem cyfry zero. Na przykład: 2 BZ w swym składzie posiada 21 bpzmot, 22,23 bpz, 24 bcz, 25 da, 26 bzaopatrywania, 20 kppanc, 20 ks. 20 k ABC. Brygady zmechanizowane wchodzi w skład dywizji zmechanizowanych i pancernych jak również mogą występować samodzielnie i w innych związkach taktycznych.

STAN LICZEBNY, UZBROJENIE I SPRZET BRIGADY ZMECHANIZOWANEJ

Wyszczególnienie	Dowództwo, sztab, kompanie do- wodzenia	Dwa batal. z mech. w każdym	Batalion zmotoryz.	Batalion czołgów	Dywizja artylerii	Kompanie ppanc	Bateria art. plot.	Kompanie saperów	Batalion zapasowy	Kompania ABC	Razem
Stan osobowy	180	721	735	482	312	121	130	176	578	166	4322
Czołgi lekkie	5										5
Czołgi średnie				54							54
Haubice 155 mm					12						12
Moździerze 120 mm		8	8								16
Wyrzutnie pocisków ppanc Cobra		6	6								12
SS-11						5					5
Dziąła panc 90 mm						13					38
Armaty plot 40 mm							12				12
Transportery opanc.	4	76	21	11	6	7	4	11	7	-	233
Samochody	48	73	128	71	66	15	16	28	171		724
Czołgi awaryjne	1	3		3							10
Pancerzownice	23	112	113	58	18	15	16	22	73	57	619

BRYGADA ZMECHANIZOWANA W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

W działaniach bojowych brygada w zasadzie nie otrzymuje żadnego wzmocnienia. Z posiadanych sił i środków tworzy odpowiednie elementy bojowe, które zdaniem zachodniemieckich specjalistów wojskowych w zupełności gwarantują wykonanie zadania w podstawowych rodzajach działań bojowych.

Brygada stanowi zgrupowanie bojowe o dużej sile ognia i znacznych możliwościach manewrowych. Zdaniem dowództwa zachodniemieckiego brygada może prowadzić działania bojowe we współdziałaniu z innymi oddziałami w składzie dywizji lub samodzielnie na oddzielnym kierunku. Działając w składzie dywizji brygada może być w pierwszym lub w drugim rzucie na głównym lub pomocniczym kierunku /wysiłku/.

DZIAŁANIA ZACZEPNE

W zależności od sytuacji brygada może prowadzić natarcie z marszu lub z podstaw wyjściowych, Marsz jest z reguły wykonywany nocą lub w warunkach ograniczonej widoczności. Bezpośrednio od natarcia przechodzi się wówczas, gdy nieprzyjaciel jest stosunkowo słaby, lub nie zdążył zorganizować obrony. Uważa się, że sukces tego rodzaju przedsięwzięć jest głównie zależny od zaskoczenia, zdecydowanego działania sił nacierających oraz od stopnia ich gotowości bojowej.

Brygada zmechanizowana wykonuje marsz w większości przypadków po dwóch-trzech marszrutach. Oddziały i pododdziały posuwające się po jednej drodze tworzą kolumnę marszową, która dzieli się na kilka grup marszowych. W skład grup marszowych wchodzi z reguły różne rodzaje wojsk. Grupa marszowa jest w zasadzie w sile wzmocnionego batalionu. W razie napotkania sił nieprzyjaciela grupa marszowa jest w stanie podjąć samodzielną walkę.

Ugrupowanie marszowe brygady jest z reguły następujące: ubezpieczenie marszowe i siły główne; głębokość ugrupowania marszowego warunkują odległości pomiędzy pojazdami, pododdziałami i grupami marszowymi.

Długość kolumny marszowej brygady maszerującej po jednej marsz-
rucie wynosi - do 60 km, po dwóch marszrutach - 25-30 km, a po
trzech marszrutach ponad 15 km.

Przy obliczaniu długości kolumn marszowych bierze się pod uwa-
gę następujące normatywy: długość pojazdu - 7 m, odległości
pomiędzy pojazdami od 25 do 100 m, pomiędzy plutonami 100 m,
a pomiędzy kompaniami 1-2 km /3-5 minut/ pomiędzy grupami mar-
szowymi /batalionami/ 3-5 km/.

W regulaminach Bundeswehry przyjmuje się następujące
szybkości marszowe:

- pojazdy gąsienicowe	$\frac{\text{w dzień}}{25-32 \text{ km/godz.}}$	$\frac{\text{w nocy}}{16-20 \text{ km}}$
- pojazdy kołowe	do 40 km/godz.	16-30 km.

Dobowy przemarsz oddziałów i pododdziałów brygady wynosi 200km
dla pojazdów gąsienicowych i 250-300 dla pojazdów kołowych.

W zależności od zadania własnego i działań przeciwnika,
marsz może być zakończony po wejściu brygady do rejonu ześro-
dkowania lub na rubież wyjściowej do natarcia. W rejonie
wyjściowym w odległości 15-20 km od przedniego skraju obrony,
dowódcy precyzują zadania bojowe w sposób ostateczny, uzgadnia-
ją sprawy współdziałania, organizują obronę przeciwpancerną i
przeciwlotniczą oraz ochronę przed środkami masowego rażenia.
Z rejonu ześrodkowania pododdziały wychodzą bezpośrednio na
podstawy wyjściowe, po wcześniej nakreślonych marszrutach i
przyjmują ugrupowanie bojowe.

Natarcie z marszu jest celowe wówczas, gdy nieprzyja-
ciel jest słabszy i gdy istnieją warunki do jego zaskoczenia.
Natarcie z podstaw wyjściowych jest zazwyczaj prowadzone na
obronę zawczasu przygotowaną w warunkach bezpośredniej stycz-
ności z nieprzyjacielem.

Tak w jednym jak i w drugim wypadku dla pododdziałów wyznacza
się rubież rozwijania, które zaleca się dokonywać pod osłoną
ognia w czasie ogniowego przygotowania natarcia. Rubież rozwi-
jania kolumn batalionowych w kolumny kompanijne wyznacza się na
odległość 6-8 km, a rubież rozwijania kolumn kompanijnych na
odległości 3-4 km.

Jeżeli wojska znajdują się w bezpośredniej styczności z nie-
przyjacielem to natarcie wykonuje się z zajmowanych przez pod-
oddziały rejonów obrony.

Zadania bojowe brygada zmechanizowana otrzymuje od dowódcy dywizji w zależności od celu natarcia, charakteru obrony i działań nieprzyjaciela, możliwości bojowych brygady i właściwości terenu. Przy określaniu głębokości zadań bierze się również pod uwagę stosowanie broni jądrowej.

Zadanie bojowe brygady dzieli się na zadanie bliższe i zadanie następne. Zadanie bliższe sprowadza się do przełamania obrony przeciwnika na głębokości 6-8 km, a celem zadania następnego może być rozwinięcie prowadzenia do głębokości 10-12 km oraz zabezpieczenie sprawnego wprowadzenia do walki drugiego rzutu dywizji.

Szerokość pasa natarcia brygady uzależniona jest ilością posiadania batalionów w pierwszym rzucie, rodzaju obrony przeciwnika, składu brygady oraz właściwości terenu.

W przeciętnych warunkach brygada naciera w pasie 8-12 km.

Uwzględniając fakt, że batalion naciera na szerokości 2-3 km w warunkach użycia broni jądrowej i 1000-1500 m w warunkach konwencjonalnych, należy stwierdzić, że tak szeroki pas natarcia zezwala przyjmować brygadzie takie ugrupowanie bojowe, które zapewnia elastyczne i niezawodne dowodzenie oraz umożliwia uzyskanie przewagi nad przeciwnikiem w siłach i środkach. Brygada naciera w jednym lub w dwu rzutach.

Ugrupowanie bojowe w jednym rzucie przyjmuje się w zasadzie przy prowadzeniu natarcia z marszu lub w przypadku prowadzenia działań na szerokim froncie. Wówczas batalion czołgów działa na kierunku głównego uderzenia. Do odwodu wydziela się 1-2 kompanie zmechanizowane, wzmocnione pododdziałami przeciwpancernymi i saperami.

Ugrupowanie bojowe w dwa rzuty stosuje się w natarciu z podstaw wyjściowych, gdy chodzi o urzutowanie pododdziałów w głąb. Pierwszy rzut tworzą bataliony piechoty, a drugi - batalion czołgów. W takim przypadku zadaniem drugiego rzutu jest rozwijanie i potęgowanie powodzenia oraz osłona skrzydeł brygady.

Natarcie brygady poprzedzone jest zwykle nawałą ogniową artylerii i moździerzy oraz uderzeniem lotnictwa. W trakcie trwania ogniowego przygotowania natarcia mogą być wykonywane uderzenia jądrowe.

Jeżeli natarcie organizowane jest z marszu to bataliony rozwijają się i atakują nieprzyjaciela na transporterach za czołgami, usiłując przełamać obronę, wyjść na jego skrzydła i uderzyć od tyłu.

W natarciu z podstaw wyjściowych piechota prowadzi działania bojowe w szyku spieszonym obok lub za czołgami i osłania je ogniem środków przeciwpancernych. Transportery opancerzone piechoty posuwają się za nacierającymi pododdziałami, wypierając je ogniem broni pokładowej.

Bataliony działające w pierwszym rzucie brygady dążą do utrzymania bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem. Po przełamaniu obrony, pierwszy rzut obchodzi niektóre ocalałe punkty oporu i kontynuuje natarcie w celu wykonania zadania bliższego. W czasie walki w głębi obrony nieprzyjaciela piechota zmechanizowana prowadzi działania w szyku pieszym lub na transporterach we współdziałaniu z czołgami lub samodzielnie.

Kompania przeciwpancerna brygady, stanowiąca odwód przeciwpancerny, naciera za pierwszym rzutem brygady na kierunku zagrożenia pancernego, będąc w gotowości do zajęcia rubieży przeciwpancernej dla odparcia kontratakujących czołgów przeciwnika.

Batalion czołgów jeżeli jest wykorzystywany scentralizowanie bierze udział w odparciu kontrataku, prowadząc ogień z miejsca lub działając na skrzydło zgrupowania kontratakującego. Zaleca się, aby w czasie konieczności odpierania kontrataku przez brygadę, niezwłocznie prowadzić drugi rzut w celu utrzymania wysokiego tempa natarcia lub dla zaczepnego sposobu odpierania kontrataku.

Drugi rzut brygady zazwyczaj wprowadza się do walki po wykonaniu zadania bliższego, celem zwiększenia tempa natarcia i wykonania zadania następnego. Działanie bojowe drugiego rzutu zabezpiecza się wszystkimi środkami ogniowymi brygady. Po wprowadzeniu drugiego rzutu do walki, zaleca się organizować nowy odwód z oddziałów i pododdziałów zluzowanych.

Wiele uwagi zwraca się na to, ażeby pododdziały potrafiły we właściwym czasie przejść do zdecydowanego pościgu, który zaleca się zawsze prowadzić śmiało wykorzystując każdą nieuwagę nieprzyjaciela. Po wykonaniu zadania bojowego brygada

umacnia się na zajętej rubieży. Oddziały i pododdziały brygady przygotowują się do odparcia kontrataków lub do dalszego natarcia.

DZIAŁANIA OBRONNE

Uważa się, że brygada zmechanizowana może z powodzeniem prowadzić działania bojowe tak samo w obronie stałej /rejonu/ jak i w obronie ruchowej.

OBRONA STAŁA /REJONU/ jest organizowana z góry. Jej celem jest utrzymanie określonej rubieży lub rejonu, zatrzymanie nacierającego nieprzyjaciela i zadanie mu jak największych strat. W warunkach użycia broni jądrowej zadanie obrony rejonu polega na utrzymaniu określonych rejonów przy uwzględnieniu możliwości wykonywania kontrataków. Główny wysiłek brygady w tym przypadku jest koncentrowany na utrzymaniu batalionowych rejonów obrony pierwszego rzutu.

Uderzenia jądrowe mogą być wykonywane w pasie obrony brygady celem zniszczenia nacierającego zgrupowania sił głównych nieprzyjaciela, jego odwodów i środków przenoszenia broni jądrowej. Ponadto uderzenia mogą być wykorzystane dla stworzenia sprzyjających warunków, celem wykonania kontrataku na przeciwnika, który włamał się do rejonu obrony.

Brygada zmechanizowana prowadzi działania obronne z reguły w składzie dywizji, w jej pierwszym lub drugim rzucie. Działając w pierwszym rzucie brygada otrzymuje pas obrony o szerokości do 12 km i głębokości 8-12 km. Szerokość pasa zależy od zakresu stosowania broni jądrowej, otrzymanego zadania, sił i środków brygady, właściwości terenu i charakteru działań nieprzyjaciela.

Pas obrony brygady obejmuje batalionowe rejony obrony, rejony rozmieszczenia artylerii i odwodów oraz rejony rozmieszczenia pododdziałów tyłowych.

Dla artylerii brygady przygotowuje się stanowiska ogniowe /główne i zapasowe/ rozmieszczone od 3 do 10 km w głąb obrony. Ugrupowanie bojowe brygady zmechanizowanej, działającej w pierwszym rzucie dywizji, składa się z reguły z dwóch rzutów. Pierwszy rzut mogą tworzyć trzy, a niekiedy dwa bataliony zmechanizowane, a drugi - batalion czołgów lub batalion zmechanizowany i batalion czołgów.

Drugi rzut brygady /batalion czołgów/ rozmieszcza się na kierunku zagrożenia pancernego i przygotowuje się dwie-trzy rubieże rozwinięcia do kontrataku lub odpierania ataku czołgów nieprzyjaciela.

Kompania przeciwpancerna brygady jest wykorzystywana w obronie przeważnie w odwodzie dowódcy brygady. Na kierunku zagrożenia pancernego kompania przygotowuje kilka rubieży przeciwpancernych, na których organizuje się przeciwpancerne punkty oporu wzmocnione zaporami inżynieryjnymi różnych typów. W niektórych przypadkach dowódca brygady może przydzielić całą kompanię batalionowi pierwszego rzutu, który prowadzi działania na kierunku głównego zagrożenia pancernego.

W przypadku braku styczności z nieprzyjacielem drugi rzut brygady działa jako czaty bojowe na głębokość 1,5-2,5 km przed przednim skrajem.

Rejon obrony brygady działającej w pierwszym rzucie dywizji obejmuje dwie pierwsze pozycje głównego pasa obrony dywizji. Rozbudowa inżynieryjna tych pozycji uzależniona jest od czasu i środków oraz ukształtowania terenu. Twierdzi się, że kośćcem obrony są plutonowe punkty oporu, a w ich ramach pojedyncze lub grupowe okopy strzeleckie, ukrycia na sprzęt bojowy i lekkie schrony dla sprzętu i żołnierzy.

Przed przednim skrajem, pomiędzy punktami oporu oraz w głębi obrony buduje się zapory przeciwpancerne i przeciwpiechotne, stawia się fugasy, miny i zapory z drutu kolczystego. Na głównych kierunkach zaleca się stosować fugasy /miny/ atomowe.

Szczególne uwagi zwraca się na organizację obrony przeciwpancernej. Dowództwo zachodnoniemieckie uważa, że obrona to przede wszystkim walka z czołgami nieprzyjaciela, dlatego obronę tę traktuje za podstawę całej obrony, niezależnie od tego, czy działania bojowe są prowadzone w warunkach użycia broni jądrowej czy konwencjonalnej.

Obrona przeciwpancerna powinna być organizowana na całej głębokości pasa obrony brygady. Siła obrony przeciwpancernej polega na prawidłowym wykorzystaniu wszystkich środków przeciwpancernych ujętych w jeden kompleks z możliwością dokonywania manewru środków ppanc na główny kierunek zagrożenia pancernego.

W pasie brygady tworzy się batalionowe węzły przeciwpancerne i samodzielne przeciwpancerne punkty oporu. W obronie przeciwpancernej przeważną rolę spełniają zapory inżynieryjne.

Walkę obronną w brygadzie rozpoczynają w pierwszym rzędzie czaty bojowe /ubezpieczenie bezpośrednie/, które wspierane są lotnictwem, artylerią i moździerzami. Pododdziały ubezpieczenia po zmuszeniu nacierającego do rozwinięcia się i posuwania w dogodnym dla obrońcy kierunku, wycofują się z zajmowanych stanowisk.

W miarę zarysowywania się głównego kierunku uderzenia dowódca brygady dąży do załamania natarcia sił nieprzyjaciela, uderzając na rejonny ześrodkowania, podstawy wyjściowe, stanowiska ogniowe, wykorzystując w tym celu dostępne środki ogniowe. Z chwilą przejścia nieprzyjaciela do natarcia, broniące pododdziały brygady zwiększają intensywność ognia artylerii i moździerzy, czołgów i broni strzeleckiej, niedopuszczając czołgów i piechoty nieprzyjaciela do włamania się w głąb ugrupowania obronnego. W tym okresie dąży się do odcięcia piechoty od nacierających czołgów. Czołgi przeciwnika są niszczone ogniem środków przeciwpancernych. Artyleria prowadzi ogień zaporowy, a zaległą piechotę obezwładnia ogniem ześrodkowanym.

W przypadku, gdy nieprzyjaciel włamał się do obszaru batalionowych rejonów obrony, a bataliony nie są w stanie wyprzeć go własnymi siłami, wówczas przewiduje się wykonanie kontrataku drugiego rzutu brygady. Przed wyprowadzeniem kontrataku dowódca brygady stosuje wszystkie środki w celu zatrzymania nieprzyjaciela i niedopuszczenia do podejścia jego odwodów. Przed wykonaniem kontrataku zaleca się wykonanie uderzenia jądrowego na siły główne nacierającego. Po zniszczeniu nieprzyjaciela w rejonie obrony, pododdziały brygady odtwarzają system ognia i zapór oraz przygotowują się do odpierania ponownych ataków.

Jeżeli kontratak drugiego rzutu brygady nie dał spodziewanych wyników, wówczas wycofuje się pierwszy i drugi rzut brygady do utrzymania blokujących pozycji i utrzymując je, stwarza się tym sprzyjające warunki do przeprowadzenia kontrataku siłami drugiego rzutu dywizji.

OBRONA RUCHOWA

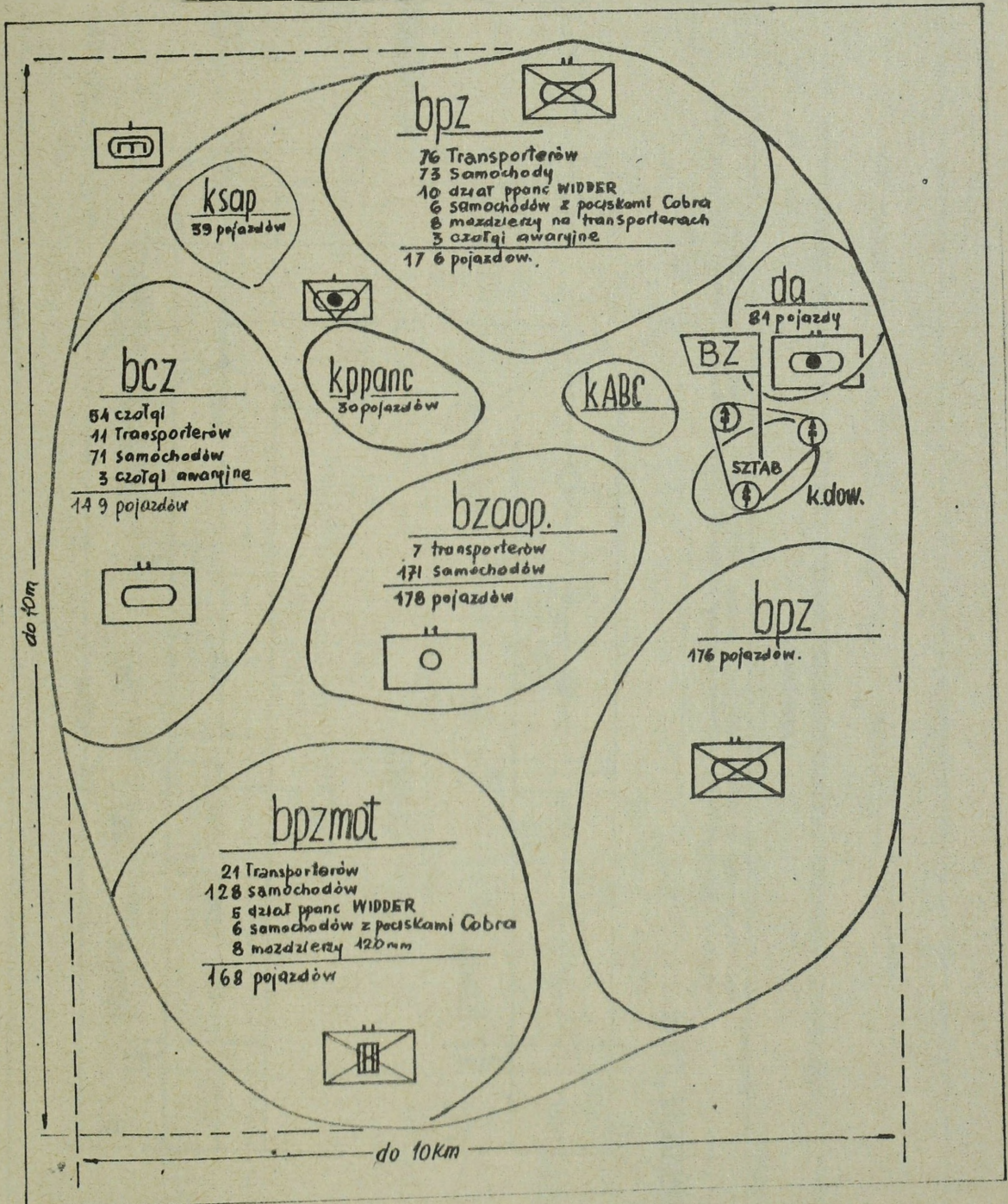
Brygada zmechanizowana po niepomyślnych działaniach w obronie rejonu, przy odpięciu kontrataków przeważających sił nieprzyjaciela lub po niepomyślnym boju spotkaniowym, może przejść do obrony ruchowej. W czasie prowadzenia obrony ruchowej pododdziały brygady dążą do powstrzymania natarcia sił nieprzyjaciela, zadania mu dużych strat, uniknięcia strat własnych, wykorzystania czasu dla zorganizowania i wykonania kontrataku samodzielnie lub we współdziałaniu z inną brygadą dywizji. Ten rodzaj obrony zakłada możliwość utraty niektórych rejonów. Obrona ruchowa wymaga mniejszych sił i środków niż obrona stała. W obronie ruchowej brygada zmechanizowana może prowadzić działania opóźniające, utrzymywać stanowiska obronne przez określony czas oraz prowadzić lokalne działania zaczepne. W obronie ruchowej brygada zmechanizowana otrzymuje pas działania znacznie szerszy niż w obronie stałej, dochodzący do 24 km. Ugrupowanie brygady może być w jednym lub w dwóch rzutach.

W obronie ruchowej podstawowym sposobem walki są działania opóźniające, które prowadzi się pododdziałami na poszczególnych kierunkach. Podstawowy element stanowisk opóźniania stanowią punkty oporu, które są wzmacniane różnego typu zaparami inżynieryjnymi. Mosty i drogi przygotowuje się do zburzenia.

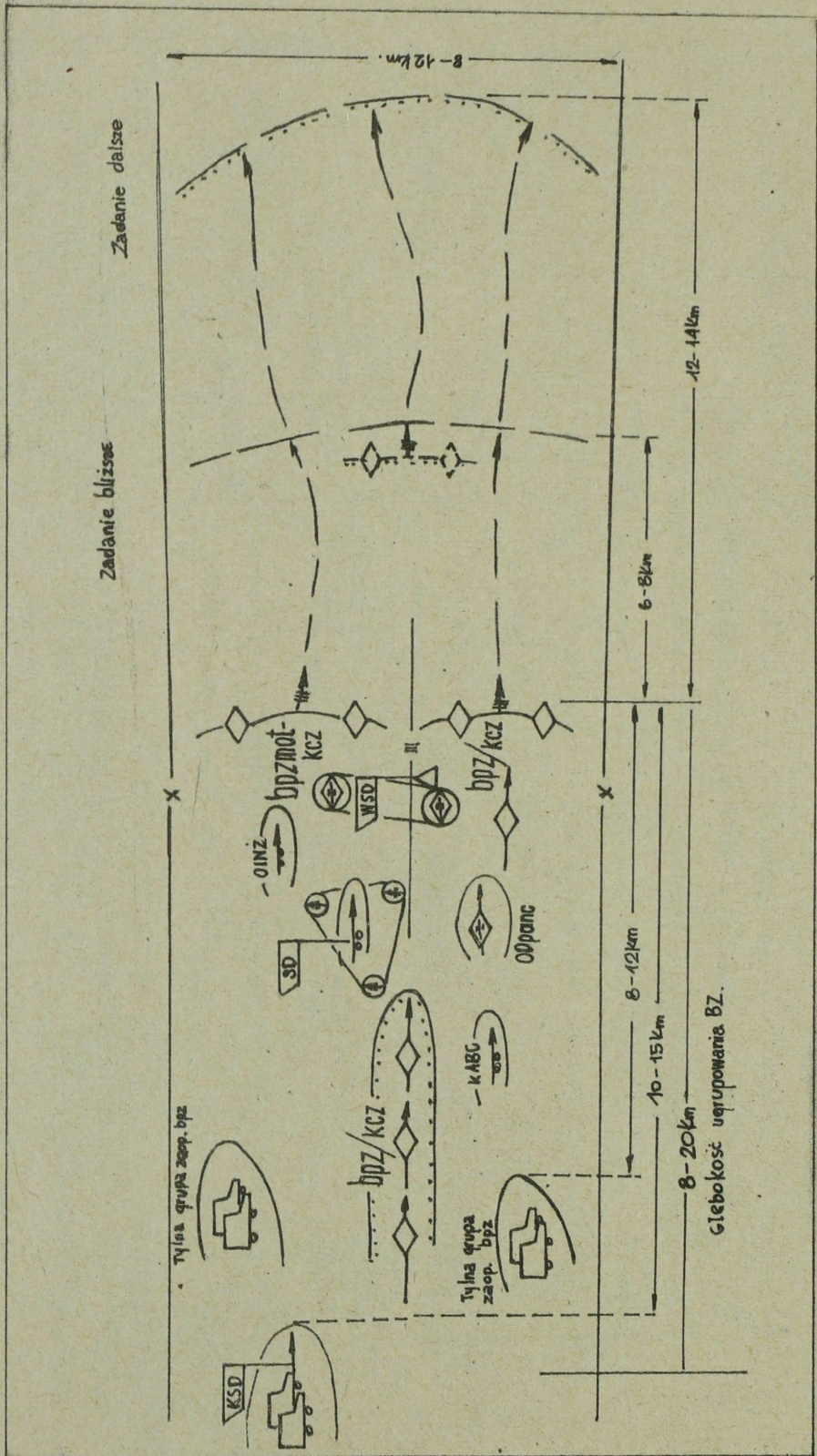
Celem walki na poszczególnych rubieżach opóźniania jest wyrobienie u nieprzyjaciela przekonania, że napotkał przygotowaną rubież obrony. Wycofanie pododdziałów przeprowadza się pod osłoną lotnictwa, ognia artylerii, a również bardzo często po wykonaniu kontrataków drugim rzutem.

Zarówno działania opóźniające, jak i walka o okresowe utrzymanie stanowisk obronnych powinny być zharmonizowane z poszczególnymi działaniami zaczepnymi drugich rzutów pododdziałów i odwołu brygady. W ten sposób brygada może przez określony czas utrzymywać nakazane rubieże, aż do odpowiedniego momentu przeciwuderzenia lub nawet przejścia do działań zaczepnych po odpowiednim obezwładnieniu nacierającego bronią jądrową.

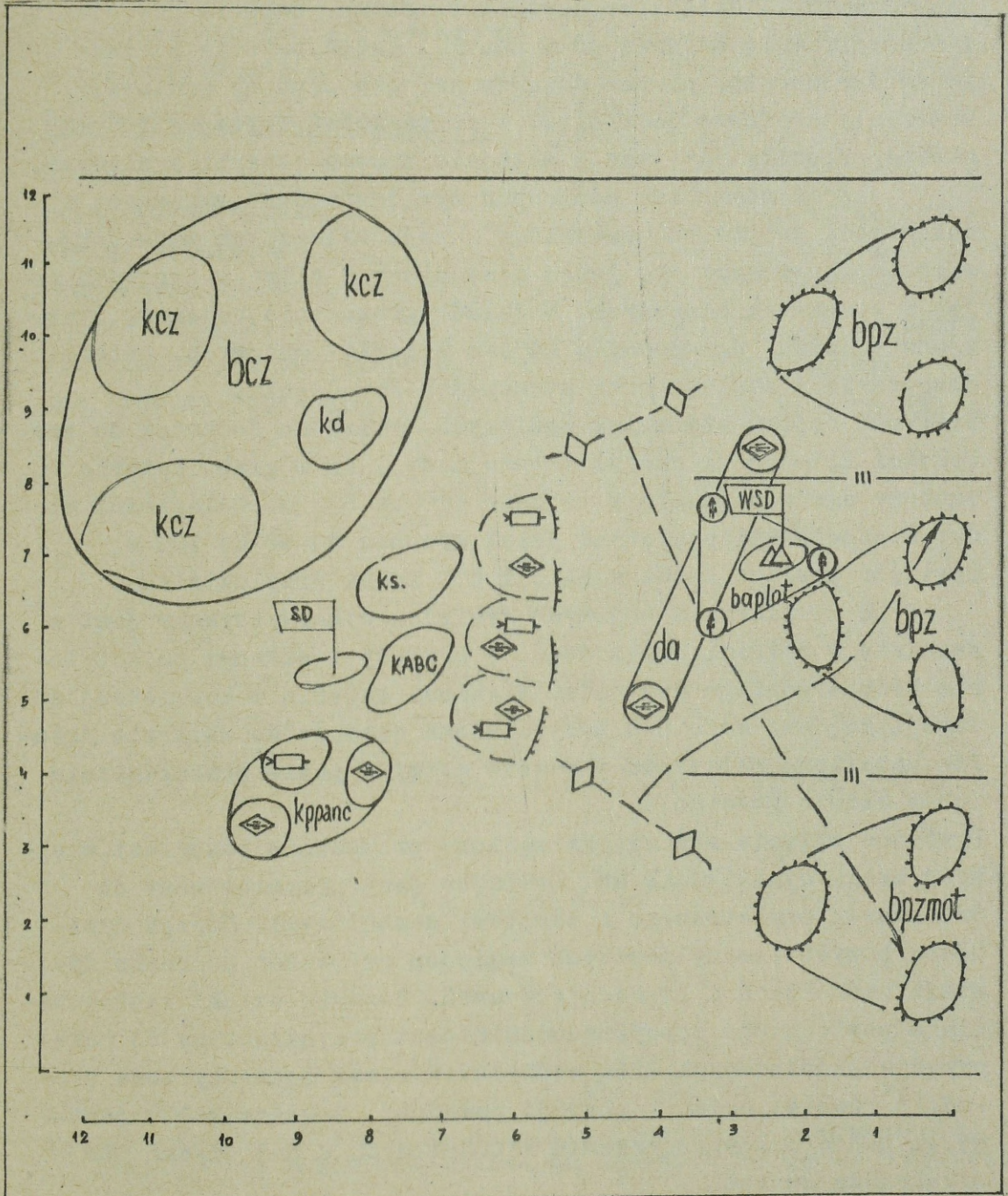
BRYGADA ZMECHANIZOWANA W REJONIE ZESRODKOWANIA

UGRUPOWANIE BZ DO NATARCIA NA OBRONĘ PRZYGOTOWANA

BRYGADA ZMECHANIZOWANA W OBRONIE REJONU

DYWIZJON SAMOBIEŻNYCH PLYWAJACYCH HAUBIC 155 mm

W brygadzie występuje dywizjon 155 mm samobieżnych haubic M-109 w składzie: dowództwo, sztab, bateria dowodzenia i obsługi, dwie baterie po 6 haubic. Każda bateria posiada grupę dowodzenia, pluton dowodzenia, dwa plutony ogniowe. Materiały źródłowe podają, że w przyszłości dywizjon 105 mm haubic przewidziany jest o składzie trzech baterii ogniowych.

Rejon stanowisk ogniowych dywizjonu jest wybierany w odległości 3-5 km od przedniego skraju walczących wojsk. Dywizjonowi wyznacza się jeden zasadniczy i kilka zapasowych rejonów stanowisk ogniowych. W skład ugrupowania bojowego dywizjonu wchodzi: ugrupowania bojowe baterii ogniowych, baterii dowodzenia i obsługi oraz stanowisko dowodzenia. Wielkość rejonu stanowisk ogniowych dywizjonu dochodzi do szerokości 2,5-3,5 km wzdłuż frontu i do 2 km w głąb. Bateria ogniowa ugrupowuje się w rejonie 600 na 800 m. Odległości między stanowiskami ogniowymi dział wynoszą 20-40 do 100 m. Dywizjon posiada zapas amunicji 600 naboń przy działach.

W działaniach bojowych dywizjon wykorzystywany jest w zasadzie w całości przez dowódcę brygady i stanowi on artylerię bezpośredniego wsparcia. Niekiedy bateria w konkretnej sytuacji bojowej może być przydzielona czasowo do wsparcia działań batalionu zwłaszcza w czasie walki w pasie przesłaniania lub w czasie pościgu.

Dywizjon zmienia stanowiska ogniowe przeważnie bateriami, wielkość skoku wynosi 7-12 km. Dywizjon jest przystosowany do transportu powietrznego i okrętami desantowymi. Sprzęt dywizjonu przystosowany jest pod względem szybkości do ruchu dywizji pancernych i zmechanizowanych. Ponadto dzięki zastosowaniu odpowiedniego oprzyrządowania jest przystosowany do pokonywania śródlądowych dróg wodnych. W razie potrzeby może prowadzić również ogień z pozycji nawodnej. Haubica M-109 jest wozem bojowym o opancerzeniu aluminiowym, a jej ciężar nie przekracza 26 ton.

Normy czasu na wykonanie zadania ogniowego

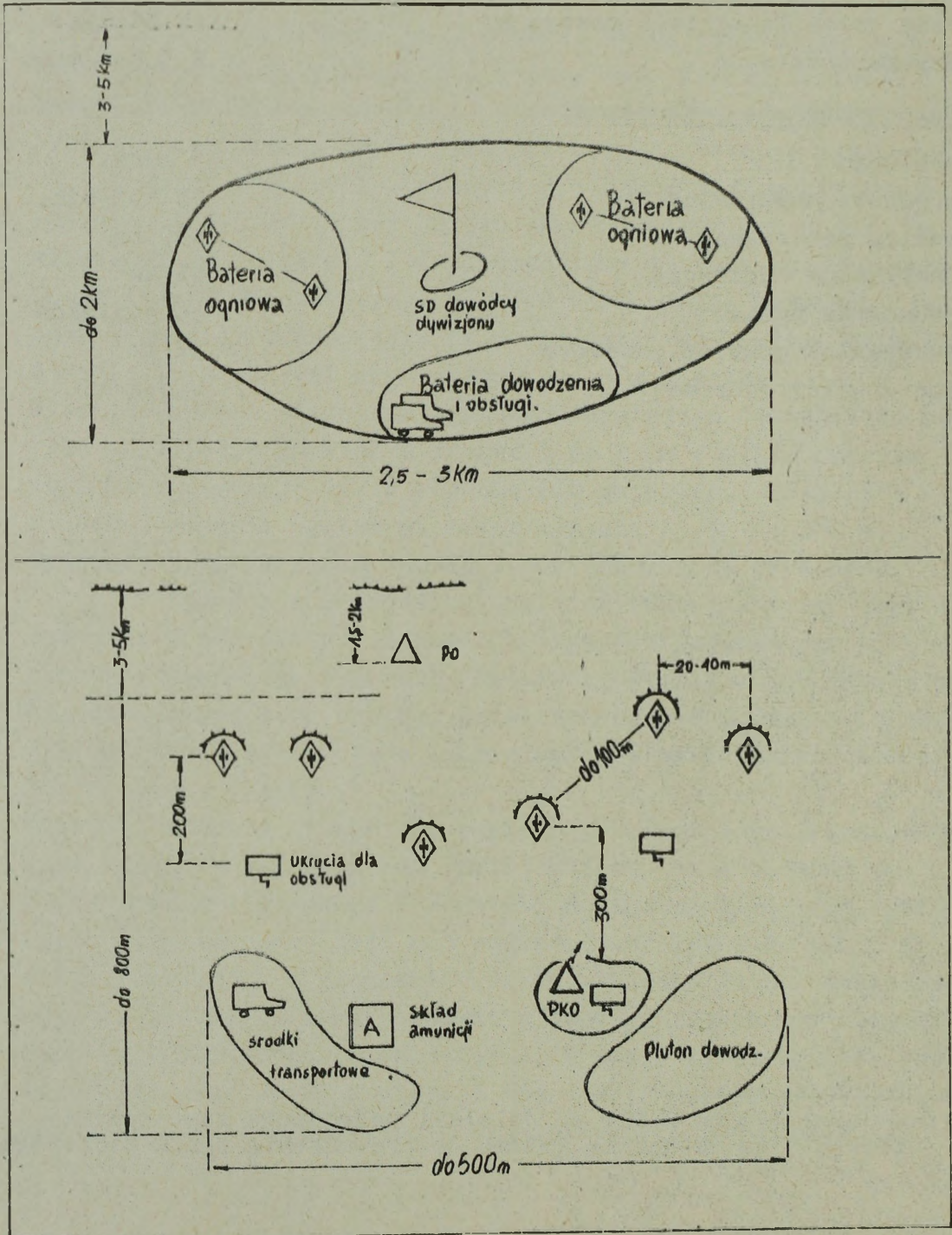
czas rozwinięcia na przygotowanym SO	12 min
czas otwarcia ognia z zajętego SO	1 min
czas zwinięcia	1-2 min
czas otwarcia ognia z nowego SO	ok.45 min.
szybkostrzelność	2-3 poc/min.

Dane taktyczno-techniczne

obsługa	5 ludzi
prędkość maksymalna	65 km/godz.
zasięg po drogach	400 km
maksymalna donośność	18 km
jednostka ognia	50 pocisków
maksymalna grubość pancerza	32 mm
moc głowicy jądrowej ^{x/}	0,8-1 kt

x/ haubice 155 mm w NRF są działami podwójnego zastosowania, lecz nie są aktualnie gotowe do prowadzenia ognia jądrowego.

UGRUPOWANIE BOJOWE DYWIZJONU I BATERII 155 mm hb

BATERIA ARTYLII PRZECIWLOTNICZEJ BRYGADY

Bateria osłania oddziały i pododdziały brygady przed nalotami i rozpoznaniem powietrznym nieprzyjaciela, zaś w sytuacjach koniecznych może zwalczać cele naziemne.

Bateria jest w pełni zmotoryzowana, co daje jej pełną ruchliwość i umożliwia szybkie dotarcie do zagrożonych rejonów, a także szybką zmianę stanowisk ogniowych.

W baterii występują dwa rzuty.

Pierwszy rzut obejmuje:

- sekcję dowodzenia, wyposażoną w dwa samochody 0,25 t.;
- dwie sekcje obserwacji powietrznej każda na samochodzie 1,5 t.;
- drużynę łączności /trzy sekcje na dwóch samochodach 1,5 t. i transporter opancerzony/;
- trzy plutony ogniowe każdy wyposażony w transporter opancerzony i po cztery działa typu M-42 /L60/.

Drugi rzut obejmuje siedem sekcji i grup: zaopatrzenia materiałowego, remontu, sanitarna, żywnościowa itp.

Sekcja obserwacji powietrznej organizuje punkty obserwacji na głównym kierunku zagrożenia lotnictwa przeciwnika, przeciętnie na odległości 15 km od stanowisk ogniowych baterii i jej zadaniem jest meldowanie o pojawieniu się samolotów własnych oraz nieprzyjaciela. Dla szybkiego porczumienia się sekcja posługuje się ustalonym kodem.

Plutony ogniowe są najważniejszymi ogniwami baterii, każdy z nich ma w swoim wyposażeniu cztery sprzężone działa plot 40 mm z możliwością prowadzenia ognia o maksymalnym pułapie do 4700 m. Działa charakteryzują się dużą siłą ognia 300 /2 x 150/ strzałów na minutę. Z dział można prowadzić celowany ogień skuteczny na wysokości do 1000 m, a ogień powierzchniowy do 4700 m. Ciężar w położeniu bojowym działa wynosi 22 t i może się w terenie poruszać z prędkością wynoszącą 17km/godz., po drogach do 55 km/godz. Jednorazowo przy dziale znajduje się 512 pocisków. Dział charakteryzuje się dużym promieniem działania do 150 km, co umożliwia baterii stałe towarzyszenie w ugrupowaniu bojowym oddziałów.

Bateria jest z zasady wykorzystana w całości i może współdziałać z innymi pododdziałkami brygady. W sytuacji krytycznej bateria może zwalczać cele naziemne, lekko opancerzone, odkryte oczywiście o ile na to pozwala sytuacja w powietrzu i zapas amunicji.

Bateria otrzymuje do osłony określony obiekt. SO zajmuje plutonami w promieniu 800-1000 m od osłanianego obiektu, Odległości między plutonami wynoszą około 500-700 m.

ZABEZPIECZENIE KWATERMISTRZOWSKIE W BRYGADZIE

Zgodnie z poglądami dowództwa zachodnioniemieckiego, niezależnie od rodzaju działań bojowych, w brygadzie tworzy się rejon zaopatrywania brygady, celem zabezpieczenia oddziałów, pododdziałów we wszystkie rodzaje środków materiałowych. Rejon zaopatrywania brygady, organizowany zgodnie z rozkazem dowódcy, obejmuje rejon tyłów brygady oraz batalionowe rejony zaopatrywania, w których rozmieszcza się pododdziały tylowe i organa zaopatrywania. Uważa się, że rejony te powinny spełnić wszelkie wymagania w odniesieniu do rozśrodkowania, ochrony i maskowania oraz sieci dróg zaopatrywania wojsk.

Tyłami dowodzi dowódca brygady przy pomocy sztabu. Głębokość rejonu zaopatrywania brygady może dochodzić w natarciu do 15 km, w obronie do 30 km, a batalionowego rejonu zaopatrywania w natarciu do 3 km, a w obronie do 5 km. W brygadzie występuje batalion zaopatrywania, w skład którego wchodzi następujące pododdziały: kompania sztabowa i zaopatrywania, kompania medyczno-sanitarna, kompania remontu lekkiego, kompania transportowa.

Kompania sztabowa i zaopatrywania urządza i prowadzi jeden brygadowy punkt zaopatrywania lub kilka takich punktów. W skład kompanii wchodzi: grupa robocza i ochrony.

Kompania medyczno-sanitarna brygady organizuje i utrzymuje brygadowy punkt opatrunkowy, punkty opatrunkowe podległe jej pododdziałów lub kilka parków samochodów sanitarnych.

Kompania remontu lekkiego organizuje 1-2 punkty zbiórki pojazdów mechanicznych, wykonuje remont średni uszkodzonego uzbrojenia, sprzętu łączności i ABC, który może być wykonany w ciągu 48 godzin. Kompania rozporządza grupą remontową pojazdów kołowych i gąsienicowych, pododdziałem pogotowia technicznego oraz grupą magazynów części zamiennych.

Kompania transportowa określa w brygadzie rejon ześrodkowania środków transportowych, utrzymuje na samochodach niezbędną ilość zapasów amunicji, MPS oraz przewozi zaopatrzenie z korpusowego do brygadowych punktów zaopatrywania.

W toku walki brygada jest zaopatrywana w amunicję, materiały pędne, żywność poprzez punkty zaopatrywania korpusu i częściowo dywizji. Bataliony i inne pododdziały brygady pobierają środki materiałowe z punktów zaopatrywania brygady, a kompanie i plutony piechoty zmechanizowanej i czołgów z batalionowych punktów zaopatrywania.

Środki materiałowe są przewożone transportem brygady z korpusowych do brygadowych punktów zaopatrywania, a z brygadowych do batalionowych i dalej do rozdzielczych punktów kompanii transportem batalionów.

Brygada tworzy ruchome punkty zaopatrywania. Ilość środków materiałowych magazynowanych w tych punktach zapewnia prowadzenie działań bojowych przez okres co najmniej pięciu dób, z tym, że środki materiałowe na okres dwóch dób są magazynowane na środkach transportowych brygady, a na okres trzech dób na środkach transportowych batalionów.

Zabezpieczenie medyczno-sanitarne pododdziałów realizuje w toku walki na szczeblu batalionu lekarz oraz grupa sanitarna, podporządkowana organizacyjnie kompanii dowodzenia batalionu. Grupa ta rozwija batalionowy punkt medyczno-sanitarny. W jej skład wchodzi również sanitariusze będący w czasie walki przydzieleni do kompanii dla udzielania rannym pierwszej pomocy. Ewakuacja rannych następuje do batalionowego punktu medyczno-sanitarnego. Dalsza ewakuacja jest dokonywana transportem batalionu.

Kompania sanitarna brygady rozwija punkt medyczno-sanitarny brygady oraz jeden lub kilka punktów środków transportu sanitarnego. Na punkcie medyczno-sanitarnym brygady ranni otrzymują pierwszą pomoc medyczną, a następnie kierują ich do punktów medyczno-sanitarnych dywizji.

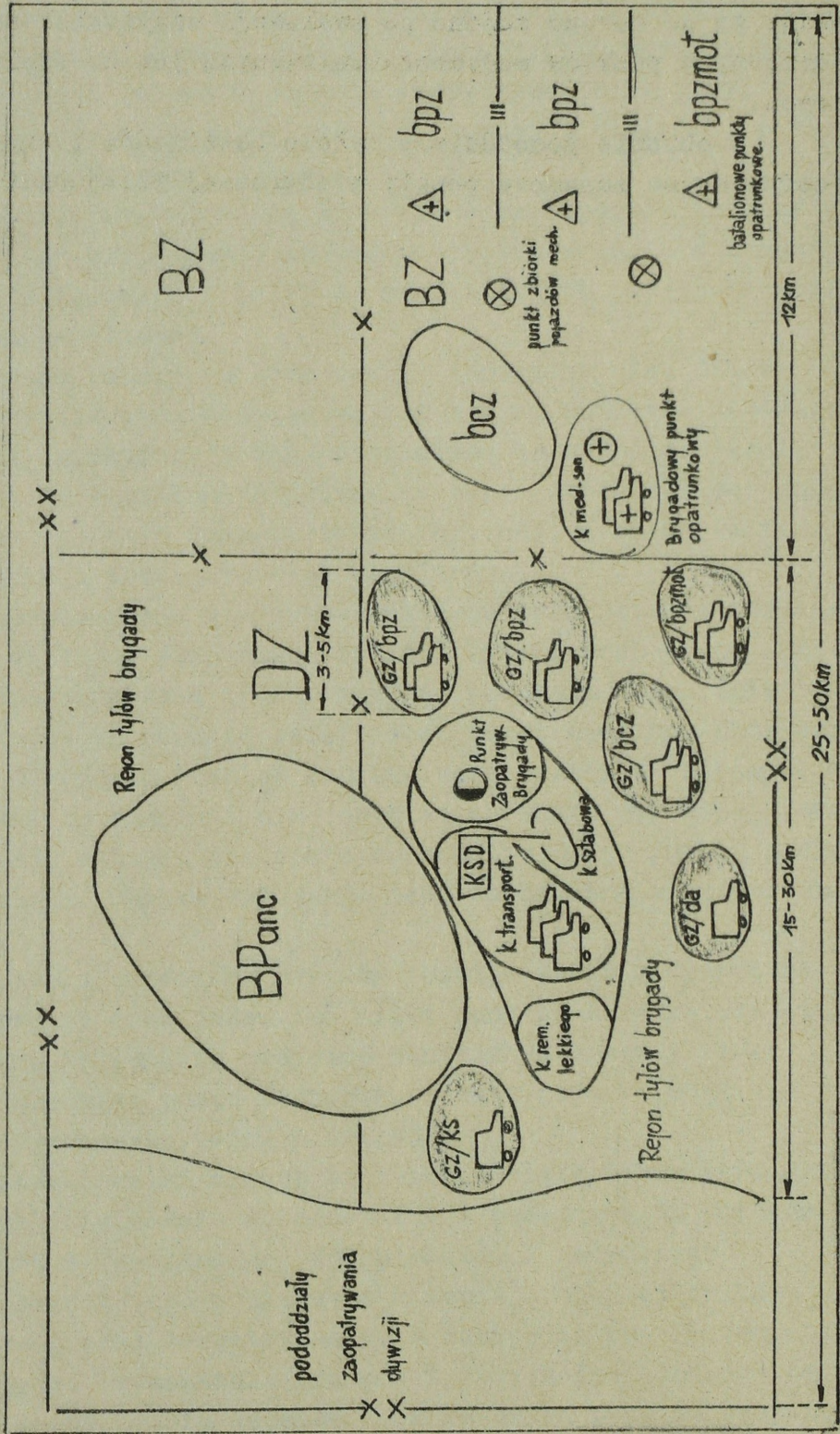
W czasie walki organa przesuwają się w takim porządku, aby nie zakłócić dowozu do oddziałów i pododdziałów środków zaopatrzenia materiałowego, technicznego i medycznego.

W natarciu, jako pierwsze zmieniają miejsca postoju batalionowe punkty zaopatrywania, a następnie punkty zaopatrywania brygady. Przesuwanie organów tyłowych jest dokonywane po uprzednim uzupełnieniu zapasów z nadrzędnych punktów zaopatrywania.

Batalionowe i brygadowe punkty medyczno-sanitarne przesuwane są do nowego rejonu po ewakuacji wszystkich rannych do nadrzędnych punktów medyczno-sanitarnych lub do szpitali polowych.

W obronie pododdziały tyłowe batalionów i brygady są wycofywane na zapasowe punkty w odwrotnej kolejności.

REJON ROZMIESZCZENIA BATALIONU ZAOPATRYWANIA BRYGADY I GRUP ZAOPATRYWANIA
 PODODZIAŁÓW

CHARAKTERYSTYCZNE CECHY DZIAŁAŃ BOJOWYCH BRYGADY PANCERNEJ

Brygada pancerna według poglądów dowództwa Bundeswehry bardziej niż inne oddziały, jest przystosowana do walki z marszu, do zmiany kierunków uderzenia i ataku, szybkich i manewrowych sposobów prowadzenia natarcia oraz działań opóźniających. Czynniki dynamicznych i manewrowych właściwości brygady pancerniej są podstawą do wykorzystywania jej w przeważającej mierze do działań ofensywnych i na głównym kierunku działania dywizji.

Brygada pancerna może wykonywać swoje zadanie w pierwszym i drugim rzucie dywizji w natarciu, natomiast w obronie zaleca się ją wykorzystywać w drugim rzucie lub w pasie przesłaniania do działań osłonowych. Nie wykluczone jest wykorzystanie brygady pancerniej do walki w obronie rejonu w pierwszym rzucie dywizji. Jest to jednak nietypowy sposób wykorzystania brygady, bardziej odpowiedni sposób prowadzenia obrony przez brygadę pancerną to obrona ruchowa.

W brygadzie pancerniej występuje dowództwo, sztab i kompania dowodzenia, batalion piechoty zmechanizowanej, dwa bataliony czołgów, dywizjon artylerii, bateria artylerii przeciwlotniczej, kompania saperów, batalion zaopatrywania, kompania ABC, kompania przeciwpancerna.

Szczegółowy stan uzbrojenia i wyposażenia brygady pancerniej przedstawiony jest na zestawieniu.

Brygady pancerne wchodzi w skład dywizji zmechanizowanych i pancernych oraz mogą również występować samodzielnie.

STAN LICZEBNY, UZBROJENIE I SPZET BRIGADY PANCERNEJ

Wyszczególnienie	Dowództwo, sztab i k.d.o- wodzenia	Batalion pie- choty zme- chaniz.	Dwa batal. czołgów / każdym	Dywizjon artylerii	Bateria artylerii	Kompania ppanc	Kompania saperów	Kompania ABC	Batalion zaopatrzw.	Razem
Stan osobowy	177	721	482	365	130	I	176	166	619	3318
Czołgi lekkie	5		54							5
Czołgi średnie				12						108
Haubice 155 mm										12
Moździerze 120 mm		8								8
Wyrzutnie pocisków ppanc COBRA		6								6
SS-11						15				15
Działa ppenc 90 mm		10								10
Armaty plot 40 mm					12					12
Transportery opancerzone	5	76	11	26	4		11	-	5	149
Samochoły	46	73	71	61	16	15	28	35	192	593
Czołgi awaryjne		3	3	1						10
Pancerzownice	22	112	58	31	16	15	22	57	78	469

NATARCIE. Brygada pancerna może prowadzić natarcie z marszu lub z podstaw wyjściowych. Łącząc ogień, wysoką ruchliwość i siłę uderzeniową, nadaje się ona według poglądów specjalistów zachodniemieckich szczególnie do prowadzenia natarcia z rejonów ześrodkowania.

Natarcie z marszu dzieli się na marsz zbliżania i walkę. Marsz dla brygady pancerniej jest podstawowym elementem działań bojowych. Z reguły wykonuje go po jednej lub dwóch marszrutach w pasie o szerokości 8-10 km i więcej, wysyłając do przodu na odległość 25-30 pododdziały rozpoznawcze. Do czołowej grupy marszowej /awangardy/ na każdej marszrucie wysyła się kompanię czołgów. Ogólna głębokość ugrupowania marszowego brygady pancerniej może wynosić 45-55 km po jednej marszrucie, 25-30 km po dwóch marszrutach. Szybkość marszu wynosi 25-32 km/godz. w dzień i 16-20 km/godz. w nocy. Dobowy przemarsz dla czołgów określa się na 200 km /pojazdów kołowych 280 km/. Zbliżanie oznacza przejście z szyków marszowych do bojowych. Powinno ono odbywać się bez przestoju dla dokonywania zmian ugrupowania, które zawczasu należy tak ugrupować, aby spełniało warunki zaskoczenia i wykonania uderzenia większości sił na decydującym kierunku.

Brygada pancerna rozpoczyna rozwijać się w kolumny batalionowe na odległości 15-20 km od rubieży starcia /jeśli marszeruje po jednej marszrucie/, a kończy na odległości 8 km od tej rubieży, bataliony przechodzą w kolumny kompanijne w odległości 6-8 km i kończą na odległości 2-3 km od rubieży wejścia do walki.

W natarciu z marszu jako reguła w pierwszym rzucie będą działać bataliony czołgów. Pas natarcia brygady pancerniej wynosi 8-12 km.

Zadanie bliższe 6-8 km, a zadanie następne 10-15 km.

Częstym może być zjawiskiem, że ugrupowanie brygady pancerniej może być jednorzutowe. Jeśli chodzi o użycie artylerii zaleca się, aby wchodziła ona w skład zgrupowań marszowych co ułatwi szybkie rozwinięcie i zabezpieczenie wprowadzenia pododdziałów do walki.

Bój spotkaniowy brygady pancerniej będzie częstym zjawiskiem na współczesnym polu walki. Może on być

przewidywany lub nieoczekiwany. Dlatego każdy marsz brygady pancernej zaleca się wykonywać w sposób odpowiedniego ugrupowania dla podjęcia walki z przeciwnikiem. Główną rolę w tym aspekcie odgrywa rozpoznanie. Zasadniczą formą manewru w boju spotkaniowym jest oskrzydlenie i obejście. Uderzenie czołowe stosuje się w rzadkich przypadkach. Według poglądów zachodnio-niemieckich specjalistów bój spotkaniowy zaczyna się jeszcze długo przed wejściem do walki sił głównych obu stron. W zasadzie rozpoczyna go rozpoznanie, środki rażenia, ubezpieczenie, a następnie siły główne.

Przy spotkaniu większych sił pododdziały ubezpieczeniowe kanalizują przeciwnika i powstrzymują go do czasu podejścia sił głównych. Normy szerokości pasa natarcia, głębokości zadań i ugrupowania marszowego są analogiczne jak w natarciu z marszu. Jedynie w drugim rzucie dowódca brygady utrzymuje batalion czołgów jako podstawową siłę do rozstrzygnięcia walki na swoją korzyść.

Natarcie z podstaw wyjściowych. Rejon wyjściowy wybiera się na takiej odległości, aby znajdował się poza zasięgiem ognia artylerii, szczególnie taktycznych środków broni jądrowej. Powinien on zabezpieczyć skryte rozmieszczenie wszystkich sił brygady pancernej. Przeciętnie wybiera się go na głębokości 25-50 km. Brygada pancerna w dywizji zmechanizowanej z zasady w takich warunkach wchodzi do walki jako drugi rzut /zasady prowadzenia natarcia jak z marszu/. Natomiast w składzie dywizji pancernej może wykonywać uderzenie jako pierwszy rzut /jeśli dywizja pancerna jest w pierwszym rzucie korpusu/. Najczęściej jednak pancerne związki taktyczne będą użyte jako drugie rzuty, a charakterystyczną cechą ich działania jest wykonywanie natarcia po wprowadzeniu do walki na obronę doraźnie zorganizowaną z marszu, co często przeradza się w pościg.

Zadanie brygady pancernej w natarciu na zawczasu przygotowaną obronę z podstaw wyjściowych jest uzależnione od wielu czynników. W przeciętnych warunkach brygada pancerna naciera w pasie 8-12 km, wykonując zadanie bliższe na głębokości 6-8 km i dalsze 12-14 km.

P o ś c i g traktowany jest jako jeden z rodzajów działań bojowych. Jest to podstawowy rodzaj działań bojowych brygady

pancernej, która prowadzi go w celu całkowitego zniszczenia sił przeciwnika.

Brygada prowadzi pościg na całą głębokość zadania stosując pościg równoległy z czołowym. Zaleca się w czasie pościgu szeroko stosować desanty taktyczne.

O b r o n a. Uważa się, że w obronie wojska pancerne są w stanie skutecznie powstrzymać natarcie nieprzyjaciela, zniszczyć jego siły, które wdarły się w ugrupowanie przez wykonanie kontrataków i przeciwuderzeń szybko przechodząc od obrony do natarcia.

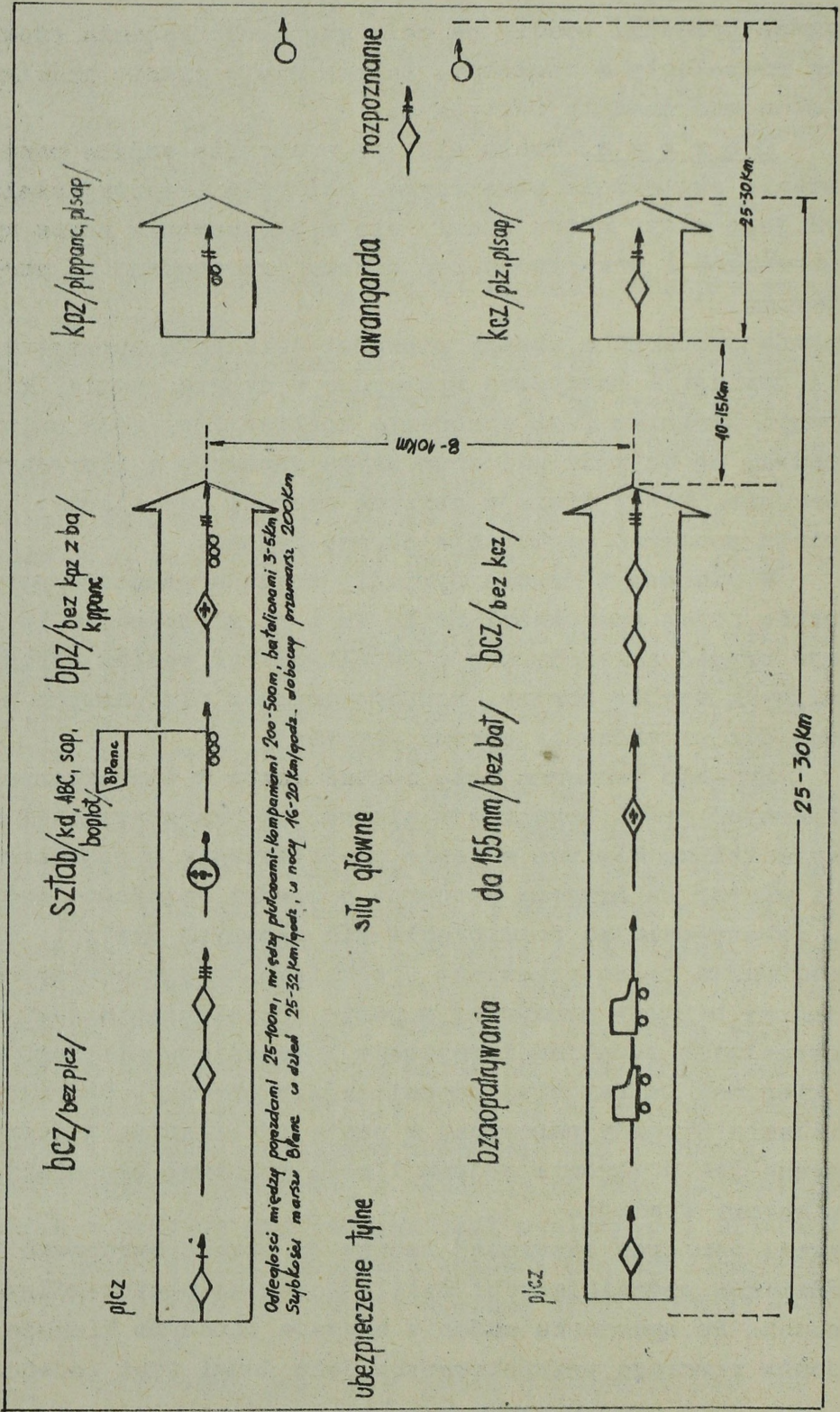
Brygada pancerna z zasady prowadzi działania obronne w składzie dywizji i zazwyczaj występuje w drugim rzucie, której głównym zadaniem jest wykonanie kontrataków. Może zaistnieć wypadek, że brygada pancerna użyta zostanie w pierwszym rzucie w obronie, kiedy dywizja otrzyma szeroki pas obrony lub jeśli dywizja pancerna organizuje obronę rejonu.

W pierwszym rzucie dywizji brygada pancerna otrzymuje w obronie rejon szerokości do 10 km i na głębokość 6-10 km. Pozycje brygad składają się z batalionowych węzłów obrony i kompanijnych węzłów obrony, rozbudowanych z plutonowych punktów oporu dla prowadzenia obrony okrężnej.

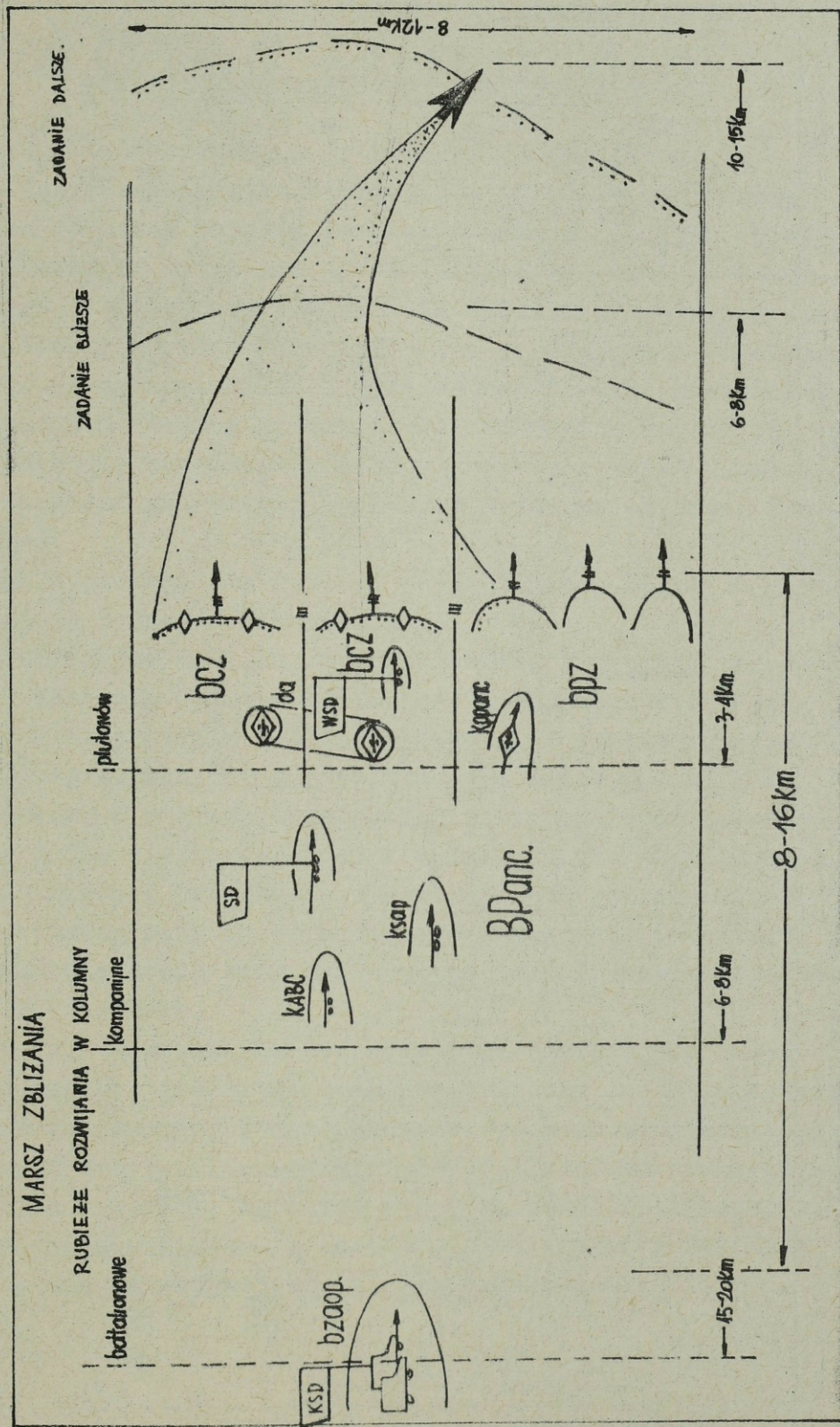
Brygada pancerna może zostać użyta w charakterze wojsk osłonowych jeśli organizuje się obronę bez styczności z nieprzyjacielem. Wówczas w pasie przesłaniania o głębokości do 10 i więcej km brygada pancerna prowadzi działania opóźniające, zabezpieczając rozwinięcie sił głównych dywizji, myśląc przeciwnika co do przebiegu przedniego skraju obrony. Głównym zadaniem brygady pancerniej w pasie przesłaniania jest zadanie maksymalnych strat nacierającemu i kanalizowanie jego natarcia na kierunek najbardziej odpowiadający obrońcy. Szerokość pasa działania brygady pancerniej w pasie przesłaniania jest znacznie szersza jak w obronie rejonu i może pokrywać się niekiedy z pasem obrony dywizji.

Brygada pancerna zazwyczaj tworzy do trzech zgrupowań bojowych /oddziałów opóźniających/ działających na poszczególnych kierunkach. Po wykonaniu zadania brygada pancerna kieruje się do rejonów zawczasu przygotowanych jako drugi rzut /odwód/ dywizji.

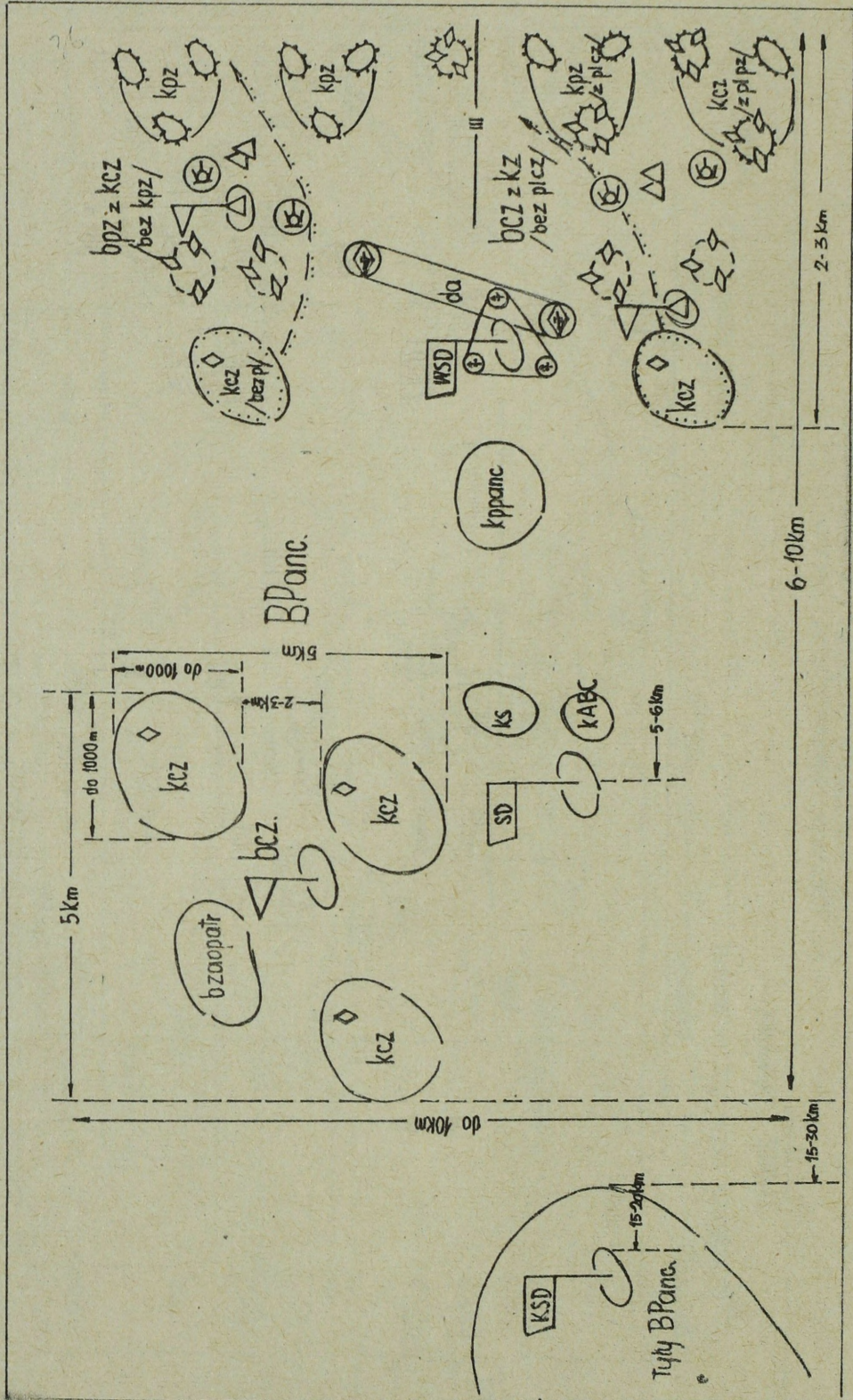
UGRUPOWANIE MARSZOWE BRIGADY PANCERNEJ MASZERUJĄCEJ PO DWOCH DROGACH
/w przewidywaniu boju spotkaniowego/

BRYGADA PANCERNA W NATARCIU Z MARSZU
/na doraznie zorganizowaną obronę/

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO BRIGADY PANCERNEJ W OBRONIE REJONU

DYWIZJA ZMECHANIZOWANA /PANCERNA/

Dywizja zmechanizowana /pancerna/ jest podstawowym związkiem taktycznym w siłach zbrojnych NRF. Jej podstawową siłę bojową stanowią brygady zmechanizowane i pancerne. Dywizja może prowadzić działania bojowe zarówno w składzie korpusu armijnego jak i samodzielnie. Rola dywizji prowadzącej działania w składzie korpusu może być różna w zależności od miejsca w ugrupowaniu bojowym. Skład i siła bojowa dywizji zmechanizowanej /pancernej/ według specjalistów zachodnioniemieckich jest w zupełności wystarczająca do wykonywania zadań w warunkach użycia broni jądrowej, jak również w warunkach broni konwencjonalnej.

W obu wypadkach dla dywizji w działaniach bojowych nie przewiduje się żadnego wzmocnienia. Skład organizacyjny dywizji zmechanizowanej i dywizji pancerniej jest w zasadzie jednakowy, zachodzi jedynie różnica jakości brygad występujących w tych związkach. W dywizji zmechanizowanej występują trzy brygady w tym dwie zmechanizowane i jedna pancerna, a w dywizji pancerniej występują dwie brygady pancerne i jedna zmechanizowana. W związku z tym w ogólnym zestawieniu sprzętu i uzbrojenia w dywizji istnieją pewne różnice ilościowe sprzętu występującego w brygadach. Natomiast ilość i jakość pododdziałów dywizyjnych jest analogiczna w obu związkach taktycznych.

W dywizji zmechanizowanej występują następujące pododdziały i oddziały: dowództwo i sztab, kompania dowodzenia, dwie brygady zmechanizowane, jedna pancerna, pułk artylerii mieszanej, dywizjon artylerii przeciwlotniczej, batalion rozpoznawczy, batalion lotniczy, batalion saperów, batalion łączności, batalion medyczno-sanitarny, kompania ABC, kompania remontów średnich, kompania zaopatrywania, kompania żandarmerii.

STAN OSOBOWY I UZBROJENIE DWIZJI ZMECHANIZOWANEJ / PANCERNEJ /

Wyszczególnienie	Kompanie			Bataliony			Dywizjon art. prze- ciwlotniczej	BZ	Razem w DZ	Razem w DPanc						
	Dowództwo, sztab, k. dowodzenia	Zandermerit	Zapatrijwanla	Remontów śred- nich	ABC	Rozpoznawczy					Lotniczy	Saperów	Łączność	Medyczo-sanitarny	Puk artylerii mieszanej	
Stan oso- bowy	309	189	151	183	166	788	367	722	675	466	1310	601	4322	3318	18153	17196
Czołgi lekkie													5	5	15	15
Czołgi średnie						12							54	108	128	282
Wyrzutnie HJ											6				6	6
hb 203,2 mm											6				6	6
A.175 mm											12				12	12
hb 155 mm													12	12	36	36
Moździerze 120 mm													24	8	60	44
Wyrzut.PPK						4							23	21	67	65
90 mm dz. ppanc													38	10	98	70
A.40 mm plot												51	12	12	87	87
Transportery						120						3	223	149	717	643
Samolot. śmigł.															27	27
Semochody	55	54	48	41	35	76	181	157	168	364	116	724	593	3380	3249	3249

DYWIZJA ZMECHANIZOWANA W NATARCIU

Dywizja zmechanizowana może nacierać w pierwszym lub drugim rzucie korpusu armijnego. Działając w pierwszym rzucie może się znaleźć na kierunku głównego uderzenia lub na kierunku pomocniczym /drugorzędnym/.

Nacierając na głównym kierunku uderzenia korpusu w warunkach użycia broni jądrowej może otrzymać pas szerokości 25-30 km.

Ugrupowanie bojowe dywizji w natarciu z marszu składa się zwykle z jednego rzutu z odwodem, odwodu inżynierskiego i artylerii. Niekiedy może być organizowany odwód przeciwpancerny. W tych warunkach brygada pancerna działa zwykle na kierunku głównego uderzenia dywizji. Do odwodu ogólnego wydziela się część pododdziałów działających na kierunku pomocniczym i może stanowić jeden-dwa bataliony piechoty. Jest on głównie przeznaczony do rozwinięcia powodzenia na decydującym kierunku. Zdaniem zachodnioniemieckich specjalistów wojskowych odwodowi z marszu nie stawia się zadania z góry, gdyż główny kierunek zarysowuje się dopiero w toku walki.

Ugrupowanie dywizji nacierającej z podstaw wyjściowych składa się zwykle z dwóch rzutów, odwodów i artylerii. Pierwszy rzut zazwyczaj stanowią dwie brygady zmechanizowane i wykonują uderzenie mające na celu przełamanie obrony przeciwnika, stwarzając sprzyjające warunki do rozwinięcia w głąb i zabezpieczenia wprowadzenia drugiego rzutu.

Drugi rzut stanowi brygada pancerna. Jej zadaniem jest rozwinięcie natarcia na kierunku uzyskanego powodzenia przez jedną z brygad pierwszego rzutu.

W warunkach natarcia dywizji z podstaw wyjściowych ugrupowanie bojowe sięga 30-50 km. Takie ugrupowanie zapewnia znaczne rozśrodkowanie wojsk zarówno w głąb jak i wszerz. Wewnątrz każdego rzutu między brygadami i batalionami pozostawia się znaczne odstępy, aby uniknąć jednoczesnego rażenia dwóch batalionów jednym średnim wybuchem jądrowym.

Zadania bojowe oddziałów dywizji zmechanizowanej zależą od postawionego zadania przez przełożonego, charakteru obrony przeciwnika, własnych sił oraz ich możliwości bojowych

i właściwości terenu. Głębokość i treść zadań zależą przede wszystkim od skali użycia broni jądrowej. Dywizja najczęściej otrzymuje zadania dwustopniowe.

Zadanie bliższe sprowadza się do zniszczenia przeciwnika i opanowania obszaru na głębokości 12-14 km. Zadanie następne może polegać na dołamaniu obrony na całą głębokość taktyczną do 25-30 km lub na uderzeniu w kierunku jednego ze skrzydeł w celu okrążenia i zniszczenia określonego zgrupowania przeciwnika.

Podstawę wyjściową w warunkach użycia broni jądrowej zaleca się wybierać tak, aby siły główne pierwszego rzutu natarcia przybliżyć jak najbardziej do przedniego skraju obrony przeciwnika i w ten sposób uniknąć obezwładnienia wojsk w bezpośredniej styczności. W wypadku gdy planuje się wykonanie uderzeń na przedni skraj obrony nieprzyjaciela, zaleca się wybierać podstawę wyjściową w odległości zapewniającej bezpieczeństwo wojsk własnych.

Prowadzenie działań zaczepnych. Podstawową siłą uderzeniową dywizji zmechanizowanej w natarciu są czołgi. Jeżeli natarcie rozpoczyna się z marszu, brygada pancerna i bataliony czołgów brygad zmechanizowanych wysuwają się do pierwszego rzutu. Oddziały dywizji wprowadza się kolejno do walki w miarę ich podchodzenia. Przy takiej formie natarcia nie wyznacza się z góry kierunku głównego uderzenia, a ustala się go w toku walki. Z chwilą zarysowania się sukcesu na jednym z kierunków natychmiast wzmacnia się go niezbędnymi środkami wsparcia. W razie natarcia na obronę przygotowaną, oddziały zajmują podstawę wyjściową. Czas rozwijania dowódcy wszystkich szczebli wykorzystują na ocenę sytuacji i stawianie zadań oraz organizację współdziałania. Atak poprzedza ogniowe przygotowanie natarcia w formie krótkiej /25-40 min/ nawały ogniowej połączonej z uderzeniem jądrowym i lotnictwa. Oddziały dywizji mogą jednocześnie prowadzić natarcie w całym pasie lub tylko na jego poszczególnych kierunkach. Jest to zależne od ilości posiadanych uderzeń w natarciu oraz od rodzaju wybuchów.

Dywizja otrzymuje 7-10 i więcej uderzeń jądrowych, które może wykonać własnymi środkami i korpuśnymi pododdzia-

łami rakiet lub lotnictwem taktycznym. Dla uzyskania zaskoczenia, zaleca się stosowanie uderzeń jądrowych w pierwszej kolejności, a ogniowe przygotowanie artyleryjskie jako uzupełnienie ognia tam, gdzie wykonanie uderzeń jądrowych było niemożliwe ze względu na bezpieczeństwo wojsk własnych. Jeśli uderzenia jądrowe zostały wykonane na przedni skraj obrony zaleca się rezygnować z nawały ognia konwencjonalnego.

Natychmiast po ogniowym przygotowaniu natarcia oddziały przechodzą pierwszymi rzutami do ataku, niszczą obezwładnioną siłę żywą i środki ogniowe, wdzierają się w głąb obrony dążąc do szybkiego rozszerzenia odcinka przełamania, obejścia, a następnie okrążenia i zniszczenia.

Zależnie od sytuacji dowódca dywizji może wzmocnić wsparcie ogniowe poszczególnych brygad, skupiając większość ognia artylerii na najważniejszych kierunkach.

Drugi rzut dywizji posuwa się w gotowości wejścia do walki po wykonaniu przez oddziały pierwszorzutowe zadania bliższego dywizji. Brygada drugiego rzutu dywizji może być wykorzystana również do odparcia kontrataku przeważających sił przeciwnika, gdy pierwsze rzuty dywizji nie powstrzymały kontratakujących sił. Kontratak przeciwnika może być odparty z miejsca /obronnie/ lub zaczepnie.

W toku prowadzenia natarcia przy zdobywaniu przyczółków i ważnych obiektów dużą rolę przykłada się do desantów powietrznych. Podkreśla się, że przy umiejętnym wykorzystaniu efektów uderzeń jądrowych, desant może zapewnić znaczny sukces. Dywizja wykorzystując własny transport śmigłocłowy może wykonać desant taktyczny w sile do kompanii piechoty bez sprzętu ciężkiego.

Forsowanie rzek i innych przeszkód wodnych w głębi obrony zaleca się dokonywać w powiązaniu z uderzeniami na innych kierunkach i w nocy, szeroko stosując właściwości sprzętu pływającego i amfibijnego. Forsowanie należy poprzedzić aktywnym rozpoznaniem.

DYWIZJA ZMECHANIZOWANA W OBRONIE

W świetle poglądów zachodnioniemieckich specjalistów wojskowych, dywizja zmechanizowana może pomyślnie prowadzić obronę pozycyjną i ruchową.

Obrona pozycyjna jest organizowana zawczasu i ma na celu utrzymanie zajmowanej rubieży przez zadanie maksymalnych strat nacierającemu przeciwnikowi.

Obrona pozycyjna dywizji zmechanizowanej obejmuje pas przesłaniania i główny pas obrony /rejony obrony poszczególnych brygad/.

Pas przesłaniania organizuje się w przypadku braku styczności z przeciwnikiem. Ma on służyć do wykrycia we właściwym czasie podchodzącego przeciwnika i jego składu bojowego.

Ma on mylić ponadto o rzeczywistym przebiegu przedniego skrajju i uniemożliwiając niespodziewane podejście zmuszać nacierającego do ciągłego rozwijania sił na poszczególnych rubieżach przesłaniania /czaty bojowe i czaty główne/.

Dywizja drugiego rzutu korpusu może brać udział w walce z podchodzącym przeciwnikiem w strefie opóźniania, prowadząc walkę na poszczególnych pozycjach i rubieżach opóźniania jeszcze przed pasem przesłaniania na głębokości 25-100 km.

Dywizja wysyła w pas przesłaniania od jednego do trzech oddziałów opóźniania, które zazwyczaj najczęściej składają się z pododdziałów czołgów wzmocnionych saperami, artylerią i wojskami chemicznymi. Pododdziały te prowadzą działania opóźniające na szerokim froncie.

Rejon obrony dywizji obejmuje pozycje obrony brygad pierwszego rzutu, głębokości do 12 km /zwane niekiedy pozycje wysunięte/ stanowiska ogniowe artylerii i startowe stanowiska dywizjonu rakiet oraz rejony drugiego rzutu i odwodów.

Stanowiska ogniowe artylerii urządzi się na najważniejszym kierunku w odległości 4-6-8 km, natomiast dywizjon rakietowy HJ rozmieszcza się w odległości 8-12 km od przedniego skrajju. W obronie rejonu rozbudowuje się dla artylerii i rakiet zapasowe stanowiska - zwłaszcza na kierunku przewidywanego kontratakku - ponadto przewiduje się wysunięte stanowiska do wsparcia

wojsk w pasie przesłaniania oraz tymczasowe stanowiska do wykonania ognia pociskami jądrowymi.

Odwody rozmieszcza się między pierwszym a drugim rzutem i w głębi obrony w pełnej gotowości do wykonania kontrataków. Ogólna głębokość rejonu obrony dywizji sięga od 25-50 km. W głębi rejonu zaleca się stosować pośrednie i ryglowe rubieże operu do ewentualnego wykorzystania w toku prowadzenia obrony. W przeciętnych warunkach dywizja zmechanizowana zajmuje rejon obrony o szerokości 25-30 km. Przy jednorzutowym ugrupowaniu dywizji i w warunkach szczególnych pas szerokości obrony może być znacznie szerszy.

Drugi rzut dywizji z zasady stanowi brygada pancerna rozmieszczona w rejonie 100 km^2 do 25 km od przedniego skraju, na najważniejszym kierunku w gotowości do działań ofensywnych przeciwko przeciwnikowi, który wdarł się w głąb obrony. Niekiedy część sił drugiego rzutu może być użyta do wzmocnienia brygady działającej na głównym wysiłku obrony dywizji, względnie do zastąpienia pododdziałów brygad, na które zostały wykonane uderzenia jądrowe.

Dla dowodzenia i kierowania walką w dywizji rozwija się wysunięte stanowisko dowodzenia na głębokość 6-8 km, główne na głębokości 14-16 km i tylowe w rejonie 30-40 km od przedniego skraju.

Batalion lotniczy rozmieszczony jest w dwóch rejonach, w rejonie sztabu dywizji i na głębokości około 40-50 km, gdzie znajduje się główna baza wraz ze sprzętem ciężkim /transportowym/. W zależności od warunków pododdziały i oddziały dywizji urządzają zapasowe i pozorne rejonu ześrodkowania i obrony. Podobnie jak w natarciu zabezpieczenie bojowe w obronie obejmuje szereg przedsięwzięć. Najważniejszym z nich są: rozpoznanie, obrona przeciwpancerna, przeciwlotnicza i przeciwochemiczna oraz zabezpieczenie skrzydeł i styków.

Zachodniemieckie dowództwo szczególną uwagę przypisuje obronie przeciwpancernej, twierdząc, że obrona współczesna to przede wszystkim walka z czołgami. Potwierdzeniem tego jest fakt posiadania w dywizji ponad trzy tysiące środków przeciwpancernych różnego typu.

Prowadzenie obrony. Walka obronna dywizji zmechanizowanej obejmuje walkę w pasie przesłaniania i walkę o rejon obrony. W warunkach istnienia pasa przesłaniania walkę prowadzi się na dalekim przedpolu obrony. Przede wszystkim przeznaczają się w tym celu uderzenia lotnictwa i broni jądrowej oraz prowadzi się ogień artylerii lufowej z wysuniętych stanowisk ogniowych. Walka z przeciwnikiem w pasie przesłaniania pozwala dowódcy dywizji na sprecyzowanie sposobu prowadzenia obrony rejonu.

Ostatnią rubieżą lub pozycją opóźniania w pasie przesłaniania jest pozycja ubezpieczeń bojowych. Pododdziały walczące na tej pozycji wycofują się w taki sposób, aby nie przeszkadzały w prowadzeniu ognia z przedniego skraju obrony i ognia zaporowych artylerii.

Walka o rejon obrony rozpoczyna się od uderzeń ogniowych na przeciwnika, a następnie przy użyciu wszystkich środków ogniowych udaremnia się nacierającemu przygotowanie do ataku.

Gdy uda się na czas rozpoznać rozmieszczenie głównych sił, środki ogniowe i masowego rażenia, dowódca dywizji za zgodą przełożonego może wykonać kontrprzygotowanie z użyciem broni jądrowej.

Z chwilą przejścia nacierającego do ataku, broniące się pododdziały nie dopuszczają do włamania się w głąb swoich rejonów oporu, niszcząc nieprzyjaciela w lukach własnego ugrupowania. Lotnictwo koncentruje swe naloty na artylerii, czołgach i innych rzutach nacierającego. Dowódca dywizji szczególną uwagę zwraca na przywrócenie zdolności bojowej oddziałów obezwładnionych bronią masowego rażenia. Przede wszystkim ważne jest to w odniesieniu do pododdziałów pierwszorzutowych, a w drugiej kolejności w stosunku do odwodów lub drugich rzutów.

W razie włamania się przeciwnika w głąb obrony przez ugrupowanie batalionów pierwszego rzutu dowódca dywizji podejmuje decyzję, aby nie dopuścić do dalszego natarcia w stronę skrzydeł i w głąb. W tym celu wycofuje się niektóre pododdziały, którym grozi okrążenie dla organizacji oporu na nowych rubieżach, a drugim rzutem dywizji wykonuje się kontratak.

W walce o główny pas obrony dużą wagę przywiązuje się do wykonywania kontrataków już od najniższego szczebla. W tym

celu uważa się broń pancerną za najskuteczniejszą, która łączy w sobie odporność, ogień i ruch. Decyzję o wykonaniu kontrataku dowódca dywizji podejmuje wówczas, gdy uważa, że doprowadzi to do decydującego sukcesu.

Jeśli przeciwnikowi udało się włamać w obronę na kilku kierunkach, zaleca się aby kontrataku nie przeprowadzać na wszystkich kierunkach, lecz kolejno, niszcząc włamania.

W niektórych wypadkach kontratak odwodu dywizji może być przeprowadzony wspólnie z drugim rzutem korpusu. Kontratak zaleca się wspierać możliwie największą ilością pododdziałów artylerii, uderzeniami lotnictwa i bronią jądrową.

Obrona ruchowa zakłada kosztem utraty terenu prowadzenie działań obronnych przez aktywne działanie na kolejnych rubieżach, niszczenie sił przeciwnika i kanalizowanie jego ruchu w dogodny rejon, gdzie po odpowiednim obezwładnieniu bronią jądrową, wykonaniu kontrataku całkowicie następuje załamanie woli nacierającego, a w sprzyjających warunkach kontratak może przeistoczyć się w natarcie, o ograniczonym celu. W związku z takimi założeniami ugrupowanie bojowe dywizji jest odmienne w porównaniu do obrony rejonu. Pierwszy rzut stanowią siły do trzeciej części wojsk, natomiast w drugim rzucie znajduje się przeważająca ilość jako rzut uderzeniowy. Pozostałe elementy ugrupowania bojowego dywizji są analogiczne i działają jak w obronie rejonu.

Dywizja zmechanizowana będąc w pierwszym rzucie korpusu może całością sił prowadzić działania w obronie ruchowej jako rzut opóźniania.

Wówczas szerokość frontu obrony dywizji na rubieży opóźniania może wynosić około 50 km.

Rubieży opóźniania organizuje się w odstępach 10-15 km urządzając je zawczasu w okresie przygotowania. Podstawę każdej rubieży stanowią punkty oporu organizowane na najważniejszych kierunkach zagrożenia. Przed każdą z nich buduje się zawczasu system zapór.

Walkę o utrzymanie rubieży opóźniania rozpoczyna artyleria dalekiego zasięgu i lotnictwo. Każda rubież powinna być w taki sposób broniona, aby zmylić i zmusić go do rozwinięcia sił głównych przeciwnika. Walki z przeważającymi siłami nacie-

rającego nie zaleca się nawiązywać. Wycofanie się na następną rubież winno nastąpić w nocy lub przy złej widoczności. Dla osłony wycofujących się wojsk wydziela się w charakterze ariergard pododdziały czołgów. Niekiedy dla umożliwienia odierwania się pododdziałów opóźniających wykonuje się krótkie zwroty zaczepne, po czym przygotowuje się następną kolejną rubież do obrony.

Rubieży opóźniania broni się według zasad obrony pozycyjnej utrzymując ją w pewnym tylko czasie określonym z góry. Organizując obronę rubieży opóźniania zaleca się taki podział sił i środków, aby mogły one zatrzymać liczebnie przeważającego przeciwnika. Po skanalizowaniu wojsk nacierającego w odpowiedni rejon następuje silne jego obezwładnienie bronią jądrową i całkowite zniszczenie natarciem większości sił dywizji.

Ten rodzaj obrony zaleca się stosować w warunkach użycia broni jądrowej.

CHARAKTERYSTYCZNE CECHY DZIAŁAŃ BOJOWYCH DYWIZJI PANCERNEJ

W myśl poglądów zachodnioniemieckich specjalistów wojskowych, dywizja pancerna należy do związków taktycznych najbardziej przystosowanych do prowadzenia działań na współczesnym polu walki.

Ruchliwa, dysponująca potężną siłą ognia i silną osłoną pancerną, może wykonywać szeroko zakrojony manewr, szybko ześrodkowywać się na decydujących kierunkach i nieoczekiwanie pojawić się na najważniejszych odcinkach frontu. Wymienione cechy pozwalają jej pokonywać skażone odcinki terenu nawet zaraz po wykonanych uderzeniach jądrowych. W związku z tym użycie dywizji pancерnej przewiduje się z reguły w działaniach ofensywnych i na głównym kierunku uderzenia korpusu i armii. W NATARCIU może być wykorzystana w pierwszym lub drugim rzucie korpusu. W pierwszym rzucie może pomyślnie przełamywać pospiesznie zorganizowaną obronę, a w warunkach stosowania broni jądrowej również obronę zawczasu przygotowaną.

Dywizja pancerna znajdująca się w drugim rzucie korpusu, jest przewidziana do gwałtownego rozwinięcia natarcia na głównym kierunku uderzenia oraz do odpierania przeciwuderzeń przeciwnika. Ponadto może być ona użyta do okrążenia i zniszczenia głównego zgrupowania npla, a także do luzowania dywizji pierwszorzutowych, które poniosły znaczne straty od uderzeń jądrowych przeciwnika.

Dywizja pancerna najbardziej nadaje się do prowadzenia natarcia z marszu wprost z rejonu ześrodkowania. Uważa się, że taki rodzaj natarcia będzie najczęstszy, gdyż pozwala nno na wykonanie nieoczekiwanego i zaskakującego uderzenia z wykorzystaniem całej potęgi i szybkości. W natarciu z marszu różni się trzy zasadnicze fazy działania dywizji pancерnej - marsz, zbliżanie i walkę.

Marsz zwykle wykonuje dywizja pancerna co najmniej po 2-3 marszrutach, powinien on odbywać się w zasadzie w warunkach nocnych, a tylko w wyjątkowych wypadkach w dzień. Ogólna głębokość w ugrupowaniu marszowym dywizji po dwóch marszrutach wynosi 100-110 km, a po jednej marszrucie 210-220 km.

Szybkość marszowa kolumn pancernych wynosi w dzień 25-32km/godz, w nocy 16-20 km/godz. Przemarsz dobowy dywizji pancерnej wynosi 200 km.

Zbliżanie jest to okres przechodzenia z szyku marszowego do bojowego. Panuje pogląd, że wcześniejsze przejście do szyku bojowego daje przesłanki do wykonania otrzymanego zadania.

W natarciu z marszu ugrupowanie bojowe dywizji może się składać z dwóch lub jednego rzutu z odwodem. Przy ugrupowaniu w dwa rzuty w pierwszym rzucie działają zazwyczaj dwie brygady pancерne. W tym wypadku szerokość pasa natarcia wynosi 20-25km. Przy ugrupowaniu jednorzutowym pas natarcia może być szerszy i dochodzić do 30 km.

Zadanie bojowe dywizji dzieli się na bliższe - dochodzące do 14-16 km i następne 25-30 km obejmując przełamanie całej taktycznej głębokości obrony przeciwnika.

W warunkach stosowania broni jądrowej zadania dywizji mogą być głębsze i polegają wówczas na przełamaniu całej głębokości obrony taktycznej oraz na rozwinięciu powodzenia i przełamaniu z marszu drugiego pasa obrony.

Natarcie dywizji z podstaw wyjściowych zwykle organizuje się na obronę zawczasu przygotowaną. Dywizja pancerna w tych warunkach zazwyczaj działa w drugim rzucie korpusu dla rozwinięcia powodzenia pierwszego rzutu.

Jeśli dywizja pancerna działa w pierwszym rzucie korpusu to jej ugrupowanie bojowe i zadania są analogiczne jak w warunkach natarcia z marszu.

POŚCIG. Zdaniem dowództwa zachodnioniemieckiego wojska pancerne dzięki dużej ruchliwości i sile ognia mogą bardzo skutecznie prowadzić pościg za wycofującym się przeciwnikiem w celu całkowitego jego zniszczenia. Pościg jest jednym z najważniejszych elementów działań zaczepnych. Prowadzi się go zarówno czołowo jak i równoległe do dróg odwrotu przeciwnika. Uważa się, że najlepsze rezultaty osiąga się przy pościgu kombinowanym. W tym wypadku brygady prowadzące pościg równoległy otrzymują zadanie szybkiego wyjścia na tyły przeciwnika, odcięcia mu dróg odwrotu i zniszczenia go, współdziałając z oddziałami prowadzącymi pościg czołowy.

W pościgu zaleca się stosowanie taktycznych desantów powietrznych w sile od kompanii do batalionu w celu opanowania mostów, węzłów dróg i innych ważnych obiektów na tyłach przeciwnika.

OBRONA. Dywizja pancerna w obronie z zasady działa w drugim rzucie korpusu do wykonania przeciwuderzeń /kontrataków/. W tym wypadku dywizję można użyć początkowo do osłoby aby zyskać czas na rozwinięcie się i obsadzenie obrony siłami pozostałymi korpusu, a następnie wycofuje się ją do drugiego rzutu /odwo-
du/.

W warunkach organizowania obrony bez styczności z nieprzyjacielem dywizja pancerna przeważnie działa w strefie osłony. Gdy korpus otrzymuje szeroki pas, dywizja pancerna wówczas może być użyta w pierwszym rzucie na kierunku zagrożenia pancernego.

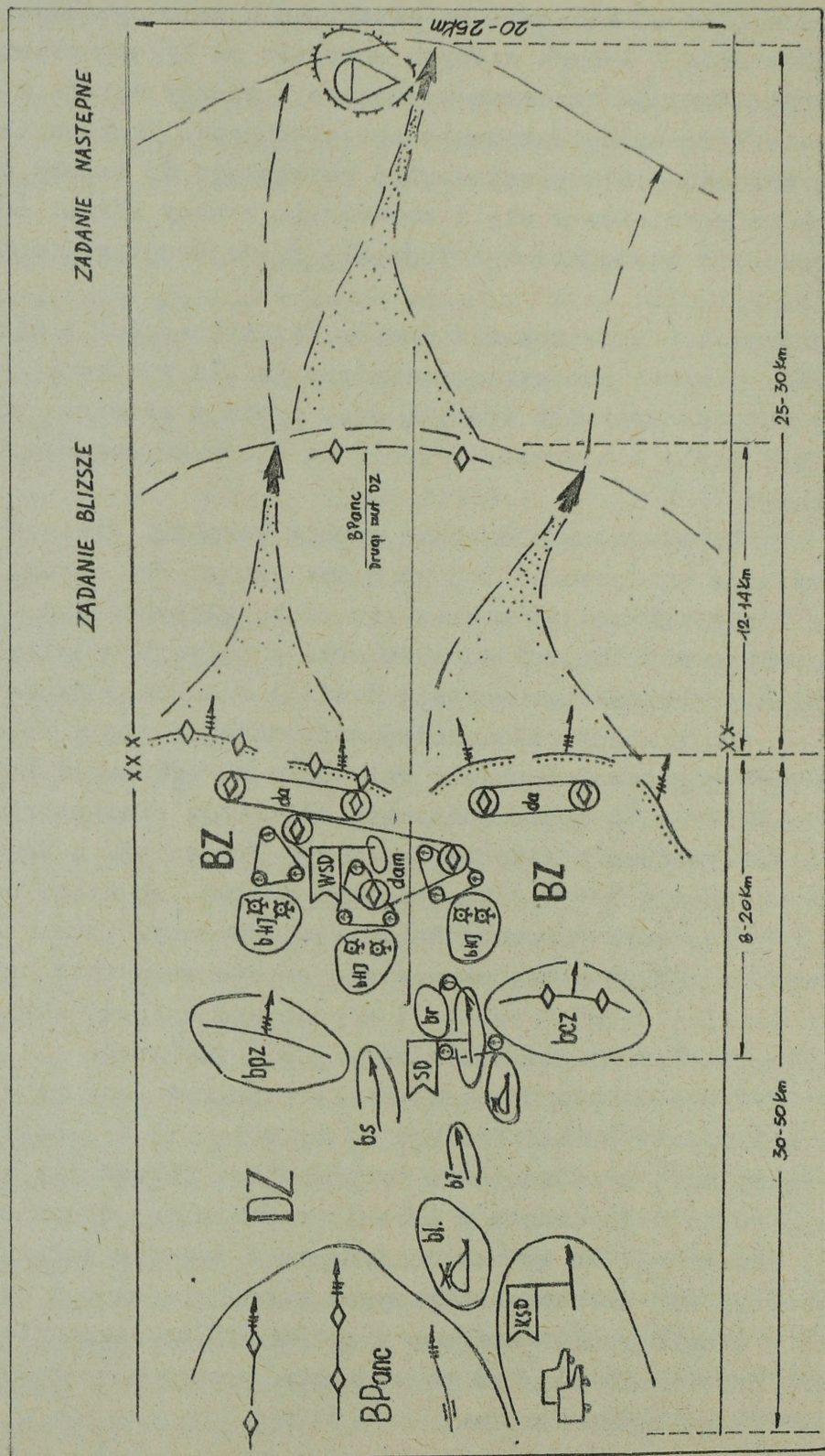
Działając w pierwszym rzucie korpusu, dywizja pancerna przyjmuje ugrupowanie bojowe w dwa rzuty. Pas obrony składa się z pozycji brygad pierwszego rzutu głębokości do 12 km, stanowisk artylerii i odwodów oraz z pozycji drugiego rzutu. Ogólna głębokość ugrupowania dywizji w obronie wynosi 20-50 km.

Drugi rzut najczęściej ześrodkowuje się w rejonie 100 km² w gotowości przede wszystkim do wykonania kontrataku, wykonania zadań obezwładnionych oddziałów pierwszorzutowych lub do obsadzenia odwodowej pozycji /trzeciej/ w warunkach, gdy wykonanie kontrataku jest niemożliwe lub niecelowe.

W czasie prowadzenia działań obronnych przez dywizję pancerną główną uwagę skupia się przede wszystkim na aktywności działań drugich rzutów i właściwego wykorzystania skutków ognia, zarówno konwencjonalnego jak i jądrowego.

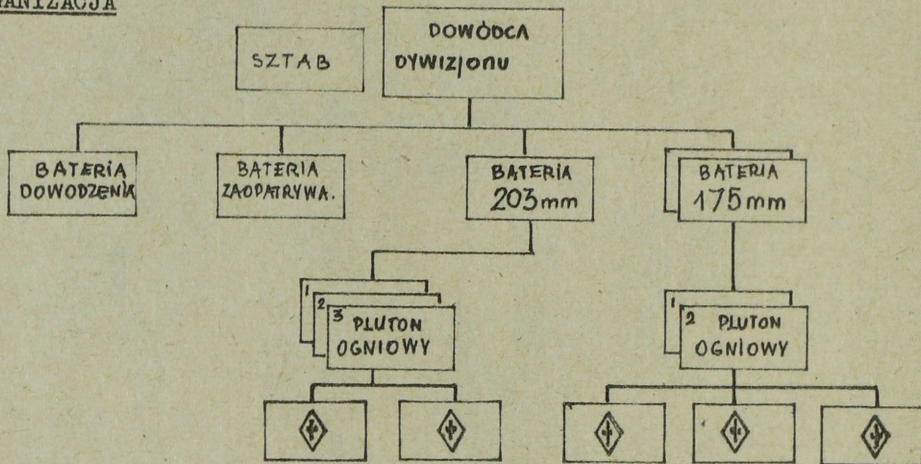
Gdy dywizja działa jako osłona korpusu może ona prowadzić obronę w pasie do 50 km. Dywizja ugrupowuje się w jednym rzucie, a brygady mogą przyjąć różne ugrupowanie. Wyraża się pogląd, że tego rodzaju działania w obronie najbardziej odpowiadają dywizji pancernej. Po wykonaniu zadania w strefie osłony dywizja wycofuje się do zawczasu przygotowanych rejonów i ześrodkowuje się w drugim rzucie korpusu w gotowości do wykonania kontrataków /przeciwuderzeń/ na przeciwnika, który przełamał opór pierwszego rzutu korpusu.

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO DZ W NATARCIU

ORGANIZACJA I SPOSOB UGRUPOWANIA DWIZJONU ARTYLERII MIESZANEJ

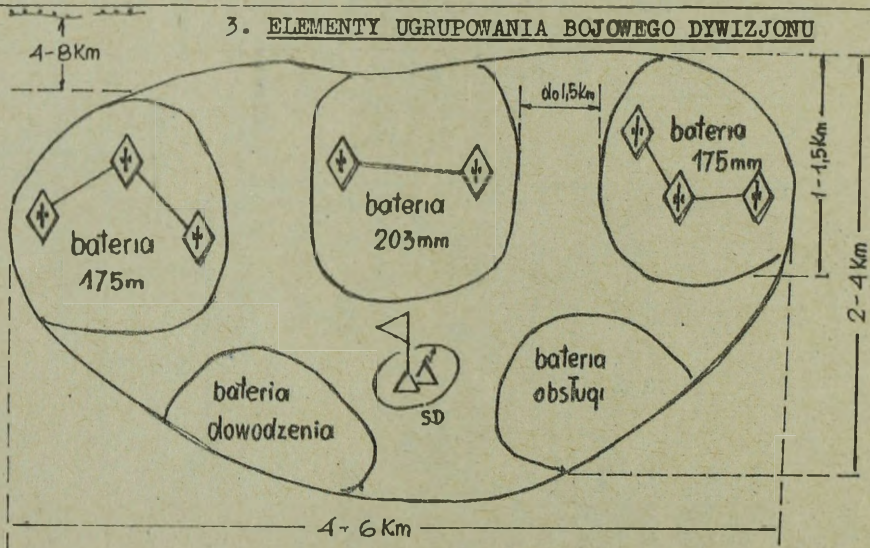
1. ORGANIZACJA

2. ZESTAWIENIE SIŁ I ŚRODKÓW

- stan osobowy	660	samochodów	203
- 203 mm hb M-110	6	przyczep	3
- 177 mm armat M-107	12	motocykli	33
- transporterów opancerzonych	15	radiostacji	83
		Zapasy amunicji:	
		-naboje 203	1800
		-naboje 175	900

3. ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO DWIZJONU

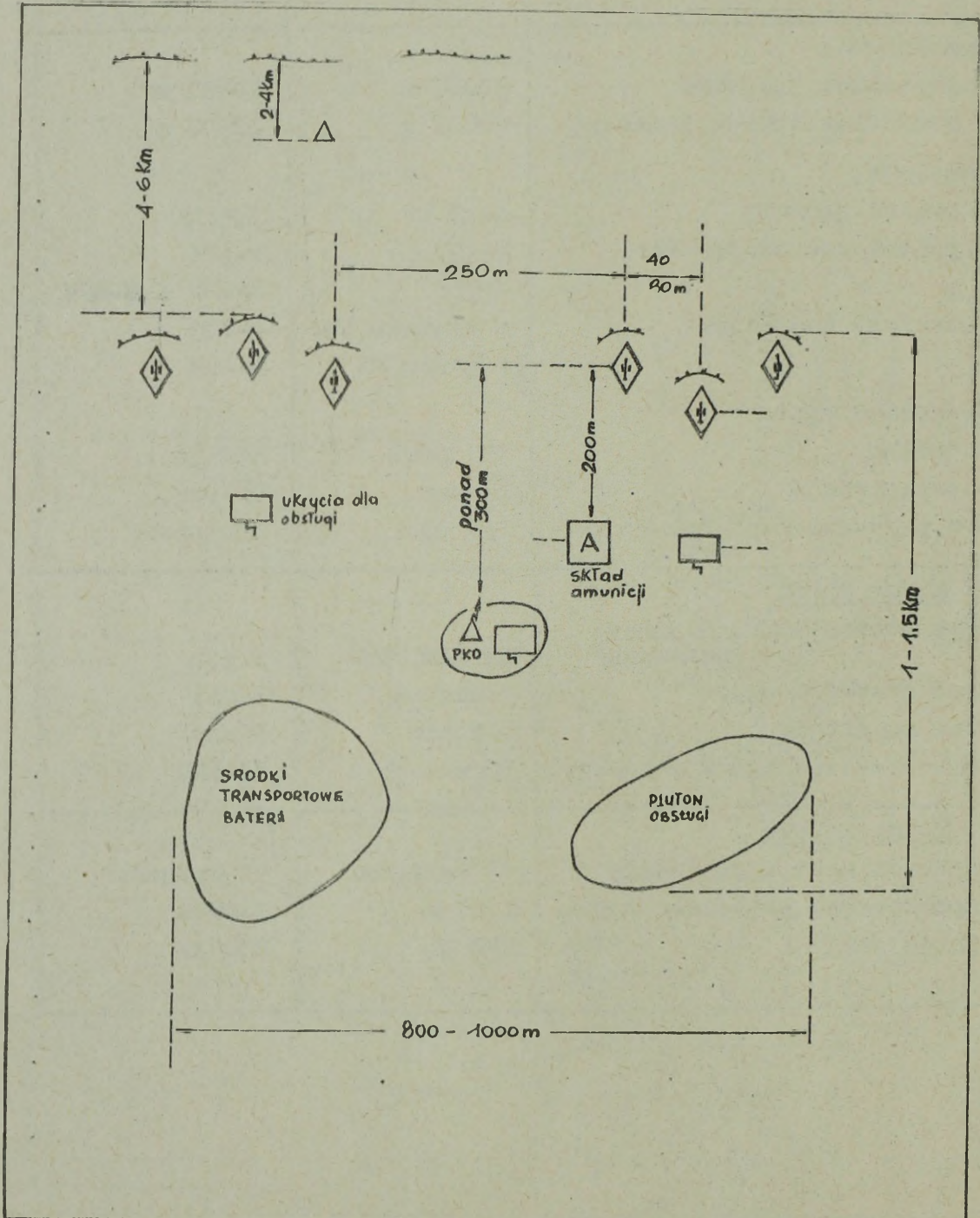

PODSTAWOWE DANE DYWIZJONU ARTYLERII MIESZANEJ

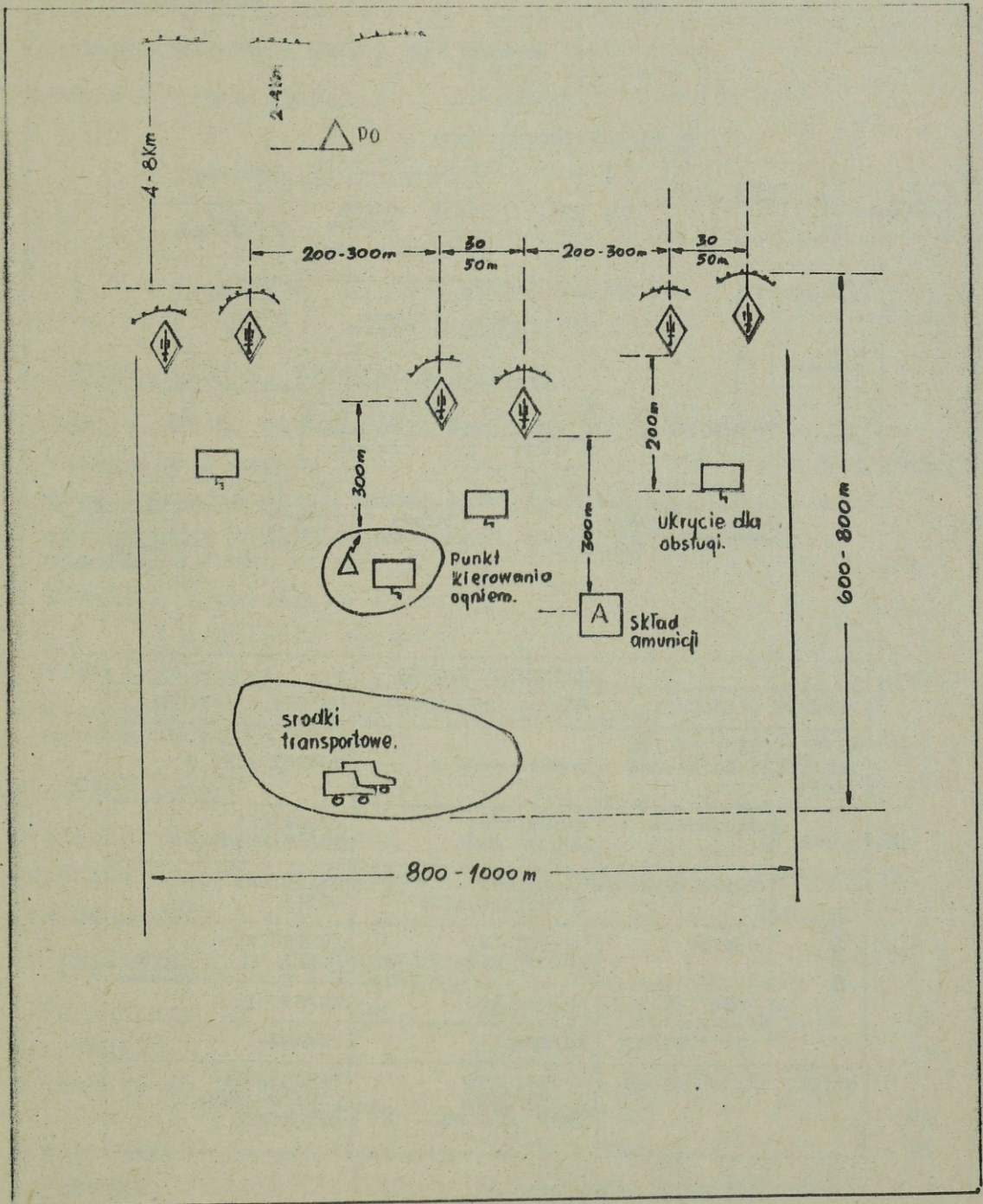
1. Dane taktyczno-techniczne

Wyszczególnienie	175 mm armata M-107	203 mm haubica M-110
Donośność		
- pociskiem jądrowym	32000 m	14300 m
- pociskiem konwencjonalnym	40000 m	16900 m
Amunicja		
- pocisk jądrowy	ok.2 kt	1,5 kt
- pocisk konwencjonalny	M-403 M-437	M-106 M-404 i M-424
- pociski chemiczne	z sarinem/GB/ z gazem VX	M-103 M-426
Jednostka ognia		
- ogółem	150 poc.	150 poc.
- przy dziale	20 poc.	20 poc.
- w pododdziałach tyłowych	130 poc.	130 poc.
<u>2. Normy czasu</u>		
Czas rozwinięcia /SO przygotowane/	15 min	2 min
Czas otwarcia ognia	1 min	1 min
Czas zwinięcia	1-2 min	2 min
Czas otwarcia ognia z marszu	50 min	35 min
<u>3. Normy marszu</u>		
Prędkość marszu po drodze	55 km/godz.	55 km/godz.
Dopuszczalna głębokość brodu	1,07 m	1,07 m
Zasięg jazdy	730 km	730 km

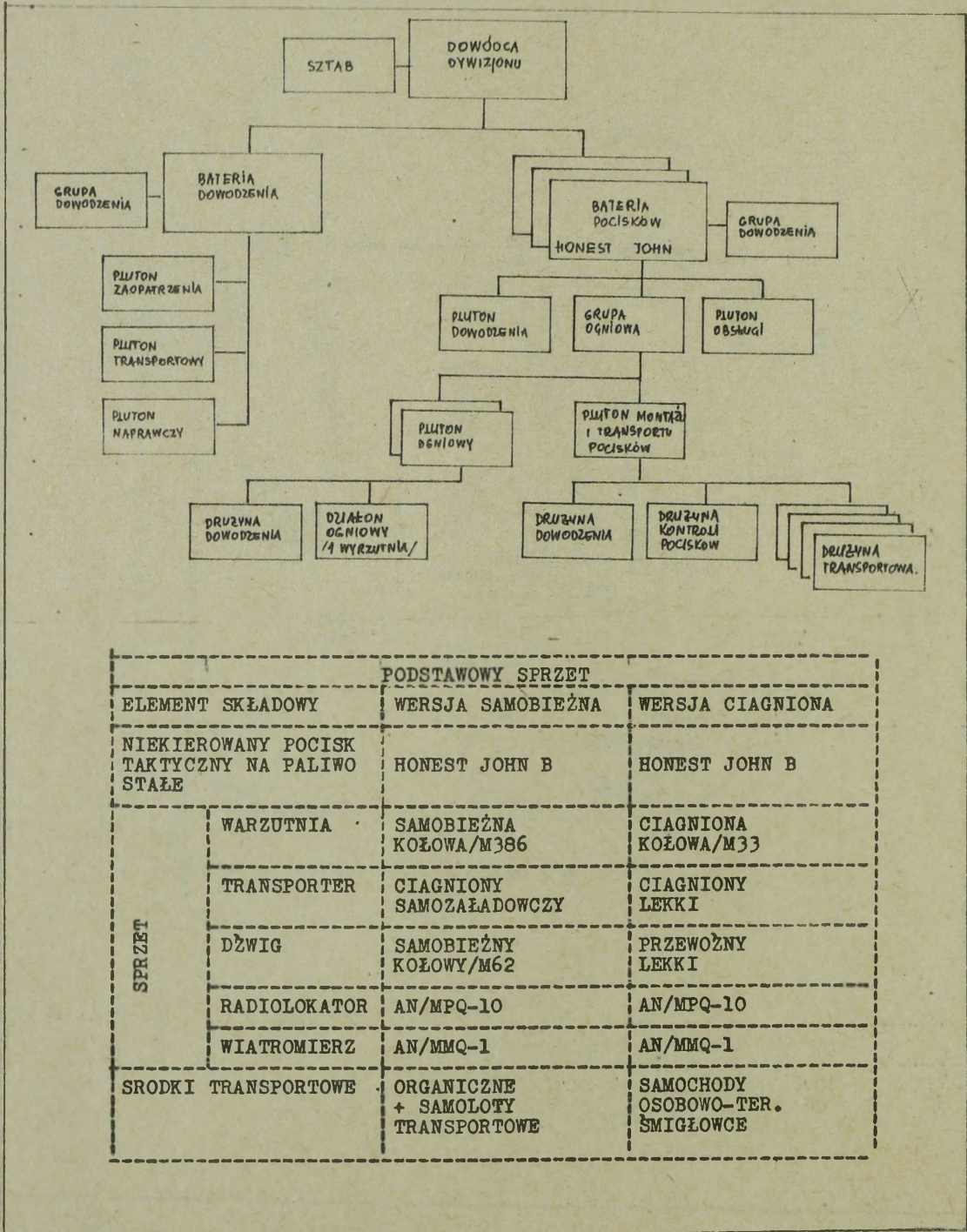
ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO BATERII 175 mm ARMAT

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWE BATERII 203 mm HAUBIC

ORGANIZACJA, WYPOSAŻENIE I MOŻLIWOŚCI DYWIZJONU HONEST JOHN

PODSTAWOWE DANE DYWIZJONU HONEST JOHN

1. DANE TAKTYCZNO-TECHNICZNE

Zasięg maksymalny	40 km
minimalny	3 km
Uchylenie kołowe - mniej niż 200 m	
Głowice = konwencjonalne - odłamkowa	
	- odłamkowo-burząca
= jądrowe	- M 27 2 kt
	- M 47 10 kt
	- M 48 30 kt
= chemiczne	- z gazem GB/Sarin
	- z gazem VX

2. NORMY CZASU NA WYKONANIE ZADANIA

- Czas otwarcia ognia dywizjonu przy zajęciu rejonu stanowisk z marszu	- 2,5-3 godz.
- czas otwarcia ognia przez baterię dyżurną	- 5 min
- ogólny czas przebywania sekcji na SS celem oddania strzału na cel planowy	- 10-30 min
W tym: - rozwinięcie wyrzutni	- do 5 min
- zwinięcie wyrzutni	- 2-5 min
- czas powtórzenia ognia przez sekcję	- 1-1,5 godz.
- czas otwarcia ognia na nowych SS po przemarszu około 20 km	- 4-5 godz.

3. NORMY MARSZU

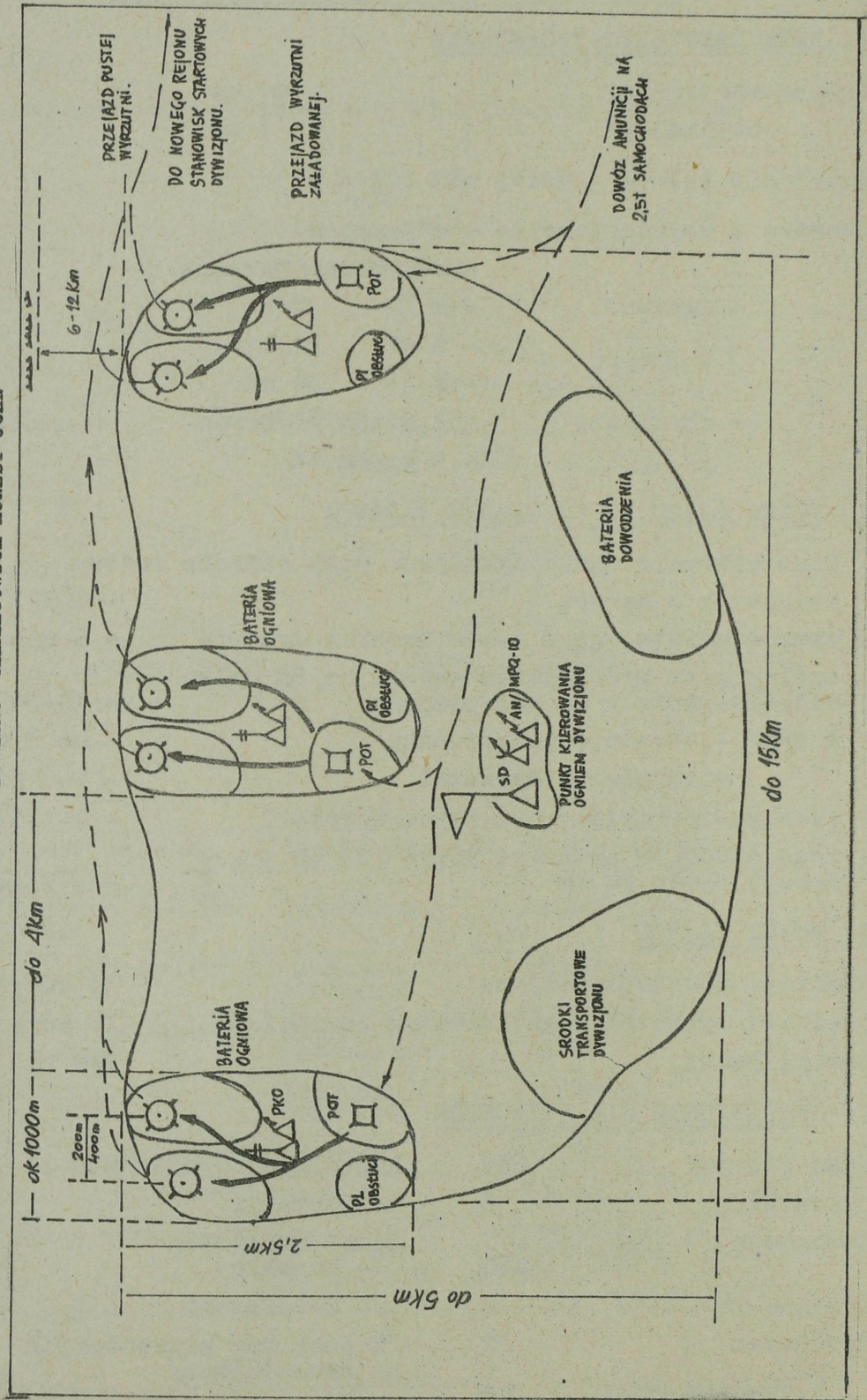
Prędkość marszu dywizjonu	30 km/godz.
Prędkość wyrzutni z załadowanym pociskiem	10 km/godz.
Zasięg jazdy	340 km

4. ZESTAWIENIE SIŁ I ŚRODKÓW

Stan osobowy	650	Radiolokatorów AN/MPQ-10	1
Wyrzutni	6	Radiostacji	33
Samochody /0,75;2,5; 5 t/	160	Zapas amunicji	
		- normalny	24
		- zwiększony	30
Dźwigów M62	4	/6 pocisków przewożonych na wyrzutniach/	
Spycharek	2		
RAZEM POJAZDÓW	170		

Rys. nr 43

UGRUPOWANIE BOJOWE DYWIZJONU POCISKÓW RAKIETOWYCH HOHEST JOHN

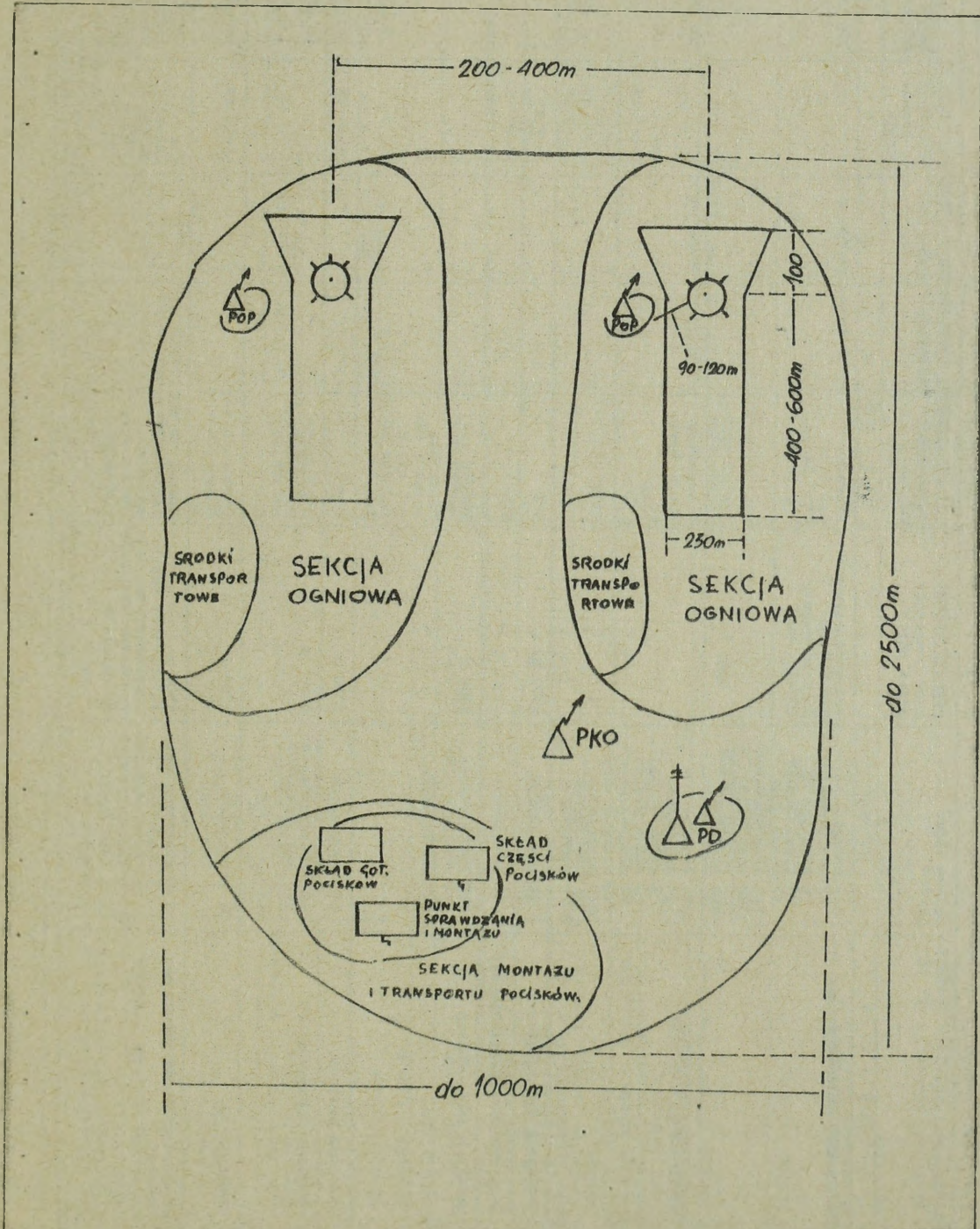

DANE DO ZWALCZANIA UGRUPOWANIA BOJOWEGO DYWIZJONU POCISKÓW
HONEST JOHN BRONIA KONWENCJONALNA

Nr celu	Rodzaj celu	Cechy demaskujące	Czas istnienia celu	Osiągalny stopień obezwładnienia
1	2	3	4	5
	SD dywizjonu	Skupienie w ukryciu w pobliżu drogi samochodów sztabowych, stacji radiowej i centrali łączności. CZYNNOŚCI: Ograniczony ruch ludzi, ożywiona wymiana radiowa.	Kilka godzin	Obezwładnienie głównego elementu dowodzenia. Dalsze kierowanie ogniem dywizjonu niemożliwe. Łączność w ramach dywizjonu i z nadrzędnymi sztabami poważnie ograniczona lub niemożliwa.
2	POT baterii ogniowej	Skupienie na otwartej przestrzeni 5 t samochodu ciężarowego przewożącego pojemniki z częściami pocisku, transporterów pocisku, dźwigu kołowego M62 do dwóch samochodów ciężarowych do przewozu ludzi i samochodów osobowo-terenowych. Razem około 10 pojazdów. W wypadku wspólnego POT zwiększona ilość pojazdów. Dobre drogi przyjazdu i odjazdu. Możliwe lądowisko dla śmigłowców i obecność śmigłowców przewożących zmontowane pociski. CZYNNOŚCI: Montaż pocisku /scalanie głowicy z kadłubem i zakładanie stateczników/ na transporterach, zakładanie ocieplacza i sprawdzanie pocisku /zapłonika silnika, głowicy i zapalnika/.	Do kilku godzin	POT niezdolny do dalszego użycia. Zniszczony znaczny zapas amunicji. Przygotowanie dalszych pocisków do strzelania niemożliwe. W wypadku, gdy każda bateria rozwija oddzielny POT - zdolność bojowa dywizjonu ograniczona, gdy baterie rozwijają wspólny POT - dywizjon niezdolny do dalszego użycia.

1	2	3	4	5
3	SW baterii ogniowej /sekcji lub plutonu/	Skupienie w ukryciu, lesie lub między zabudowaniami wyrzutni transportera pocisku i dźwigu kołowego M62. Dobre drogi odjazdu i przyjazdu. CZYNNOSCI: Ładowanie pocisku na wyrzutnie, a następnie zamaskowanie pojazdów i sprawdzanie pocisku. Bezpośrednio przed odjazdem na SS zdjęcie siatki maskującej z pojazdów i ocieplacza z pocisku.	Godzina i dłużej /w zależności od wariantu ugrupowania/	Bateria ogniowa /sekcja lub pluton/niezdolna do dalszych działań. Zdolność bojowa dywizjonu zmniejszona o 1/2 /zachodnioniemieckiego o 1/3/ w wypadku gdy na SW przebywa tylko sekcja ogniowa /pluton/ o 1/4 /zachodnioniemieckiego, o 1/6/.
4	SS sekcji ogniowej /plutonu ogniowego/	Skupienie na otwartej przestrzeni wyrzutni załadowanej pociskiem i 2,5 t samochodu ciężarowego ciągnącego przyczepę z zespołem prądotwórczym oraz w pewnym oddaleniu, w ukryciu 0,75 t samochodu ciężarowego do przewozu obsługi i samochodu osobowo-terenowego. CZYNNOSCI: Odbezpieczenie głowicy, ustawienie wyrzutni na wspornikach, kontrola przedstartowa pocisku, wycelowanie wyrzutni, odpalenie i opuszczenie SS. Na 30 minut przed zajęciem SS wykonuje się pomiar kierunku i prędkości wiatru.	10-30 minut	Sekcja ogniowa niezdolna do dalszych działań bojowych. Zdolność bojowa dywizjonu zmniejszona o 1/4 /zachodnioniemieckiego o 1/6/.

UGRUPOWANIE BOJOWE BATERII HONEST JOHN

CECHY CHARAKTERYSTYCZNE ELEMENTÓW UGRUPOWANIA BOJOWEGO DZ / NRP / W OBRONIE

Lp	Pododdziały i oddziały dywizji	Ogólna ilość pojazdów	Długość kolumny Czas przebycia przez punkt	Nazwa elementu	Zasady ugrupowania w obronie				Uwagi
					Szerokość	Głębokość	Odległość do przed- skraj	Rejon ze- srodkowania	
1	2 Dywizja zmechanizowana /DZ/	243 czołgi 54 art. samob. 6 wyrzutni HJ 98 dział WIDDER 87 armat plot 717 transporterów 2380 samochodów 4585 pojazdów	4 Jedna marszruta 210-220 km Dwie marszeruty 100-110 km	5 Pierwszy lub drugi rzut KA	6 25-30 km	7 25-50 km	8 300 km ²	9 300 km ²	10
2	Dywizja pancerna /Dpano/	297 czołgów 54 art. samob. 6 wyrzutni HJ 70 dział WIDDER 87 armat plot 643 transportery 3249 samochodów 4206 pojazdów		W zasadzie drugi rzut KA	20-30 km	20-50 km	300 km ²		
3	Pododdziały dywizyjne - dowództwo, sztab kompania dowodzenia dywizji - batalion rozpoznawczy	55 samochodów 10 czołgów śred. 76 transporterów 20 samochodów 116 pojazdów	2500 m 5800 m	WSD SD KSD		6-8 km 14-16 km 30-40 km			
	- batalion saperów	181 samochodów	9000 m			14-16 km	do 10 km ²		
	- batalion łączności	19 transporterów 157 samochodów 176 pojazdów	8800 m	Tworzy pa- trole roz- poznawcze Sztab i od- wód sił w rejonie SD dywizji		14-16 km	do 10 km ²		
	- kompania ABC	35 samochodów	1750 m	Organizuje węzły łączn. na WSD, SD, KSD		14-16 km	do 10 km ²		
4	Dywizjon artylerii przeciw- lotniczej	1 stacja r/lok. 9 czołgów 1 czołg awar. rat. 3 transportery 116 samochodów 130 pojazdów	6500 m Najczęściej masze- rakiet i rule bateriami lub plutonami dla ośio- ny obiektów	Odwód/zabie- gi specjal- ne/ Oskona SD, WSD.		14-16 km	1-2 km ²		Pluton w położeniu bojowym jest całkowicie dywizyjny = 1,5 ha

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
5	<p>Pułk artylerii mieszanej - dowództwo, sztab, bat. dowodzenia</p> <p>- dywizjon wyrzutni "Honest John"</p> <p>- bateria dowodzenia</p> <p>1 bateria HJ</p> <p>2 bateria HJ</p> <p>3 bateria HJ</p>	<p>50 samochodów</p> <p>6 wyrzutni</p> <p>160 samochodów</p> <p>4 dźwigi kołowe</p> <p>2 spacharki</p> <p>1 stacja r/lok.</p> <p>172 pojazdy</p>	<p>2500 m</p> <p>8600 m</p>	<p>Organizacja SD i PO</p>	<p>Dywizjon 5 km bateria HJ 2,5 km</p>	<p>W rejonie SD dywizji 6-10 km</p>	<p>Celem pojedynczym jest wyrzutnia w baterii o powierzchni = 1,7 ha</p>		
	<p>- dywizjon artylerii mieszanej</p> <p>bateria dowodzenia</p> <p>bateria zapatrywania</p> <p>bateria 203 mm hb</p> <p>bateria 175 mm a</p> <p>bateria 175 mm a</p> <p>Ogółem w pułk</p>	<p>18 dział samob.</p> <p>15 transporterów</p> <p>142 samochody</p> <p>175 pojazdów</p>	<p>8750 m</p>	<p>Bateria na SO, PO, SD rejon tyłów dywizjonu</p>	<p>Bat. 203 800 m</p> <p>Bat. 175 800 m</p>	<p>Na SO trzy plutony po 2 hb=8 ha /800x100/</p> <p>Na SO trzy plutony po 2 arm.=6 ha /600x100/</p>			
6	<p>Pododdziały tyłowe</p> <p>- batalion med. san.</p>	<p>ok. 400 pojazdów</p> <p>9 transporterów</p> <p>168 samochodów</p>	<p>20.000 m</p> <p>8850 m</p>	<p>Punkt med. sanit.</p>					
	<p>- kompania remontów średnich</p> <p>- kompania zapatrywania</p>	<p>41 samochodów</p> <p>48 samochodów</p>	<p>200050 m</p> <p>2400 m</p>						
7	<p>Brygada zmechanizowana /BZ/ - dowództwo, sztab, kompania dowodz.</p> <p>Batalion piechoty zmechanizowanej /na transporterach ES-30/ Sztab, dowództwo</p> <p>kompania dowodz. i zaop.</p> <p>K. zmechanizowana: /trzy kpz, w każdej po 3 pl. a 4 dr + dr dowodz.</p> <p>- pluton piechoty</p>	<p>4 transportery</p> <p>48 samochodów</p> <p>12 transporterów</p> <p>52 samochody</p> <p>64 pojazdy</p> <p>20 samochodów</p> <p>16 transporterów</p> <p>36 pojazdów + 6 motocykli</p> <p>5 transporterów</p> <p>1 motocykl</p> <p>10 dział WIDDER</p> <p>16 transporterów</p> <p>9 samochodów</p> <p>35 pojazdów</p>	<p>2600 m</p> <p>3200 m</p> <p>1800 m</p> <p>250 m</p> <p>1750 m</p>	<p>WSD SD KSD SD KSD</p> <p>Kompanijny rejon obrony</p> <p>Plutonowy punkt oporu</p> <p>Wzmocnienie kpz lub rozwiniecie rejonie obrony bpr</p> <p>Ugrupowanie drużynami lub całościami pl. moździerzy</p>	<p>2-3 km</p> <p>6-8 km</p> <p>15-20 km</p> <p>2-3 km</p> <p>do 1500 m</p> <p>do 1000 m</p> <p>do 400 m</p> <p>do 150 m</p> <p>800-1000 m</p>	<p>3 ha</p> <p>6 ha</p> <p>1-1,5 km²</p> <p>4-6 ha</p>			

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Razem w batalionie:		76 transporterów 73 samochody 10 dział WIDDER 3 czołgi awar.rat. 162 pojazdy + 24 motocykle	Jedna marszruta: 13-15 km dwie marszruty: 7-8 km	Pierwszy lub drugi rzut/odwód/ brygady	2-3 km	2-3 km		25 km ²	
Batalion piechoty zmechanizowanej / na transporterach M-113/		59 transporterów 90 samochodów 10 dział WIDDER 3 czołgi awar.rat. 162 pojazdy + 35 motocykli	Jedna marszruta: 13-15 km dwie marszruty: 7-8 km	Pierwszy lub drugi rzut/odwód/ brygady	2-3 km	2-3 km		25 km ²	
K. zmechanizowana: / trzy kuz. w każdej po 3 pl a 3 dr + dr dowodz./		17 samochodów 12 transporterów 30 pojazdów + 6 motocykli	15000 m						
- pluton piechoty		4 transportery 1 motocykl	200 m						
Batalion piechoty zmotoryzowanej / na samochodach UNIMAG/ / Organizacja jak w bpz, z tym, że w k.wspieraia jeden pluton dział WIDDER/.		128 samochodów 21 transporterów 5 WIDDER 154 pojazdy + 30 motocykli	7700 m						
- K. zmotoryzowana: / trzy kpmot. w każdej po 3 pl a 30 dr + dr dowodzenia		19 samochodów 6 motocykli	950 m						
- pluton piechoty		5 samochodów	250 m						
Batalion czołgów - dowództwo, sztab k dowodz. i zaopatr.		3 czołgi średnie 3 czołgi awar.rat. 11 transporterów 58 samochodów	2750 m						
kompania czołgów / trzy w każdej: dr dowodz. + 3 pl czołgów/		17 czołgów 4 samochody	1050 m	Może być jako wzmoc- nienie bpz				1 km ²	
Razem w batalionie:		54 czołgi średnie 11 transporterów 71 samochodów 3 czołgi awar.rat. 139 pojazdów + 21 motocykli	7-8 km	W zasadzie drugi rzut brygady	2-3 km	2-3 km		25 km ²	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Dywizjon artylerii Sztab, bat. dowodzenia i szopatr. dwie baterie 155 mm hb /po 6hb/ Kompania przesiewniczna - pl wyrzutni SS - 11-5 wyrzutni - dwa plut. 90 mm dział WIDDER 13 Bateria artylerii plot /12 armat 40 mm plot/ Kompania saperów Batalion szopatrzenia Brigada mechaniczna /ogólnie/ - dowództwo, sztab - k dowodzenia - bps /dow/ - bpsmot - bos - dywizjon artylerii smob. - k saperów - b szopatrzenia - k ABC - kypanc	12 dział smob. 6 transporterów 66 samochodów 84 pojazdy + 9 motocykli 13 WIDDER 7 transporterów 12 samochodów 35 pojazdów + 6 motocykli 12 dział smob. 4 transportery 16 samochodów 32 pojazdy + 5 motocykli 11 transporterów 28 samochodów 39 pojazdów + 9 motocykli 2 buldożery 7 transporterów 171 samochodów 180 pojazdów + 20 motocykli 59 czołgów 12 kambic smob. 38 WIDDER 12 armat plot 223 transportery 1724 samochody 1068 pojazdów	4200 m 1750 m 1600 m 1950 m 9000 m Jedna marszruta: 45-55 km dwie marszruty: 25-30 km	SD, PO plt. szopatrzyw. SO bateriami 500 m Odwód ppanc BZ Odczna SO i artylerii BZ ugrupowanie plutonami Odwód /wzmocnienie batalionów/ Rejon tyłów BZ Pierwszy lub do 12 km drugi rzut	Do 1000 m do 100 m do 1 km ² do 1 km ² 25 km ² 100 km ²	W rejonie SO dyomu 4-5 km 6-8 km Jest obiekt W rejonie SD brygady 6-8 km 25 km ² 100 km ²	Dywizjon 1,5-2 km ² bateria na SO stanowiu cel 4 ha 1-1,5 km ² Pluton w po- łożeniu bo- jowym jest celem poje- dynczym = 1,5 ha do 1 km ² 25 km ² 100 km ²			

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
8	Brygada pancerna - dowództwo i sztab - k dowodzenia - bps /dwa/ - dywizjon artylerii samobieżnej - bateria plot - k saperów - b zapatrywania - k ABC - kpanc /3 pl wyrzutni pocisków SS-11 po 5 wyrzutni w plutonie/	113 czołgów 12 haubic samob. 12 armat plot 149 transporterów 593 samochody 879 pojazdów		W zasadzie drugi rzut dywizji	do 10 km	6-10 km		100 km ²	

Uwaga: Zasady przyjmowane w marszu:

1. Odległość między awangardą a siłami głównymi dywizji może wynosić 10-15 km.
2. Odległość między pojazdami wynosi od 25-100 m /w zależności od prędkości warunków marszu/
 między plutonami i kompaniami 200-500 m
 między kolumnami batalionów 3-5 km
 między brygadami 5-10 km i więcej.
3. Szybkość marszu wynosi dla pojazdów kołowych 10 km/godz. w dzień, 16-30 km/godz. w nocy dla pojazdów gąsienicowych 25-32 km/godz. w dzień i 16-20 km/godz. w nocy.

KORPUS ARMIJNY

Korpus armijny jest wyższym związkiem taktycznym o niestałym składzie ilościowym dywizji. Podstawową siłę bojową korpusu stanowią dywizje zmechanizowane i pancerne. Korpus armijny może posiadać: dwie-trzy dywizje zmechanizowane /zmotoryzowane/ i dywizję pancerną oraz inne związki taktyczne jak piechoty górskiej lub powietrzno-desantową. Aktualnie w NRF występują trzy korpusy armijne o następującym składzie:

1 KA /1,7,11 DZ, 3 DPanc, 150 d Sergeant/

2 KA /4 DZmot, 10 DPanc, 1 DPG, 1 DPD, 250 d Sergeant/

3 KA /2 DZmot, 5,12 DPanc, 350 d Sergeant/

Korpus armijny może prowadzić działania bojowe samodzielnie, w składzie Armii Polowej lub Grupy Armii.

W zależności od konkretnych warunków przewiduje się, że korpus może otrzymać następujące wzmocnienie:

- dywizjonów pocisków Sergeant	1
- batalionów rozpoznawczych	1
- dywizjonów haubic 203 mm	1
- dywizjonów haubic 155 mm	1-2
- dywizjonów artylerii przeciwlotniczej	1-2
- bataliony inżynieryjno-saperskie	1-2
- kompanie mostowe	2

Ponadto w warunkach użycia broni jądrowej, normy przydziału dla korpusu armijnego przewidują 40-60 ładunków jądrowych różnych typów pocisków artyleryjskich, rakiet taktycznych, bomb lotnictwa taktycznego i min jądrowych. /Dywizja może otrzymać 4-10 ładunków/.

Podane wyżej normy wzmocnienia, jak również normy przydziału ładunków jądrowych odnoszą się zarówno do działań zaczepnych i obronnych w początkowym okresie wojny na ważniejszych kierunkach działania. Poza związkami taktycznymi w składzie korpusu ponadto organicznie występują następujące pododdziały i oddziały:

Dowództwo, sztab i kompania dowodzenia; dywizjony: wyrzutni pocisków raketowych Sergeant, mieszany dywizjon artylerii /skadowany/, artyleryjskiego rozpoznania pomiarowego; bata -

liony: saperów, łączności, obrony ABC, rozpoznania radioelektronicznego, lotniczy; pułki: transportowy, remontowy.

Stan liczebny, uzbrojenie i sprzęt oddziałów i pododdziałów korpusnych przedstawia zestawienie na załączonej tabeli.

Zasady wykorzystania broni jądrowej w KA

Jako środki przenoszenia broni jądrowej w korpusie należy zaliczyć artylerię podwójnego zastosowania /artylerię atomową/, wyrzutnie pocisków raketowych i lotnictwo taktyczne. Uwzględniając to, że kalibry dział 175 mm i 155 mm nie są z różnych powodów aktualnie przygotowane do prowadzenia ognia pociskami jądrowymi, korpus może obecnie dysponować następującą ilością środków przenoszenia broni jądrowej:

Wyszczególnienie	Środki przenoszenia broni jądrowej		
	Korpusne	Dywizyjne	Razem
Dywizjon Sergeant	4	-	4
Dywizjon HONEST JOHN	-	18	18
Baterie 203 mm hb	18 ^x	18	36
Razem	22	36	58
Po uwzględnieniu pozostałych kalibrów			
Baterie 155 mm	36 ^x	108	144
Baterie 175 mm	-	36	36
Ogólnie	58	180	238

x/ Uwzględniono ilość po zmobilizowaniu dywizjonu na bazie każdej baterii.

Broń jądrową stosuje się w sposób zmasowany i na decydującym kierunku. Normy przydziału amunicji jądrowej uzależnione są od zadań, charakteru i czasu planowanych działań korpusu, jak również od ilości środków przenoszenia broni jądrowej. Zakłada się, że przydzielona amunicja powinna zapewnić zniszczenie 1/3-1/2 sił i środków przeciwnika. Korpus armijny otrzymuje w większości ładunki małych mocy i stosownie do organicznych środków przenoszenia w podległych dywizjach. Około 15% przydziału przewidziana jest do użycia przez lotnictwo.

Według poglądów zachodnich taktyczna broń jądrowa może być użyta w każdych warunkach i okolicznościach:

- dla wykonania uderzenia zaskakującego;
- w działaniach odwetowych;
- po poniesieniu znacznych strat;
- po znacznej utracie terenu;
- w celu wymuszenia na przeciwniku swej woli.

W działaniach zaczepnych broń jądrową stosuje się w okresie ATOMOWEGO PRZYGOTOWANIA NATARCIA wykonując 45-55% posiadanych ładunków do niszczenia i obezwładnienia celów położonych w głównym pasie obrony npla. Pozostałą część zaleca się wykorzystać w czasie WSPARCIA DZIAŁAŃ ZACZEPNYCH jako ognia na zapotrzebowanie do obezwładnienia celów położonych na drugim pasie obrony i głębiej. Według przyjętych norm, dla obezwładnienia dywizji przeciwnika będącej w pierwszym rzucie obrony, należy wykonać 9-12 uderzeń. Na siły i środki wychodzące na rubieżę rozwinięcia do kontrataku zaleca się wykonać 5-6 ładunków.

Broń jądrową korpus może również zastosować w czasie wsparcia desantu taktycznego, zabezpieczenia wprowadzenia drugiego rzutu, izolacji pola walki, niszczeń i obezwładniania systemu zaopatrywania. W obronie korpus armijny stosuje broń jądrową w czasie bezpośredniego wsparcia działań bojowych. Polega to przede wszystkim na wykonaniu uderzeń na zasadnicze elementy ugrupowania bojowego przeciwnika, a przede wszystkim na jego środki napadu jądrowego, stanowiska dowodzenia itp.

W obronie ruchowej większą część ładunków przeznacza się na zabezpieczenie wykonania kontrataków. Natomiast w obronie stałej /rejonu/ większość wykorzystuje się do utrzymania przednich pozycji obrony. W okresie kontrprzygotowania zaleca się stosować 25-50% przydzielonych ładunków. Pozostałą część /mniejszych wagomiarów/ wykorzystuje się w okresie prowadzenia walki w głębi obrony. Jednym z ważniejszych okresów walki w głębi jest wykonanie kontrataków /przeciwuderzeń/, do tego celu wykorzystuje się około 30% pozostałych środków jądrowych.

Podstawowe normy taktyczno-operacyjne KA

W przeciętnych warunkach Korpus armijny stosuje następujące normy:

Wyszczególnienie	W natarciu	W obronie
Szerokość pasa	50-60 km	60-80 km
Głębokości zadań		
- bliższego	30-35 km	
- następnego	60-80-120 km	
Głębokość ugrupowania	60-100 km	60-120 km
Odległość od przedniego skrajaju WSD	8-12 km	10-12 km
SD	20-30 km	20-30 km
KSD	50-80 km	50-70 km
Rejon ześrodkowania		300 km ²

DZIAŁANIA ZACZEPNE

W zależności od miejsca, roli i przeznaczenia korpus armijny może nacierać w pierwszym lub drugim rzucie armii /grupy armii/, wykonując uderzenie na głównym lub pomocniczym kierunku, lub wykonywać zadanie samodzielnie. W zależności od charakteru obrony nieprzyjaciela korpus może prowadzić działania zaczepne:

- na obronę zawczasu przygotowaną;
- na obronę doraźnie zorganizowaną.

Ugrupowanie bojowe korpusu armijnego może się składać z dwóch lub jednego rzutu. Uzależnione to jest w przeważającej mierze od następujących czynników:

- ilości otrzymanej amunicji jądrowej;
- celu działań i zamiaru przełożonego;
- charakteru obrony i ugrupowania przeciwnika;
- składu bojowego korpusu;
- charakteru terenu.

Wyznaczony pas natarcia korpusu powinien zapewnić możliwość odpowiedniego rozśrodkowania sił i środków oraz stworzenie dywizjom warunków stosowania szerokiego manewru.

Z zasady korpus armijny przyjmuje ugrupowanie w dwa rzuty, tworząc następujące elementy ugrupowania bojowego: Pierwszy

rzut /w składzie dwie-trzy dywizje/, którego zadaniem jest wykonanie zadania bliższego korpusu, przy ścisłym współdziałaniu z desantem taktycznym. Drugi rzut stanowi najczęściej dywizja pancerna, wprowadzona do walki z rubieży zadania bliższego, rozwija powodzenie, wykorzystując działanie desantu operacyjnego.

Grupy artylerii polowej korpus tworzy z organicznych i przydzielonych dywizjonów raket i artylerii lufowej. Z posiadanej ilości artylerii lufowej tworzy się często korpusne podgrupy ogólnego wsparcia działające na kierunkach pierwszorzutowych dywizji. Grupę raket taktycznych w składzie 1-2 dywizjonów rozmieszcza się w odległości 30-60 km od przedniego skraju z przeznaczeniem wsparcia ogólnego walczących związków taktycznych korpusu.

Grupę artylerii przeciwlotniczej stanowi organiczny i przydzielone dywizjony. Przeznaczone są one głównie do osłony ważnych obiektów takich, jak; stanowiska dowodzenia, artyleria i baterie wyrzutni raketowych. Poza wymienionymi elementami tworzone są odwody: specjalne, pancerne, inżynieryjne, przeciwdesantowe, desantowe, a w niektórych wypadkach przeciwpancerne.

Ważnym elementem ugrupowania bojowego korpusu jest rejon rozmieszczenia batalionu lotniczego, który swoimi środkami może przerzucić desant taktyczny w sile do batalionu piechoty bez sprzętu ciężkiego. Batalion lotniczy rozmieszcza się na głębokości 50-70 km od przedniego skraju. Desant w sile batalionu może być wyrzucony na głębokości 30-50 km z możliwością prowadzenia walki przez 10-12 godzin. Dla kierowania walką organizuje się na szczeblu korpusu WSD, SD, KSD. Przy głównym stanowisku dowodzenia rozmieszcza się eskadra śmigłowców dowodzenia i łączności. W zależności od sposobu wykonania, korpus armijny może nacierać z marszu lub z podstaw wyjściowych.

Natarcie z marszu stosuje się wówczas, gdy przeciwnik znalazł się w niedogodnym położeniu, jest znacznie słabszy lub obrona przez niego nie została zawczasu zorganizowana.

STAN LICZEBNY, UZBROJENIE I SPRZET ODDZIAŁÓW, PODODZIAŁÓW KORPUSU ARMIIJNEGO

Wyszczególnienie	Dywizjony		Bataliony				Pułki		Razem		
	Wyrzutni pocisków SERGEANT	Mieszany dywizjon artylerii	Artylerii rozpoznawczego	Saperów	Łączności	Rozpoznawczy i elektroniczny	Obrony ABC	Lotniczy		Transport.	Techniczno-re-montowy artylerii
Stan liczebny	361	586	723	671	654	500	708	630	1600	2400	9483
Wyrzutnie rak. SERGEANT		4									4
203 mm hb samobieżne		6x									6
155 mm a samobieżne		6x									6
155 mm hb samobieżne		6x									6
Transportery opanc.		8			16						.
Samochody	98	126	130	192	157	65	301	38	250	100	ok. 1600
Samolotów								8			8
Smigłowców								57			57

x/ W wypadku mobilizacji na bazie każdej baterii ma być utworzony dywizjon artylerii

Najczęstszymi wypadkami natarcia korpusu z marszu będą:

- w boju spotkaniowym;
- w początkowym okresie działań;
- w głębi operacyjnej po przełamaniu taktycznej strefy oporu.

W tych wypadkach zaleca się stosować krótki okres ogniowego przygotowania natarcia. Natarcie z podstaw wyjściowych będzie miało zastosowanie na obronę zawczasu przygotowaną lub w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem.

Rejony ześrodkowania związków taktycznych zaleca się wybierać poza zasięgiem taktycznej broni jądrowej. Warunkiem prowadzenia tego rodzaju natarcia jest skrytość. W celu wykonania ogniowego przygotowania natarcia artylerię rozwija się na przygotowanych stanowiskach ogniowych na krótko przed natarciem.

W warunkach konwencjonalnych szerokość pasów działania korpusu nie ulegnie zmianie, tłumaczy się to ciągłym realnym zagrożeniem użycia broni jądrowej. Ugrupowanie bojowe korpusu należy stosować zawsze w dwa rzuty. Przewiduje się, że działania konwencjonalne będzie cechowało znacznie mniejsze tempo. Dla podwyższenia tempa natarcia zaleca się stosować w dużym zakresie desanty powietrzne w sile od kompanii do batalionu. Stwierdza się, że w toku prowadzenia działań zaczepnych w wojnie konwencjonalnej, skład bojowy korpusu armijnego i środków wzmocnienia nie ulegnie zmianie w porównaniu do warunków wojny jądrowej. Ulegną jedynie znacznie głębokości zadań bojowych ze względu na przewidywane niskie tempo natarcia.

DZIAŁANIA OBRONNY

Obronę korpusu armijnego rozpatruje się jako tymczasowy rodzaj działań. Związki taktyczne wchodzące w skład korpusu powinny być w stałej gotowości do przejścia do działań zaczepnych. Do obrony korpus może przejść zarówno w początkowym okresie wojny jak i w toku jej trwania. Wyposażenie korpusu w broń jądrową spowodowało nie tylko zwiększenie jego siły ognia, ale również zmieniło zasady prowadzenia współczesnej obrony. Szczególnie zwiększył się stopień rozśrodkowania, a w dalszej konsekwencji uległy zwiększeniu szerokość pasa i głębokość obrony.

Podstawą współczesnej obrony korpusu jest umiejętne zastosowanie użycie broni jądrowej, szeroki manewr siłami i środkami oraz silne kontrataki i przeciwuderzenia z głębi obrony. Korpus stosuje dwie formy obrony: obronę ruchową i obronę rejonu /pozycyjną/.

Obrona ruchowa jest formą, która pozwala w maksymalnym stopniu wykorzystywać siłę ognia jądrowego, manewr i ruch. W założeniu swoim jest ona najbardziej dynamiczna, aktywna i manewrowa, dlatego zaleca się ją stosować w warunkach obustronnego użycia broni jądrowej.

Ugrupowanie bojowe korpusu w obronie ruchowej charakteryzuje się tym, że większość sił i środków wydziela się do wykonania przeciwuderzenia, a nie do obrony przednich pozycji. Będzie to zwykle dywizja pancerna i brygady pancerne do 2/3 ogólnej liczby sił korpusu. Takie ugrupowanie według poglądów zachodnich odpowiada charakterowi współczesnych działań obronnych i jednocześnie stwarza dogodne warunki przejścia do natarcia. Obrona ruchowa korpusu zakłada czasową utratę terenu przy prowadzeniu działań opóźniających przez pierwszy rzut korpusu, który odpowiednio kanalizuje natarcie przeciwnika w rejon zawczasu określony. Uważa się, że ta forma obrony pozwala uniknąć szablonowego ugrupowania sił i środków oraz pozwala na bardziej efektywne użycie broni jądrowej.

Obrona rejonu /pozycyjna/. Tę formę obrony stosuje się dla utrzymania określonego rejonu. Opiera się ona głównie na systemie ognia i umocnieniach inżynierskich. Do pierwszego rzutu wydziela się 2/3 ilości sił. Drugi rzut /odwód/ korpusu w tego rodzaju obronie przeznaczony jest do pogłębienia obrony, wykonania kontrataku w celu odzyskania przedniego skraju lub zatrzymania natarcia przeciwnika. Obrona rejonu może być zorganizowana przez korpus na normalnym lub na szerokim froncie. W wypadku, gdy brak bezpośredniej styczności z przeciwnikiem korpus armijny organizuje działania obronne w strefie osłony dochodzącej do głębokości 25-100 km. W strefie osłony rozbudowuje się kilka rubieży powstrzymywania w odległości 10-20 km jedna od drugiej. W strefie osłony działają jednostki pancerne drugiego rzutu korpusu, wspierane lotnictwem, bronią jądrową i artylerią z wysuniętych stanowisk ogniowych.

Końcową rubieżą powstrzymania jest pas przesłaniania rozbudowany na głębokości 5-10 km od przedniego skraju.

Pas przesłaniania obejmuje rubieże czat głównych, czat bojowych i ubezpieczeń bezpośrednich.

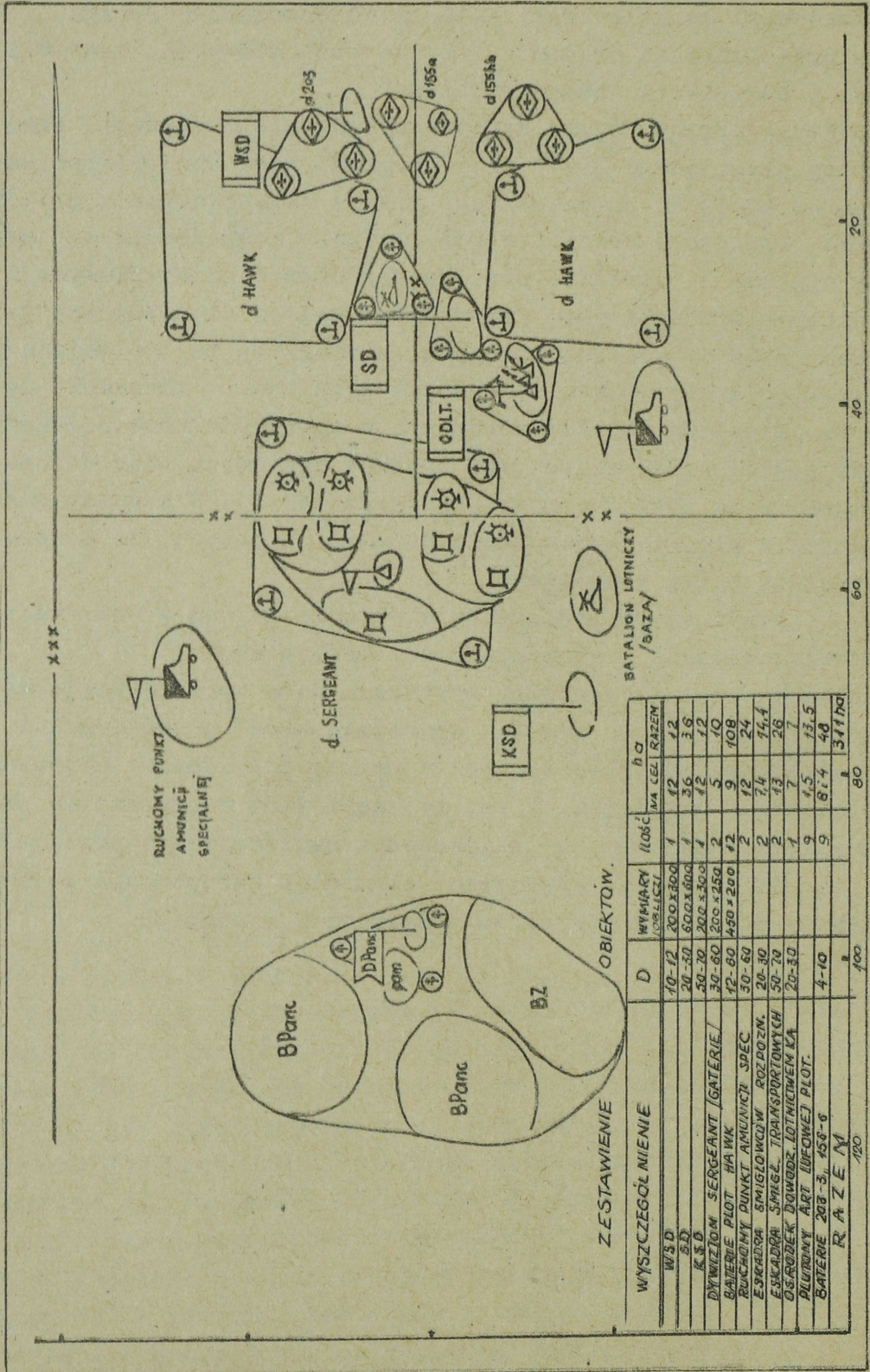
Struktura obrony rejonu korpusu składa się z głównego pasa obrony sięgającego 25-40 km i drugiego pasa obrony organizowanego od 40-50 km od przedniego skraju sięgającego do głębokości 70 km. Ponadto w rejonie obrony korpusu rozbudowuje się pozycje ryglowe i pośrednie oraz rejonu stanowisk startowych i ogniowych. Obronę rejonu /pozycyjną/ zaleca się stosować tylko w toku działań konwencjonalnych, z uwagi na to, że wojska są w czasie obrony rejonu stosunkowo wrażliwe na uderzenia jądrowe. Podstawą działań obronnych w warunkach konwencjonalnych jest system ognia wszystkich środków ogniowych. Zasadnicze znaczenie ma system obrony przeciwpancernej. W regulaminach podkreśla się, że prowadzenie działań obronnych, to przede wszystkim walka z czołgami.

Decydującym znaczeniem w obronie rejonu w warunkach konwencjonalnych jest wykonywanie kontrataku.

Korpus armijny w dogodnych warunkach może wykonać kontratak swym drugim rzutem, odwodem wychodząc nawet przed przedni skraj. Kontratak wówczas jest z reguły poprzedzany uderzeniem lotnictwa i artylerii. W tej sytuacji jest dopuszczalne zmasowane użycie napalmu dla zniszczenia nacierającego przeciwnika.

Cechy charakterystyczne elementów ugrupowania bojowego korpusu przedstawione są na załączonych rysunkach.

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO KORPUSU ARMIJNEGO

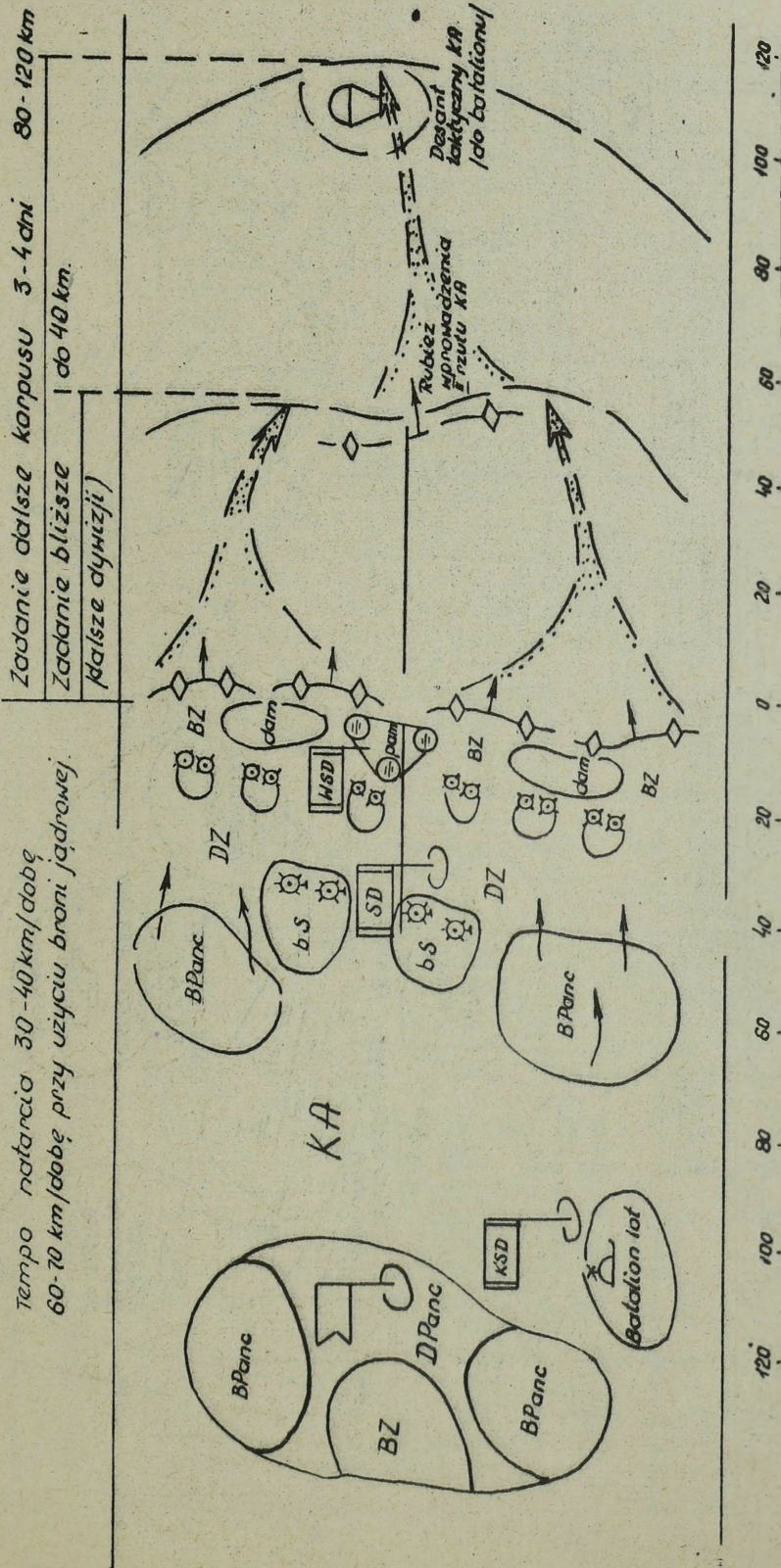

WYSZCZEGÓLNIENIE	D	WYMARY (OBJĘTOŚĆ)	ILOŚĆ	D O	
				WA	CEL I RAZEM
WSD	10-12	200x300	1	12	12
SD	20-30	600x600	1	36	36
KSD	50-70	200x300	1	12	12
DYWIZJON SERGEANT (GATERIE)	30-60	200x250	2	5	10
BATERIE PLOT HAWK	12-80	480x200	12	9	108
RUCHOMY PUNKT AMUNICJI SPEC	30-60		2	12	24
ESKADRA ŚMIGŁOWCÓW ROZDOZM.	20-30		2	7,4	14,4
ESKADRA ŚMIGŁ. TRANSPORTOWYCH	50-70		2	4,3	26
OSRODEK DOWODZ. LOTNICZENIA	20-30		1	7	7
PLUCIOWY ART. INFANTRII PLOT.	4-10		9	4,5	13,5
BATERIE 203-3, 450-6			9	81,4	40
R A Z E M					341,00

UGRUPOWANIE BOJOWE KORPUSU ARMIJNEGO W NATARCIU (Wariant)

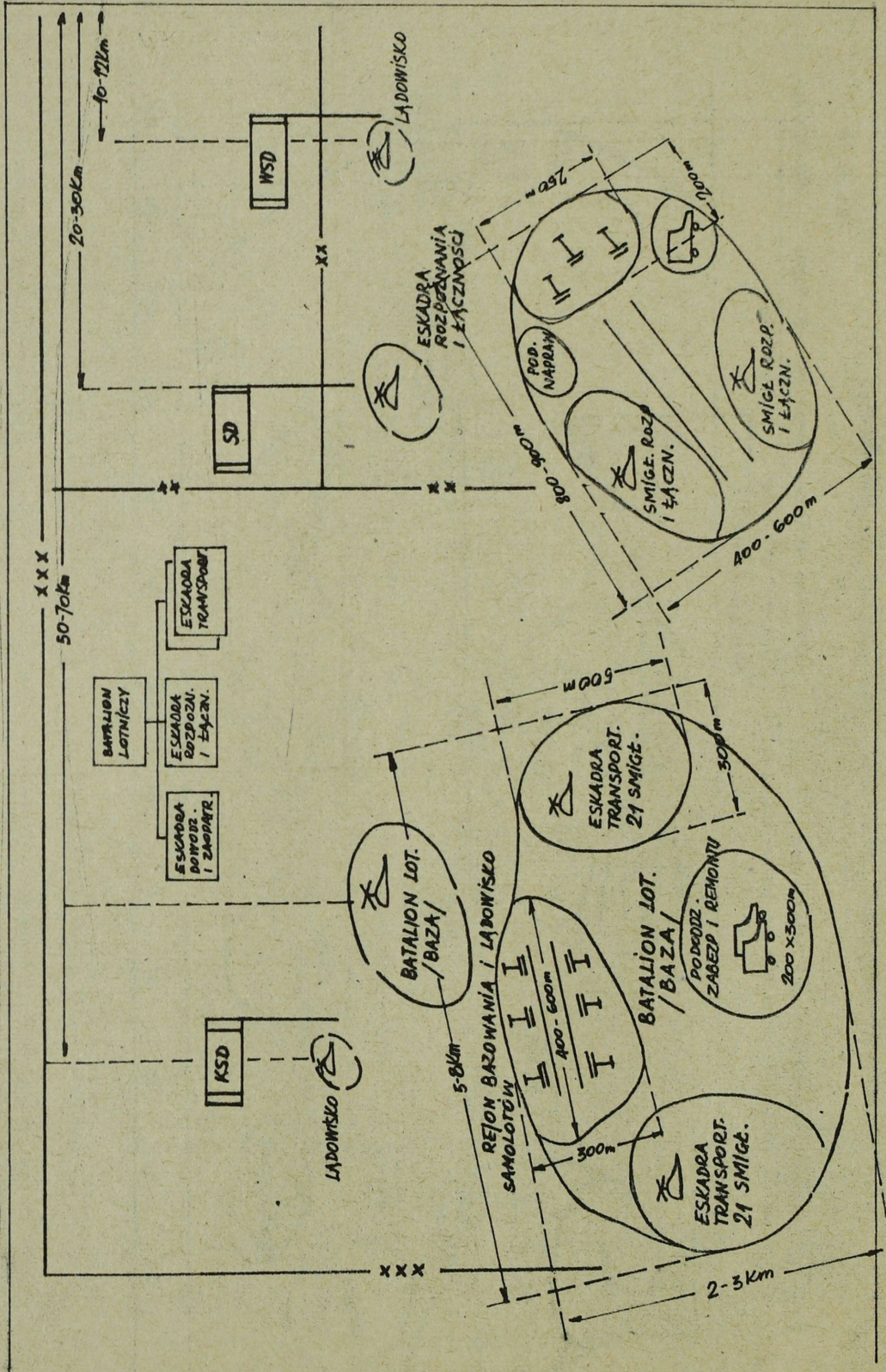
Rys. nr 46

Tempo natarcia 30-40 km/dobę
60-70 km/dobę przy użyciu broni jądrowej.

1000000

ELEMENTY UGRUPOWANIA BOJOWEGO BATALIONU LOTNICZEGO KA

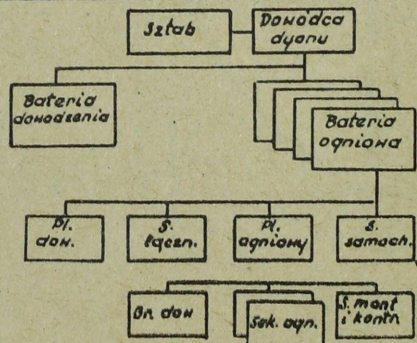
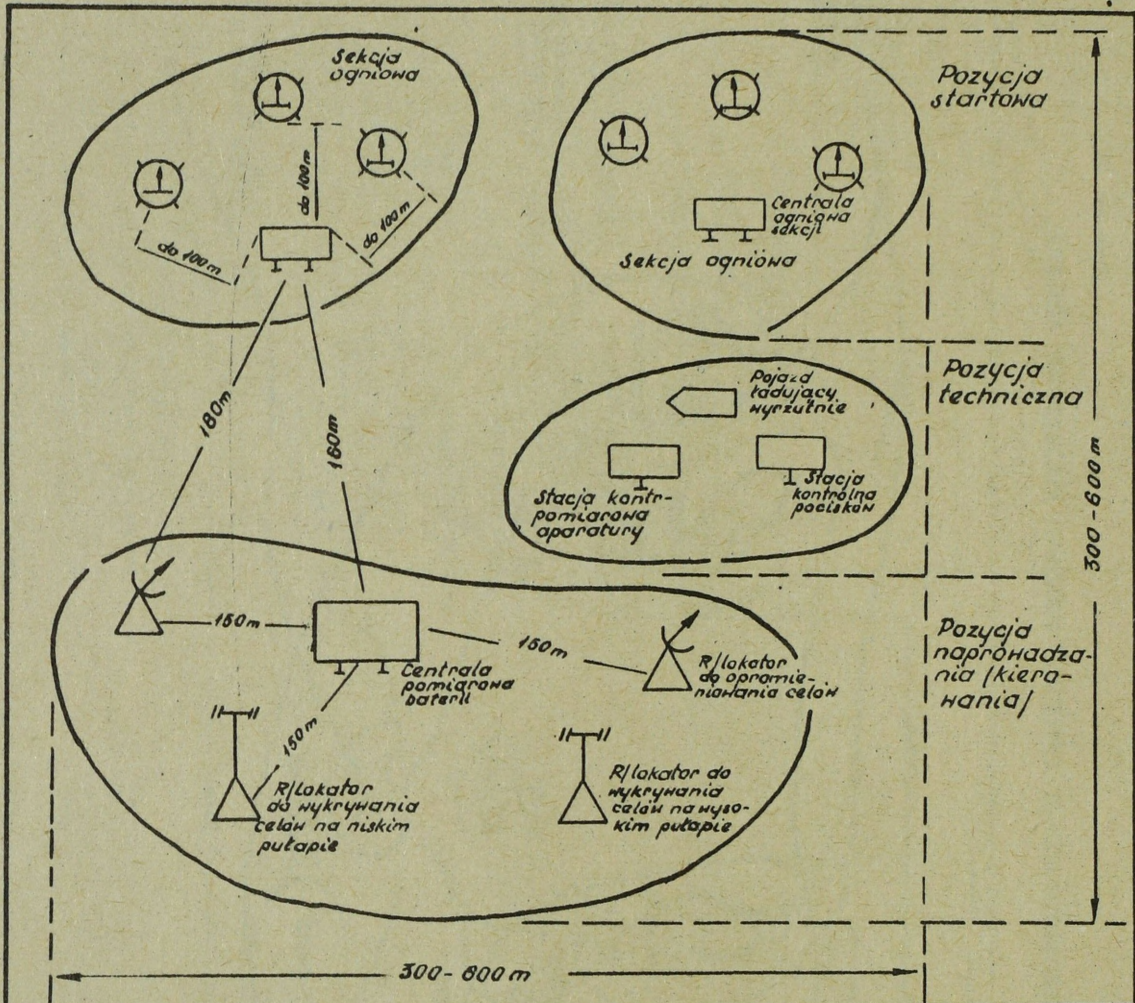
DANE DO ZWALCZANIA UGRUPOWANIA BOJOWEGO DYWIZJONU POCISKÓW
SERGEANT BRONIA JADROWA

Nr belu	Rodzaj	Cechy demaskujące	Czas istnienia celu	Osiągalny stopień obezwładnienia
1	2	3	4	5
1	SOT dywizjonu	<p>Skupienie transportera głównego, transportera głowicy i dźwigu kołowego M62 wokół polowej stacji kontrolno-pomiarowej FMTS. W pobliżu ukryte dalsze transportery w okopach.</p> <p>CZYNNOŚCI: Ruch pojazdów i ludzi związany ze sprawdzeniem części pocisków bez wyjmowania ich z pojemników. Część pojemników może być otwarta celem wymiany niesprawnych zespołów i podzespołów pocisków. Wyładowywanie i załadowywanie pojemników na transportery.</p>	Kilka godzin	Ograniczenie zdolności bojowej dywizjonu przy zachowaniu zdolności bojowej baterii ogniowych. Zmniejszenie zapasu amunicji dywizjonu i przerwanie dostaw dalszych pocisków do baterii ogniowych.
2	POT baterii ogniowej / plutonu ogniowego	<p>Skupienie 1-2 transporterów głównych i 1-2 transporterów głowic oraz dźwigu kołowego M62 wokół ograniczonej stacji kontrolno-pomiarowej OMTS. W wypadku gdy POT wykorzystywany jest jako SW - obecność wyrzutni.</p> <p>CZYNNOŚCI: Załadowywanie przez dźwig M62 pojemników z częściami pocisków na transportery. Ruch pojazdów i ludzi związany ze sprawdzaniem części pocisków bez wyjmowania ich z pojemników. Niektóre pojemniki mogą być otwarte celem wymiany niesprawnych zespołów pocisku.</p>	Do kilku godzin	Ograniczenie zdolności bojowej baterii ogniowej / plutonu ogniowego/, a w wypadku zniszczenia stacji OMTS zmniejszenie szybkostrzelności baterii / plutonu/. Jeżeli na POT znajdowała się również wyrzutnia - bateria ogniowa / pluton ogniowy/ niezdolna do dalszych działań.

1	2	3	4	5
3	SS baterii ogniowej / plutonu ogniowego/	<p>W okresie przygotowywania do strzału /najmniej 7 min/ skupienie na niewielkiej przestrzeni transporterów głównego i transportera głowicy. Po zakończeniu montażu wyrzutnia stoi samotnie z prowadnicą w położeniu poziomym. W czasie T-80 sek. prowadnica wyrzutni nachylona pod kątem 75°</p> <p>CZYNNOŚCI: Montaż pocisku na wyrzutni i związany z tym ruch transporterów. Ograniczony ruch ludzi i pojazdów po zakończeniu montażu pocisku.</p>	55-90 minut	Bateria ogniowa /pluton ogniowy/ niezdolna do dalszych działań bojowych. Zdolność bojowa dywizjonu amerykańskiego zmniejszona o 1/2, zachodniemieckiego o 1/4 do 1/2.

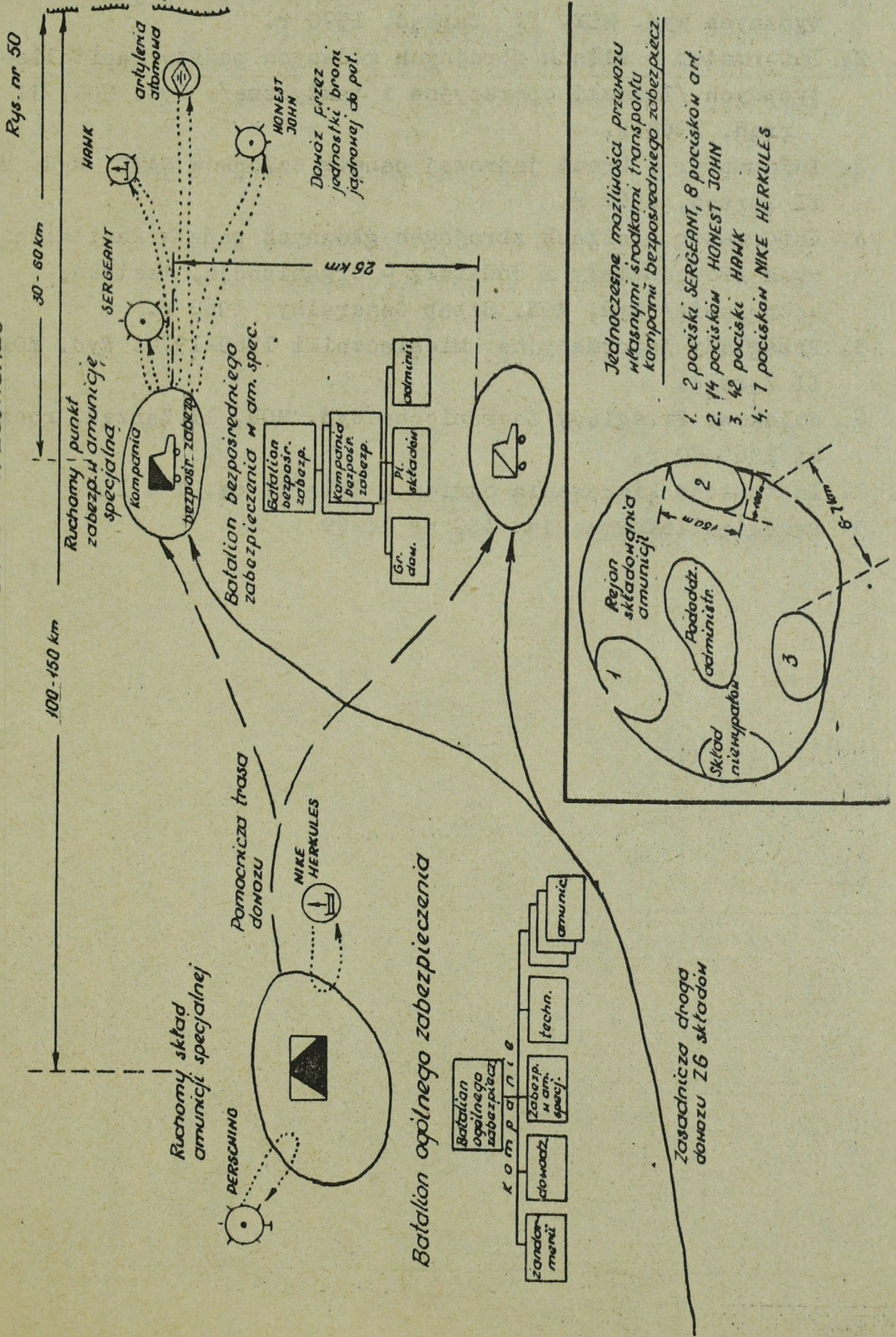
UGRUPOWANIE BOJOWE BATERII PRZECINLOTNICZEJ
POCISKÓW RAKIETOWYCH HAWK

Rys. nr 49

Stan osobowy	196
wyrzutni pocisków	24
stacja r/lokacyjna	1
- wskazania celów	
/promieniowanie ciągłe	
-wskazywanie celów	
/promieniowanie impulsowe	1
-oswieślanie celów	8
przyczepy/aparatownie do	
kierowania ogniem bat.	4
ciągników	12
połprzyczep transportu pocisk	24
samochodów /różnych/	151
przyczep różnych	50

CHARAKTERYSTYKA SKŁADÓW AMUNICJI SPECJALNEJ

BIBLIOGRAFIA

1. Kompendium o siłach zbrojnych głównych państw kapitalistycznych wyd. MON, II Zarząd, 1970 r.
2. Informator o siłach zbrojnych głównych państw kapitalistycznych /Związki operacyjne i taktyczne/. Wyd. MON, II Zarząd, 1968 r.
3. Informator o broni jądrowej państw członków NATO. Wyd. MON, II Zarząd, 1967 r.
4. Informator o siłach zbrojnych głównych państw kapitalistycznych /Pododdziały i oddziały - organizacja, taktyka, uzbrojenie/ wyd. MON, Sztab Generalny, 1968 r.
5. Przeglądy Informacyjne. Miesięczniki 1969-1970. Wyd. MON, II Zarząd.
6. Wojskowe Przeglądy Zagraniczne wyd. MON, II Zarząd, roczniki 1969-70 r.
7. Instrukcja kierowania ogniem artylerii cz. I i II.
8. Przegląd Informacyjny ASG nr 14/68 r.

Odbito 150 egz.

Egz.nr 1-150 BT.
Wyk.płk AUERBACH
Druk.K.L.
Nr.ks.070/055/WW
Kor.W.H.

